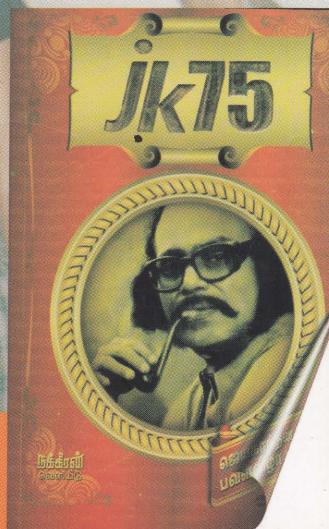

சூழ ஒடும் நதி

(ஜெயகாந்தன் படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்)

கெக்கிறாவ ஸஹானா

குழு ஒடும் நதி

(ஜெயகாந்தன் படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்)

கெக்கிறாவ ஸஹானா

குழ ஒடும் நதி
(ஜெயகாந்தன் படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்)
கெகிறாவ ஸஹானா

32/21, செக்குபிட்டிய தெற்கு
செக்குபிட்டிய
கெகிறாவ.

தொலைபேசி : 0777524161.
மின்னஞ்சல் : kekirawashana@yahoo.com
முதற்பதிப்பு : 2010
ISBN குறியீடு : 978-955-53260-0-1
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : எம்.எப்.எப்.பஸ்மிலா
மற்றும் தளக்கோளம் : ரிஸ்லான்.
அச்சகம் : (நூலாசிரியையின்
விலை : மகஞ்சன் ஜெயகாந்தன்-2008)
விலை : நில விமாலி ப்ரின்டர்ஸ்-
அனுராதபுரம்.
விலை : 400.00

SOOLA ODUM NADHI

(A research on Jeyakanthan's literary work)

Kekirawa Sahana

32/21, Sekkupitiya south,

Sekkupitiya,

Kekirawa.

Mobile : 0777524161.
Email : kekirawashana@yahoo.com
First Edition : 2010
ISBN : 978-955-53260-0-1
Cover & Layout : Mrs.M.F.F. Fazmila Rislan
(Jeyakanthan with Author's daughter-2008)
Printed at : New Wimali Printers
Anuradhapura
Price : 400.00

“நேசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் நேசிக்க வேண்டும். பதிலுக்கு நேசம் கிட்டாது. கிட்டனாலும் நெடுநாள் ஒட்டாது. ஆனாலும் நாம் நேசிக்க வேண்டும். நேசிக்க முடியாதவர்களைப் பற்றியும் நேசத்தை மறந்தவர்கள் பற்றியும் யோசிக்க வேண்டும். பத்து வயது முதற்கொண்டு அதைத்தான் நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆம், எனது பணி நிஷ்காம்யமானது. நேசிக்கவில்லையே என்று வருந்தற்க. அது முக்கியம் இல்லை. பாவம், பல மனிதர்களுக்கு நேசிக்கத் தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரிகிறது; எனவே நேசிக்கத் தெரிந்த நாம் இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லுவோம்”
 என்று கற்றுத் தந்த

இலக்கிய மேதை
 ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கு

சமர்ப்பணம்.

ஜெயகாந்தனின் சில படைப்புகள்
நாவல்கள் மற்றும் குறுநாவல்கள்

- ◆ வாழ்க்கை அழைக்கிறது (ஆகஸ்ட் 1957)
- ◆ கைவிலங்கு (ஜனவரி 1961)
- ◆ யாருக்காக அழுதான் (பெப்ரவரி 1962)
- ◆ பிரம்மோபதேசம் (மே 1963)
- ◆ பிரியாலம் (ஆகஸ்ட் 1965)
- ◆ கருணையினால் அல்ல (நவம்பர் 1965)
- ◆ பாரிஸூக்குப் போ (திசம்பர் 1966)
- ◆ கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள்? (நவம்பர் 1967)
- ◆ சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் (ஜூன் 1970)
- ◆ ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள் (ஜனவரி 1971)
- ◆ ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம் (ஏப்ரல் 1973)
- ◆ ஜெய ஜெய சங்கர (செப்டெம்பர் 1977)
- ◆ கங்கை எங்கே போகிறாள்? (திசம்பர் 1978)
- ◆ ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது (ஜனவரி 1979)
- ◆ பாவம், இவள் ஒரு பாப்பாத்தி (மார்ச் 1979)
- ◆ எங்கெங்கு காணினும் (மே 1979)
- ◆ ஊருக்கு நூறு பேர் (ஜூன் 1979)
- ◆ கரிக்கோடுகள் (ஜூலை 1979)
- ◆ முங்கில் காட்டு நிலா (செப்டெம்பர் 1979)
- ◆ ஒரு மனிதனும் சில ஏருமை மாடுகளும் (திசம்பர் 1979)
- ◆ ஒவ்வொரு கூரைக்கும் கீழே (ஜனவரி 1980)
- ◆ பாட்டிமார்க்களும் பேத்திமார்க்களும் (ஏப்ரல் 1980)
- ◆ அப்புவுக்கு அப்பா சொன்ன கதைகள் (ஆகஸ்ட் 1980)
- ◆ இந்த நேரத்தில் இவள் (1980)
- ◆ காத்திருக்க ஒருத்தி (செப்டெம்பர் 1980)
- ◆ கரு (ஏப்ரல் 1981)
- ◆ ஆயுத பூஜை (மார்ச் 1982)
- ◆ சுந்தர காண்டம் (செப்டெம்பர் 1982)
- ◆ ஈஸ்வர அல்லா தேரே நாம் (ஜனவரி 1983)
- ◆ ஓ! அமெரிக்கா (பெப்ரவரி 1983)
- ◆ இல்லாதவர்கள் (பெப்ரவரி 1983)

- ◆ இதய ராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும் (ஜூலை 1983)
- ◆ காற்று வெளியினிலே (ஏப்ரல் 1984)
- ◆ கழுத்தில் விழுந்த மாலை (செப்டெம்பர் 1984)
- ◆ அந்த அக்காவைத் தேடி (ஒக்டோபர் 1985)
- ◆ இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை (ஜூலை 1986)
- ◆ ரிவில் மூலம் (செப்டெம்பர் 1965)
- ◆ சினிமாவுக்குப் போன சித்தான் (செப்டெம்பர் 1972)
- ◆ உன்னைப் போல் ஒருவன்
- ◆ ஹர ஹர சங்கர (2005)

சீருக்கதைத் தொகுதிகள்

- ◆ ஒரு பிடி சோறு (செப்டெம்பர் 1988)
- ◆ இனிப்பும் கரிப்பும் (ஆகஸ்ட் 1960)
- ◆ தேவன் வருவாரா? (ஆகஸ்ட் 1961)
- ◆ மாலை மயக்கம் (ஜூன்வரி 1962)
- ◆ யுக சந்தி (ஒக்டோபர் 1963)
- ◆ உண்மை சுடும் (செப்டெம்பர் 1964)
- ◆ புதிய வார்ப்புகள் (ஏப்ரல் 1965)
- ◆ சுய தரிசனம் (ஏப்ரல் 1967)
- ◆ இறந்த காலங்கள் (பெப்ரவரி 1969)
- ◆ குருபீடம் (ஒக்டோபர் 1971)
- ◆ சக்கரங்கள் நிற்பதில்லை (பெப்ரவரி 1975)
- ◆ புகை நடுவினிலே (ஏசம்பர் 1990)
- ◆ சுமைதாங்கி

தீரைப்படமாக்கப்பட்ட விவருடைய கதைகள்

- ◆ சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் (இயக்குனர் பீம்சிங்)
- ◆ ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள் (இயக்குனர் பீம்சிங்)
- ◆ ஊருக்கு நூறு பேர் (இயக்குனர் லெனின்)
- ◆ உன்னைப் போல் ஒருவன்
(இயக்குனர் ஜெயகாந்தன்)
- ◆ யாருக்காக அழுதான? (இயக்குனர் ஜெயகாந்தன்)
- ◆ புதுச் செருப்பு கடிக்கும் (இயக்குனர் ஜெயகாந்தன்)

நன்றி :
விக்கிபீடியா.

அணிந்துரை

ஸஹானா -

இசைப்பெயர் -

என்னை இசைக்கவைத்த பெயர் -

எதீர்காலத்தில் எல்லோராலும்

இசைக்கப்படப்போகிற பெயர்

- இது கெக்கிராவ ஸஹானா எழுதிய 'ஒரு தேவதைக் கனவு' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் வழங்கிய வாழ்த்துரையாகும்.

'சிறுகதை மன்னர்' ஜெயகாந்தன் குறித்து ஸஹானா எழுதிய ஆய்வு நூலைப் படித்தபோது, இந்த வாழ்த்துரை நனவாகி இருப்பதை எண்ணி மிகவும் மகிழ்கிறேன்.

ஸஹானா - எனக்குச் சொந்தக்காரர்.

திரு. ஜெயகாந்தன் - தீப்பந்தக்காரர்.

ஸஹானா என் தாய் மாமனின் பேத்தி; அண்ணி மகள்; அந்த வகையில் எனக்கு மகள் முறை. நெருக்கமான உறவுக்காரராக இருந்தபோதிலும், என் கவிதை நூலான 'நெஞ்சில் பூத்த நெருஞ்சி'யைப் படித்த பிறகே எங்களுக்குள் நெருக்கமான இலக்கிய உறவு ஏற்பட்டது.

எழுபதுகளின் தொடக்கத் தில் நான் சென்னை மாநிலக் கல் லூரியில் முதுகலை (தமிழ் இலக்கியம்) படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஜெயகாந்தன் சிறுகதை, நாவல் இலக்கிய உலகில் கொடிகட்டி பறந்த நேரம். அரசியலிலும் அவர் 'ஜெயபேரிகை' கொட்டிய காலம் அது.

"பலருக்கும் சிம்ம சொப்பனமாய் விளங்கிய ஜெயகாந்தன்" என்று இந்த நூலில் ஸஹானா குறிப்பிடுவதைப்போலவே அவர் அப்போது திகழ்ந்தார். இதனால் அவரை 'ஆணவம்', 'அகங்காரம்' என்ற சொற்களால் எழுத்தாளர்கள் அலங்கரித்தனர். அப்போது கூட அதை நான் "எழுத்தாளருக்குரிய கம்பீரம்" என்றே கருதினேன்.

அதை மனதில் கொண்டே ஜெயகாந்தன் அவர்களை இங்கே நான் “தீப்பந்தக்காரர்” என்று குறிப்பிட்டேன்.

1971-ம் ஆண்டு நான் சென்னை மாநிலக்கல்லூரி விக்டோரியா விடுதி இலக்கிய மன்றச்செயலாளராக இருந்தபோது, இலக்கிய விழாவுக்கு அவரை அழைத்திருந்தேன். அப்போது பேசிய அவர், “நாட்டிலே வேலை இருக்கிறது; நாம் விரும்புகின்ற வேலை இல்லை. உணவு கிடைக்கிறது, ஆனால் நாம் விரும்பும் உணவு கிடைப்பதில்லை” என்பன போன்ற கருத்துக்களை உதிர்த்து ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக உரையாற்றினார்.

இந்த வார்த்தைகள் இன்றும் என் காதுகளில் ஒவித்துக்கொண்டிருப்பது மட்டுமல்ல, இப்போதும் பொருந்துகின்ற தீர்க்கதறிசனத்தை என்னிப்பார்க்கிறேன்.

இருவரின் அருமையையும் உணர்ந்தவன் என்ற வகையில் ஸஹானா எழுதிய இந்த ஆய்வு நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கும் அருகதை எனக்கு இருப்பதாக கருதுகிறேன்.

பதினான்கு வயது; சிறுமியாக இருந்தபோது ஜெயகாந்தன் அவர்களின், 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' என்ற நாலைப் படிக்கத் தொடங்கிய ஸஹானாவின் தேடல் தொடர்ந்தது. இதைத் தொடர்ந்து அந்த மாபெரும் எழுத்தாளரின் படைப்புக்களை வாசிக்கவும், அவரது எழுத்துக்களை நேசிக்கவும் தொடங்கினார்.

இந்தியாவுக்கு அவர் வரும்போதெல்லாம், கடற்கரைக்குச் செல்ல வேண்டும்; கன்னியாகுமரிக்குச் செல்ல வேண்டும்; கொடைக்கானலுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை அவர் வைப்பதில்லை.

'ஜெயகாந்தன் அவர்களை சந்திக்க வேண்டும்' என்பதே ஸஹானாவின் ஒரே சிந்தனையாக இருந்தது.

ஏற்தாழ முப்பது ஆண்டுகளாக ஜெயகாந்தன் மீதும், அவரது படைப்புகள் மீதும் பற்று வைத்த ஸஹானாவுக்கு, மகிழ்ததக்க வகையில் ஜெயகாந்தன் மகுடம் சூட்டினார்.ஸஹானா எழுதிய நீண்ட மடலை அவரே எதிர்பாராத வகையில் 'தொடரும்' இதழில் வெளியிட்டு அவரது கேள்விகளுக்கு விடையளித்தது; 'உங்களைப்போன்ற நல்ல எழுத்தாளர்' என்று விளித்தது; 'குழுதத்தில் தொடராக வந்த கட்டுரை ஒன்றில் இன்றைய இந்தியா பற்றிய ஸஹானாவின் கேள்விக்கு பதில் அளிக்கும் போது, 'அன்புள்ள ஸஹானாவுக்கு..' என்று தலைப்பிட்டு, தலையாய கவுரவும் அளித்தது; 'இவர் எனது சஹ்ருதயர்களில் ஒருவர் என்று புகழாரம் சூட்டியது...' போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஜெயகாந்தன் அவர்களின் அத்தனைக் கதைகளையும் படித்து அவரது எழுத்து குறித்த ஓர் ஆய்வு நூலை நமக்கு வழங்கி இருக்கிறார், ஸஹானா.

மூல ஆசிரியரின் நினைக்காத கருத்தை உணர வைக்கும் ஆற்றல் உரையாசிரியருக்கு உண்டு. அந்த வகையில் அரிய கருத்துக்களை ஸஹானா அறிய வைத்துள்ளார்.

ஜெயகாந்தன் அவர்களைப் பொறுத்தவரை, அவரது கதைகளைப் படித்து முடித்ததும், கதாபாத்திரங்கள் நம்மோடு பேசும்; தூக்கத்திலும் நம்மை தட்டி எழுப்பும். அவரை மிஞ்சும் வகையில் எந்த எழுத்தாளரின் உரையாடலும் இல்லை என்பதை என்னால் உரக்க உரைக்க முடியும். எந்த சபைகளிலும் சத்தமாக சத்தியம் செய்ய முடியும்.

ஜெயகாந்தனின் 'புதுச்செருப்பு கடிக்கும்' கதையின் நாயகி கிரிஜா, சந்தர்ப்ப குழ்நிலை காரணமாக சில ஆண்களோடு உறவு வைத்திருக்கிறாள். அப்படி அவளைச் சந்தித்தவன் நந்தகோபால்.

அவனுக்கு வத்ஸலாவோடு திருமணம் ஆகிறது. மனைவியை அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இதனால் கிரிஜாவைத் தேடிப்போகிறான்.

அவனுக்குத் திருமணம் ஆன செய்தியை அறிந்த கிரிஜா, நந்தகோபாலுக்கு அறிவுரை வழங்குகிறாள்.

அப்போது அவள் காலில் இருக்கும் காயத்தைக் காட்டி, “என்ன காலிலே?” என்கிறான் நந்தகோபால்.

அதற்கு அவள், “போன வாரம் புதுசா செருப்பு வாங்கினேன், கடிச்சிடுச்சிங்கோ. பாத்தீங்களாங்கோ... செருப்பு கூட புதுசா இருந்தா கடிக்குதுங்கோ... அதுக்காக பழஞ்செருப்பை யாராவது வாங்குவாங்களாங்கோ” என்கிறாள்.

நெற்றிப்பொட்டில் அடித்தது போன்ற உரையாடல்.

“இந்த கிரிஜாவைப்போல வேறு எந்த ஒரு பாத்திரமும் என்மனதில் ஆழமான கீறலை ஏற்படுத்தவில்லை” என்கிறார் ஸஹானா.

'ஜெயகாந்தன் எழுத்துக்களில் இஸ்லாமியக் கருத்துக்கள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு அத்தியாயம் எழுதப்போவதாக ஸஹானா கூறியபோது,

'இவர் எதை எழுதப்போகிறார்?, எப்படி எழுதப் போகிறார்?' என்ற வினாக்குறி என் நெஞ்சில் எழுந்தது. ஆனால் அந்த அத்தியாயத்தைப் படித்தபோது ஸஹானாவின் ஆற்றலை எண்ணி ஆச்சரியக்குறி விழுந்தது.

'விபசாரத்தை ஒழிப்பதற்காக பலதாரமணத்தைக்கூட அனுமதிக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படி நன்னோக்கில்தான் முஹம்மது நபி கூட பலதாரமணத்தை ஆதரித்தார்' என்கிற ஜெயகாந்தனின் கருத்து, சகோதர சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் எவரும் கூறாத உன்னத கூற்றாகும்.

தமிழ் நாட்டில் ஆய் வியல் நிறைவேர் (M.Phil) பட்டத்திற்காகவோ, அல்லது முனைவர் (Phd) பட்டத்திற்காகவோ ஆய்வு நூலை சமர்ப்பிப்பார்கள். அந்த நோக்கம் இல்லாமல் ஸஹானா சமர்ப்பித்துள்ள இந்த ஆய்வு நூலுக்கு நெறியாளர் நிலையில் நின்று 'முனைவர்' பட்டம் வழங்க நான் பரிந்துரை செய்கிறேன்.

பாத்திமா மெந்தன் M.A,
துணையாசிரியர் - தினத்தந்தி,
சென்னை - 7

18-09-2010

என்னுரை

இந்த நூலை ஆசிரியப்பணியிலிருந்து ஒய்வுபெற்றபின்னரே ஆறுதலாக எழுதி வெளியிடுவதென்று எண்ணியிருந்தேன். எனினும், விரைவிலேயே வெளியிடும்படி ஆயிற்று.

இந்நாலுக்காக நான் எடுத்துக்கொண்ட இந்த எட்டு மாதங்களில் ந.பிச்சமுர்த்தி கூறியதுபோல, 'கோட்டானுடன் உறங்கி கோழியுடன் விழிக்கும்' நிலைதான். பாடசாலையிலும், குடும்ப வைபவங்களிலும் தாமதம்.... தனிமை.... முன்முனுப்புகள்....

எனினும், "இந்த நூலை எழுதுவதில் எனது வண்ணங்கள் யாவற்றையும் தொலைத்து விட்டேன்" என்று ஒரு எழுத்தாளன் சொன்னதாக ஜெயகாந்தன் சொன்னாரே, அந்த எழுத்தாளனைப் போலன்றி, இதை எழுதும்போது நான் பலப்பல வண்ணங்கள் பெற்றேன்.

கம்யூனிஸத்தை கம்யூனிஸத்தைவிட மேலாகப் புரிந்துகொண்ட ஒரு தத்துவவாதி, ஓர் ஆன்மிகவாதி, "நமது தேசத்தை, நமது பூமியை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்வது இன்றியமையாத மானிடக்கடமையாகும். அவற்றைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள யாருக்கும் உரிமை இல்லை. வரலாறு என்பதே அடுக்கடுக்கான தவறுகளையும் அவற்றை எதிர்த்துத் தொடர்ந்து இடையறாது நடத்தும் போராட்டமுமாகவே இன்றுவரை திகழ்கிறது. அந்தப் போராட்டம் நம்பிக்கையோடு நடத்தப்படுகிறது. நட்பையும் அன்பையும் ஒற்றுமையையும் உருவாக்குவதே அந்தப் போராட்டத்தின் இலக்கு" என்று கூறுகிறபோது ஒரு முழுமையான மானிடநேயப் போராளியாக பரிமாணங்கொள்கிறார். இந்தப் பரிமாணத்தில் "இவ்வுலகில் ஒரு வழிப்போக்கக்ஞனப்போல வாழ்வாயாக" என்று கூறிய இஸ்லாமும், "போருக்கு நின்றிடும்போதும் உளம் பொங்கல் இலாத அமைதி மெய்ஞ்ஞானம்" என்று சொன்ன பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானமும் சமவளவில் தரிசனம் கொண்டன.

கோடை சுட்டெரிக்கும் ஒருபொழுதில் "அங்கே வெயில் எப்படி?" என்று கேட்பேன். "இங்கே நல்ல வெயில்" என்று விடைதருவார். காலத்தைப் பழிக்காத அந்தப் பண்பு.....

"பத்மவிழுஷன் பட்டம் உங்களுக்குக் கிடைத்தது சரி. அடுத்தவங்களுக்கு பத்மரீ விருது எப்படித் தகுதியாகும்?" என்று பிற கலைஞர்களைப்பற்றி கேலியாக நான் கேட்க, "ஒரு கலைஞருக்கு விருது கிடைக்கிறபோது நாம் இப்படிப் பேசப்படாது..." என்று கூறி எனது தவறைத் திருத்திய அந்தப் பெருந்தன்மை....

"வள்ளுவனை, கம்பனை, பாரதியை, அடிக்கடி எடுத்தாள்வதுபோல இளங்கோவை ஏன் அதிகம் சொல்வதில்லை நீங்கள்?" என்று நான் கேட்க,

"அதுல அவ்வளவு பரிச்சயம் இல்லீங்க..." என்று சொன்ன அந்த வாய்மை....

"சார்...ரஜனிகாந்த், விஜயகாந்த் என்பதுபோல உங்கள் பெயரையும் ஜெயகாந்த் என்று மாற்றிவிட்டாள் என் மகள்..." என்று சொல்லி எனது ஆறு வயது மகளின் கையில் போனைக் கொடுப்பேன்.

பேசிவிட்டு "சமத்துப் பொண்ணு..." என்று என் மகளைப் புகழ்கிற சகிப்புத்தன்மை....

"பரமசிவன் கழுத்திலிருந்து பாம்பு கேட்டதுன்னு ஒரு பாட்டு இருக்கே..." என்று நான் ஏதோ சொல்லப்போக, "நான் சினிமா பாப்பதும் இல்லை. பாட்டுக் கேட்பதும் இல்லை..." என்று திராவிட இலக்கியங்களை நாகரிகமாக மறுத்த கொள்கைப் பிடிப்பு...

அவருக்கு நெருக்கமில்லாதவர்கள் யாரும் அவரை "ஜேகே" என்று அழைக்க முடியாது. அப்படி யாராவது தப்பித் தவறி அழைத்துவிட்டால், "அப்படி எவனும் இங்க இல்ல" என்று முகத்தில் அடித்தாற்போன்று கூறிவிடுவார் என்று படித்திருக்கிறேன். எனவே, அவரை அப்படி அழைக்க ஆசையிருந்தும் அனுமதி கிடைக்குமோ என்ற தயக்கத்தில் ஒரு கழித்தத்தில் குறிப்பிட்டு எழுதினேன். அடுத்தமுறை போனில் "நீங்க ஜேகேன்னு அழைக்கலாம்" என்று அனுமதி தந்தார். எனினும், இப்போது அப்படி அவரை அழைக்க முடியாத தயக்கத்தில் இருக்கிறேன். எவ்வளவு பெரிய மனிதர் அவர்!

"சார்.. நா ஒரு புத்தகம் எழுதப்போறேன்... ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் இஸ்லாமிய கருத்துகள்..." என்று நான் சொல்ல, "ரொம்ப நல்லது. அவசரப்படாம் பொறுமையா எழுதுங்க..." என்று ஆசி வழங்கினார் ஜெயகாந்தன். கில நாட்களில் மீண்டும் புதிய யோசனை. "சார்..தலைப்பை மாத்திடலாமுன்னு தோன்றுது..." லா.ச.ராவின் பெண்களும், ஜெயகாந்தன் பெண்களும்'...எப்படி?" என்று நான் கேட்க, "வாண்டாம்...அது வாண்டாம்.." என்று உடனடியாக மறுத்துவிட்டார். பிறகு எனது நண்பர்களின் ஆலோசனைப்படி, இஸ்லாமிய கருத்துகளை ஒரு உப தலைப்பாக எடுத்துக்கொண்டு எனக்குப் பிரியமான இன்னும் ஒன்பது தலைப்புகளில் அவரது நூல்களை ஆராய்ந்து, இந்நாலை உருவாக்கினேன்.

இந்நாலில் எல்லா இடங்களிலும் கருத்தோட்டம் சீராக அமைவதற்காக ஜெயகாந்தன் என்றே வழங்கினாலும் அதனுள்ளே

'ஜெயகாந்தன் அவர்கள்' என்ற மரியாதைச் சுட்டு மறைந்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டுகொள்க. 'குழு ஒடும் நதி' என்ற தலைப்புக்கு சுற்றும் குழு ஒடும் நதி...சிந்தனை குழு ஒடும் நதி...அன்பு குடு ஒடும் நதி...தத்துவம் குழு ஒடும் நதி... என்று பல பொருள் உண்டு.

கம்பன், பாரதி எல்லோரும் கடல் என்றால் இவர் அந்தக் கடலில் சேர்கின்ற...சங்கமிக்கின்ற நதியன்றோ? இவராகு 200 சிறுகதைகளையும், 15 நாவல்களையும், 35 குறுநாவல்களைபும் 500 இற்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் இன்னும் நான் முழுதாகப் படித்து முடித்துவிடவில்லை. கொஞ்சமாகப் படித்தே இதனை யாத்திருக்கிறேன். எல்லாம் படித்து முடித்தபிறகு இதன் பாகங்கள் இரண்டு, முன்று என்று நீளாம்.

இந்நாலுக்கு இன்னொரு நோக்கமும் உண்டு. ஜந்தாம் வகுப்பில் முன்று வருடங்கள் இருந்த, கணக்கு என்றால் காததூரம் ஓடிய, ஜெயகாந்தன் என்கிற மானுடநேயப்படைப்பாளியை அவர் அனுபவித்த துயரங்களுக்கும், இன்றைய சாதனைகளுக்கும் இடையில்... இளந்தலைமுறையினர் அறிந்து பயிலவேண்டும் என்பது. அதற்கும் மேலாக, எத்தனைமுறை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தினாலும், ஜெயகாந்தன் யாரும் எட்டமுடியாத, எதிர்நின்று போரிடமுடியாத, ஏன் இன்னொரு அணியைக்கூட அமைத்துக்கொள்ளமுடியாத தூரத்தில் ஒரு மக்கள் படைப்பாளிக்குரிய சகல பலங்களுடனும் மேலே நிற்கிறார் என்பதை உரத்துச் சொல்லி நிருபிப்பதும்.

இந்நாலை அவசரமாக வெளியிடுவதில் சகல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டதுடன் அணிந்துரை வழங்கிய சாச்சா பாத்திமா மைந்தன் அவர்களுக்கு எனது விஷேட நன்றிகள் உரியன். அத்துடன் நூல்களையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய திருவாளர்கள் மேமன்கவி, திக்வல்லை கமால், அன்பு ஜவஹர்ஷா, தளக்கோள் வடிவமைப்பில் உதவிய, அட்டைப்படத்தை அழகுற வடிவமைத்துத் தந்த என் அன்பு மாணவி திருமதி பஸ்மிலா ரிஸ்லான், மற்றும் அவளது குடும்பத்தார், மற்றும் 'விடிவெள்ளி' நஜிமுதீன் எல்லோருக்கும் எனது இதயழுர்வமான நன்றிகள் உரித்தாகும்.

கெகிறாவ ஸஹானா,

2010.11.02.

பொருளடக்கம்

விடயம்	பக்கம்
❖ ஜெயகாந்தன் - பரிச்சயமும், பணிவான வந்தனங்களும்	01
❖ ஜெயகாந்தனின் மறக்கமுடியாத பெண் பாத்திரங்கள்	17
❖ ஜெயகாந்தனின் ஏனைய கதாபாத்திரங்கள்	41
❖ அவர் பயன்படுத்திய உரையாடல்கள்	55
❖ ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் இஸ்லாமிய கருத்துகள்	65
❖ சில புறநடைகள்	110
❖ ஜெயகாந்தனின் ஏனைய கருத்துக்கள்	120
❖ ஜெயகாந்தனின் மனிதாபிமானம்	133
❖ ஜெயகாந்தனின் துணிச்சல்	145
❖ ஜெயகாந்தனின் தத்துவக் கருத்துகள்	158
❖ ஜெயகாந்தனின் மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை	165
● பின்னினைப்பு	173
● இலங்கையிலிருந்து வந்த கடிதமும் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் தந்த பதிலும்	174
● ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்தேன்	187
● அன்புள்ள ஸஹானாவுக்கு...!	193
● எங்கள் ஜெயகாந்தன் Sir	196
● எனது இரண்டாவது தமிழக விஜயம்	212
● ஜெயகாந்தன் கையெழுத்து	221

ஜெயகாந்தன்-பரிச்சயமும்,
பணவான வந்தனங்களும்

“ஜெயகாந்தனா? முன்னெல்லாம் ரொம்ப நல்லா எழுதினாரு. இப்ப அப்படி இல்லையே...” என்று பலரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் - என்பதுகளில்-- அவரை நான் பரிச்சயம் கொண்டேன்.

அப்போது நான் பதினான்கு வயதுச் சிறுமி. தற்செயலாக, எனது தோழி ஒருத்தி அட்டை கிழிந்த புத்தகமாக 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' நாவலை அன்பளிப்பாகத் தந்தாள். இப்படித்தான் எனது வாசிப்பு ஆர்வம் கண்டு நிறையப்பேர் புத்தகங்களைப் பரிசளிப்பார்கள். அல்லது, தமக்குத் தேவையில்லை என்று நினைத்தவற்றை எனது தலையில் கட்டிலிடுவார்கள்.

'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' என்னுள் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திற்று. இதற்குமுன் நான் பார்த்தேயில்லாத பேருருவமாய் கங்கா என்முன் வந்து நின்றாள்; அழியாத சித்திரமாக பதிந்து போனாள். அந்தச் சிறுவயதிலேயே, அந்த நாவல் எடுத்தாண்ட வித்தியாசமான கரு என்னை நிறைய சிந்திக்க வைத்தது.

அப்புறம் மீண்டும் ஒரு அட்டை கிழிந்த புத்தகம்; இன்னொரு தோழி யாரிடமிருந்தோ இரவலாகப் பெற்றுக்கொண்டுவந்து தந்தாள். 'ஜேயோ பாவம், சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்கட்டும்' என்று பரிதாபப்பட்டே கொண்டு வந்திருப்பாள். முன்னெப்போலவே இன்னொரு அதிர்ச்சி! ஆம்! 'ஒரு நடிகை நாடகம் பாக்கிறாள்!' கல்யாணி என்னுள்- இல்லை, இல்லை ; நான் கல்யாணியாக- வளைய வந்துகொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன்.

பின்னர், நானே அவரது படைப்புகளைத் தேடிப் படிக்கத் தொடங்கினேன்; அவரது பெயரை எந்த இடத்தில் கண்டாலும் நிதானித்தேன்; சஞ்சிகைகளில் வந்த அவரது புகைப்படங்களைக் கத்தரித்து எடுத்து டயரியில் வைத்துக்கொள்வேன்; அவரது கருத்துகளைத் தனியாக தொகுத்து வைப்பேன்; பலருடனும் அவரைப்பற்றிப் பேசினேன். அப்போதுதான் மேற்கண்ட அறிமுகம் எனக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது.

அவரது எழுத்துகள் ஓளிவீசத் தொடங்கிய ஜம்பதுகளின் பிற்பகுதி, இலக்கியப் பின்னணி, எதுவும் பற்றி அறியாத பிஞ்சுப் பருவம். அந்நேரத்தில் அவர் ஏறத்தாழ இருபத்தெட்டந்து வருடங்களாக எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரது முன், பின் உருவங்கள் எனக்குப் புலனாகவில்லை. ஆயினும், ஜெயகாந்தன் என்னுள் விஸ்வரூபமாக வளர்ந்து நின்றார்.

அவரது இலக்கிய உலக நுழைவுபற்றி அறிகிறபொழுது, அது மிகப் புதுமையான விதத்தில் நிகழ்ந்தது என்பதை அறிகிறபொழுது, நான் வியப்பால் விழி விரிகின்றேன். “த. ஜெயகாந்தன்- தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளன்” என்று அவர் தன் னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதாக அறிகிறபொழுது, காலத்தைப் புறந்தள்ளிய அவரது பேராற்றலையும், நெஞ்சுரத்தையும் கண்டு இமயமலைச்சாரவிலே நின்று எவரெஸ்ட்டை அண்ணாந்து பார்க்கின்ற ஒரு சிறுமியைப்போல நான் அதிசயங்கொள்கிறேன்.

“உயர்சாதி மேட்டுக்குடியினரின் பாரம்பரியங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எத்தனம், பின்னர் மேனாட்டு படைப்பிலக்கியத் தாக்கம், திராவிட இயக்கப் படைப்பாளிகளின் வெகுசன ஈர்ப்பு- இந்தச் சூழலில்தான் ஜெயகாந்தனின் படைப்புலகப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது” என்கிறார் ச. அனந்த சுப்பிரமணியன். “அதுவரை யாரும் கவனித்திராத சேரிவாழ், ஒடுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும், மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் பிரச்சினைகளையும் மிக யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரித்தார். “நோக்கங்களற்ற வாழ்க்கை எதுவுமற்றது” என்ற ஜெயகாந்தனின் வார்த்தையைப்போல், சமூகத்தில் எல்லாத் தட்டுக்களைச் சார்ந்த அவரின் பாத்திரங்களும் மனித நேயத்தையும், சமூக ஒத்திசைவையும் அதனதன் வழிகளில் முதன்மைப்படுத்தி வந்தன” என்று அவர் எழுதுகிறார்.

தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு பாரதி எப்படி புதிய வெளிச்சம் தந்தாரோ, அதை புதுமைப்பித்தன் எப்படி தொடர்ந்து முன்னெடுத்தாரோ, அதற்கு அடுத்த கட்டத்தில் ஜெயகாந்தன் நிற்கிறார் என்று பலரும் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“இந்த வளர்ச்சி நிலையில் நின்று பார்க்கும்போது தமிழ் கதையுலகின் வளர்ச்சிகூட ஜெயகாந்தனின் காலத்தைக்கொண்டு அளவிடும் அமைவாய் உள்ளது. ஜெயகாந்தனுக்கு முன்பு, ஜெயகாந்தனின் காலம், ஜெயகாந்தனுக்குப் பின்பு என”² என்று ச.அனந்தசுப்பிரமணியன் மேலும் எழுதுகிறார்.

மார்க்ஸிய அறிஞர் ஆர்.கே. கண்ணன் எழுதும்போது, “பிறகு வரலாற்றின் வளர்ச்சியை அடியொற்றி மேல்தட்டு ஜாதியினரையும் வர்க்கத்தினரையும் கதைப்பொருளாக எடுத்துக்கொண்டார். இது இயல்பு. புதுமைப்புரட்சி உருத்திரண்டு வருவதைக் கணிப்பதற்கு மக்களின் நிலை மாற்றத்தைக் கவனித்தால் மட்டும் போதாது. ஆட்சி புரிந்துவரும் மேல்தட்டுச் சக்திகளின் நிலைமாற்றத்தையும்- நிலைதடுமாற்றம் என்று சொல்வதே சரியாயிருக்கும். கவனித்து வரவேண் டும் என்று வெளின் கூறியதை இங்கு நினைவுட்டிக்கொள்கிறேன். முற்போக்கு எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக்கொள்வோர் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பது நலம்³ என்று எழுதுகிறார்.

ஜெயகாந்தன் எழுதவந்தபோது வெளிவந்த 'தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு' எனும் நூலில் ச.செந்தில்நாதன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:-

“ஜெயகாந்தன் தமிழைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லத்தான் வேண்டும். அவர் கதைகளைப் படிக்கின்றபோது ஏதோ பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தைப் படிக்கின்ற உணர்வு சில சமயங்களில் ஏற்படும். செத்துப்போன சில தமிழ்ச் சொற்கள் எல்லாம் உயிர்பெற முயன்றுகொண்டிருக்கும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்நடை அவருக்கு இயல்பாக வருகிறது.

அது சில சமயங்களில் ஆங்கிலச்சொற்களையும் துணைக்கு அழைத்துக்கொள்கிறது” என்று கூறி தொடர்ந்து எழுதுகிறார்: “ஜெயகாந்தன் இன்னும் இளைஞர்தான். எதிர்காலத்தில் ஏராளமாக எழுதக்கூடும். அதனால் அவர் சாதனைகள்பற்றி உறுதியாக எதுவும் கூறமுடியாது. இருப்பினும் புதுமைப்பித்தனுக்குப்பிறகு தமிழ்ச் சிறுகதை உலகம் ஒரு பெருஞ் சிறுகதை எழுத்தாளனைப் பெற்றிருக்கின்றது என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்”⁴ என்கிறார்.

'JK 75' நூலில் அவரது நண்பர் சா.கந்தசாமி கூறும் கருத்தையும் நோக்குவோம். “சிறுகதை, நாவல் என்பது அப்படியொன்றும் முக்கியமானது இல்லை. அவை பத்திரிகைகளில் பொழுதுபோக்கிற்காக எழுதப்படுகின்றன. எனவே பொருட்படுத்த வேண்டியது இல்லை என்று தமிழ் அறிஞர்களும், தங்களையே இலக்கியப் பாதுகாவலர்கள் என்று பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டு மேடைகளில் செய்யுள்களை உரக்க முழுக்கிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் ஜெயகாந்தன் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் நாவல், சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தார்.”⁵

ஜெயகாந்தன்பற்றி பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி கூறும் பொழுது, “ஜெயகாந்தனது தனிப்பண் புகளையும், சிறப்புக்களையும் ஆராய்வதற்கு முன்னர், இக்காலத்தின் இலக்கியத் தேவைகள் யாவை என்பதையும், அவை ஜெயகாந்தனிடத்து எத்துணை காணப்படுகிறது என்பதையும் அறிதல் நன்று. இந்திய சுதந்திர காலத்தில் காட்டக்கூடாதனவாகவிருந்த சமுதாய முரண்பாடுகளைப் புதுமைப்பித்தன் காட்டினார். அது வரட்சி மனப்பான்மை விளைவு. இன்று அதே காரியம் நவ இந்தியாவின் நிர்மாணத்துக்கு அவசியமான ஒன்றாகும். இன்றைய இந்திய சமுதாயத்திலுள்ள முரண்பாடுகளை நன்கு அவதானித்து, அவை தோன்றுவதற்கான காரணங்களை அறிந்து, மாற்றுவதி கண்டுபிடிப்பது அத்தியாவசியமாகும். அப்பொழுதுதான் இந்திய முன்னேற்றம் தக்கமுறையில் அமைக்கப்பட்டதாகவிருக்கும்.

இவ்வாறு சமுதாயத் திலுள்ள முரண் பாடுகளைக் காட்டும்பொழுது, சமுதாயச் சீர்திருத்தம், நாட்டுமுன்னேற்றம் என்ற பின்னணியில் வைத்தே அவற்றைக் காட்டவேண்டும். அப்பொழுது இலக்கியம், இலக்கிய ஆக்கம், பொறுப்புள்ள சமுதாயப்பணி ஆகிவிடுகின்றது. இலக்கியம் மூலம் அத்தகைய சமுதாயப்பணியைச் செய்வதற்குச் சமுதாய வளர்ச்சியை அடித்தளமாகக்கொண்ட இலக்கிய நோக்கு அவசியமாகின்றது.

அதாவது இலக்கியத் தத்துவம் முக்கிய தேவையாகின்றது. இத்தகைய ஓர் இலக்கியத் தத்துவநோக்கு ஜெயகாந்தனிடம் உண்டு. முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டில் ஜெயகாந்தனுக்கு நம்பிக்கையுண்டு.⁶ என்கிறார். மேலும் அவர், 'இலக்கியத்தரமான சிறுகதைகள் சனரஞ்சகமாக அமையமாட்டா என்ற கருத்துத் தவறானது என்பதைச் சாதனையில் நிறுவியவர் ஜெயகாந்தன். சிறுகதையின் உருவ அமைதியில் ஜெயகாந்தன் கதைகள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. பொருளமைதியில் முக்கியமான ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. அதுவே அவர் வெற்றிக்குக் காரணமாகவும் அமைந்தது. கற்பித மனோரம்பிய இலக்கிய நோக்கு ஆட்சிபுரிந்த விடயங்களில் யதார்த்த இலக்கிய நோக்கினைப் புகுத்தி அந்நோக்கின் சிறப்பை நன்கு உணர்த்தியமையே அப்பண்பாகும்'⁷ என்கிறார்.

இதுவரை என்பதுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார் ஜெயகாந்தன். இவரது நூல்களை அதிகமாகப் பிரசுரித்த மதுரை மீனாட்சி புத்தக நிலையம் தனது இரண்டாவது நூல்முதற்கொண்டு இவரது நூல்களைப் பிரசுரித்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.⁸ பதிப்பகத்தார்களைத் தமது புரவலர்கள் என்று ஜெயகாந்தன் குறிப்பட்டுள்ளபோதிலும், அவரது சமுதாய அக்கறைமிக்க சிந்தனைகளையும், கருத்துகளையும் மக்களிடம் கொண்டுசெல்வதில் இப்புத்தகாலயம் மிகப் பொறுப்பு வாய்ந்த பணியை ஆற்றியுள்ளது எனலாம்.

இவரது நூல் தலைப்புகள் மிக வித்தியாசமாக இருக்கும். 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', 'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்', 'கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள்?', 'கங்கை எங்கே போகிறாள்?', 'அவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள்', 'மாலை மயக்கம்' ஆகிய தலைப்புகள் படிப்போர் மனதில் இன்றும் புதுமையான அர்த்தம் கற்பித்து நிற்கின்றன.

இந்தத் தலைப்புகளை வெகு அனாயாசமாகவும், மிகப்பொருத்தமாகவும் எப்படித் தெரிவுசெய்தார் என்பது ஓர் ஆச்சர்யமே. உதாரணமாக, 'அவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள்' எனும் தலைப்பை நோக்கினால், அதில் வெளிப்படையாக எந்த அர்த்தமும் புலப்படாதபோதிலும், அந்நாலைப் படித்து முடிக்கும்போது மனதில் ஏற்படுகின்ற கணதி வார்த்தைகளால் விபரிக்கவொண்ணாதது. பெரும்பாலோர் திரும்பியே பார்க்கப் பயப்படுகின்ற எமது சமூகத்தின் ஒரு சூறாகிய மனநோயாளர்கள்பற்றி இவ்வளவு ஆழமாகவும், அக்கறையாகவும், விஞ்ஞானபூர்வமாகவும் வேறுயாராவது எழுதியிருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை.

"ஒரு பொதுத் தலைப்பின்கீழ் தொடர்ந்து சில பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது நான் எழுதியவற்றை இந்த நூலில் தொகுத்திருக்கிறேன். இவற்றைக் கதை என்றும் சொல்லமுடியாது; கட்டுரை என்றும் சொல்லமுடியாது. ஒரு கதைக்கு வேண்டிய நயங்களுடன், ஒரு கட்டுரைக்கு வேண்டிய மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியோடு இவை எழுதப்பட்டவை. இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கிய அந்தஸ்து உண்டா, இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. எனது நோக்கம் இலக்கிய அந்தஸ்து பெறுவது அல்ல. இலக்கியத்தின் நோக்கம், இங்கு நடைமுறையில் ஒருபக்கம் வியாபாரமாகவும், இன்னொருபக்கம் பொய்ப் புகழாகவும், பிறிதொருபக்கம் மிகச்சாதாரண பகைமைக் கூச்சலாகவும் மாறியிருக்கிற ஒரு குழ்நிலையில் இவற்றிலெல்லாம் சிக்காமல் இவர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்துகாட்டவேண்டிய சோதனையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு எல்லாரும் எழுதுகிற எதையும் எழுத முடிவதில்லை." [முன்னுரைஅவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள்-பக்.3, (1972)]

இப்படி கூறிக்கொண்டே ஒரு இலக்கிய நூலின் அனைத்து தகுதிகளுடனும் அவர் எழுதியிருக்கிற இந்நூலை இலக்கியமல்லவென்று யாரும் ஒதுக்கிவிட முடியாது.

சில எழுத்துகளில் தமிழ் இலக்கண விதிகள் மீறப்பட்டிருக்கும். உம் : 'ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்.' சில வசனங்களில் காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி எவையும் இடப்பட்டிராது. ஒரே தொடர்ச்சியாக நீண்ட கருத்தை மிக ஸாவகமாகச் சொல்லும். அதுகூட அழகாகவே இருக்கும். அவ்வெழுத்துகளில் பொங்கித் தகும்பிக்கொண்டிருக்கின்ற மனிதாபிமானம் அவை யாவற்றையும் சமன்செய்து அழகுக்கு அழகு தரும்.

அன்பு நிறைந்த பல மனிதர்களைக் காட்டிய அவர், கிராமங்களில் மக்கள் பின்பற்றுகின்ற கொடிய நடைமுறைகளையும் எடுத்துக் கூறுவார். எனினும், ஆங்கும் மனிதாபிமானமே மேலோங்கி நிற்கும். “ஆமாம்; உலகில் எங்குமே நடக்கமுடியாத கொடிய குற்றங்களை, அற்பத்தனங்களை சின்னச்செயல்களை நமது தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களில் அதுவும் பண்பாடோ, சிறந்த பாரம்பரியமோ இல்லாத வரண்ட ஜில்லாக்களில் காணலாம். பாவம் ! அவர்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. வறுமை- அதன் விளைவாய்ப் பிறந்த சகல தூர்க்குணங்களும்....” (கைவிலங்கு- பக. 64. மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1961, பதின்மூன்றாம் பதிப்பு 2003) என்று அவர் எழுதுகையில், எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உள்ளார்ந்த ஓர் அர்த்தம் உண்டு என்ற விஞ்ஞான தத்துவத்தையும் தொட்டுவிடுகிறார். ஏற்றத்தாழ்வற்ற, சமத்துவ உரிமைகள் கொண்ட மனித சமுதாயத்தை அவர் அவாவி நிற்பதும் தெரிகிறது.

'பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தி' கதையில் வருகின்ற பரந்தாமன், அடையாளம் தெரியாத நிலையில் உருச்சிதைக்கப்பட்டு பின்மாகக் கிடந்தான் என்று எழுதும் அவர், 'எங்கெங்கு காணினும்' கதையில் “தோழர் பரந்தாமனை நான் அங்கே பார்த்தேன்” என்று

புரட்சிவீரர் ஆனந்தன் அறிவிப்பதாக எழுதுகிறார். (எங்கெங்கு காணினும்-பக.65, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1980, முன்றாம் பதிப்பு அக்டோபர் 2007) இவரது கதைகளில் கொடுரமான சம்பவங்களோ, மனித வதைகளோ இடம்பெறாது என்பதற்கும், அப்படி இடம்பெற்றாலும் அது அவரது மனிதாபிமானம் காரணமாக இயல்பாகவே மீள தன்னிலை பெறும் என்பதற்கும் இது ஒரு சிறிய உதாரணமே ஆகும். இன்னொன்று, வீதியில் கிடந்த ஒரு ஒற்றைச் செருப்பு பற்றி இவர் எழுதியுள்ள கவிதை.

இவர் பாலுறவு சம்பந்தப்பட்ட கதைகளை அதிகம் எழுதினார் என்கிற குற்றச்சாட்டை, இவரது எழுத்துகளில் ஆழ ஈடுபாடுகொண்டு நான் தேடித்தேடி வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஏறத்தாழ அவரது எழுத்துகளில் பதினெந்து வருட பரிச்சயம் கொண்டபின்னர் மிகத் தாமதமாக அறிந்தேன். என்னால் நம்பவே முடியாது போயிற்று. பாலுறவு சம்பந்தப்பட்ட கதைளை அல்ல, பாலுறவை அடிப்படையாகக்கொண்ட பிரச்சினைகளையே கதையாக எழுதினார் என்று இன்னொரு சாரார் அதை மறுத்ததும் உண்டு. இதோ, இதுகுறித்து அவர் கூறிய கருத்துகள் :

“நான் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் எழுதியவையெல்லாம் ஆபாசமென்று என்னை ஏசியவர்கள் பலர். மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருப்பதே பால் உணர்ச்சி. ஆகவே அதற்கும் நான் மதிப்பளிக்க விரும்பினேன். ஒரேயடியாக அதைப்பற்றி மட்டுமே எழுதுவதோ அல்லது அதை அறவே வெறுத்து ஒதுக்குவதோ சரியல்ல என்று என்னுபவன் நான். கலையிலே பாலுணர்வை நீக்கவிட்டால் அது கலையாகப் பரிணமிக்க முடியாது என்பது என் என்னம். ஆகையால் பாலுணர்வைத் தவறாகக் கருத முடியாது. மனிதன் பாலுணர்வின் எல் லையைத் தாண்டியிருக்கான் பேரருளின் ஒளியிலே இன்பம் காணுகிறான். கடவுளின் ஆலயத்தில் நுழையும்போது ஆபாச சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

அவைகளில் மட்டுமே ஸயித்து நின்றுவிடுகிறவன் முழுமை அடைந்து விடுவதில்லை. அந்தச் சிலைகளைக் கடந்து சென்றால் பரந்து கிடக்கும் பெருவெளியின் அமைதியில் புனிதத் தன்மையை உணர்கிறோம். ஆகையால் பால் உணர்ச்சி கேவலமானதல்ல. அந்த உணர்ச்சி இல்லாதவன் முழு மனிதன் ஆகமாட்டான். ஆனால் அதிலேயே முழுகிவிடுகிறவனும் முழு மனிதன் ஆகமாட்டான். { (தாமரை ஜூன் 1963, பக. 34 - 41) ந. அறிவழகன் எம்.ஏ., ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், பக. 108}

இந்தக் கருத்தை நன்கு படிக்கும்போது, பெண்ணின் அடிப்படை உரிமைகளைக்கூடக் கண்டுகொள்ளாமல் அவளது பாலியல் உரிமைகளைத் தூக்கிப் பிடித்து கதைகள் எழுதிய ஏனைய எழுத்தாளர்களின் கூக்குரல்களைவிட இதில் அதிக மகத்துவம் இருப்பதாக எனக்குப் பட்டது. எனவே, பின்னாட்களில், 'சாளரம்', 'போர்வை', பினக்கு', மௌனம் ஒரு பாதை', 'கரு', 'சமுகம் என்பது நான்குபேர்' ஆகிய கதைகளை நான் படிக்க நேர்ந்தபோது, அன்றாட வாழ்வில் நாம் தனித்தனியாகக் கண்டுணர்ந்த, ஆனால் வெளியே சொல்லக் கூசுகின்ற, அல்லது சொல்லக்கூடாது என்று எண்ணுகின்ற உண்மைகளையே அவர் மிக அழகாகவும், யதார்த்தபூர்வமாகவும் கதைகளாக எழுதினார் என்று நான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

'மீன் கடிக்கும் மெல்லிதழ்' பற்றி இவர் எழுதிய சினிமாப் பாட்டுகூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல என்பதும் எனது கருத்து. இவரது எந்தக் கதையிலும்-- "மீனாச்சி'களுக்கு வயது வித்தியாசம் கிடையாது; ஆனால், 'மீனாச்சி ராஜ்ஜியத்தில்' ஒரு பருவத்தில், கெளரவும் சற்று அதிகமாக இருக்கும். என்றாலும் அதன்பிறகு ஒன்றும் அது போய்விடாது. "இருட்டு வயதையா காட்டுகிறது? பகல் எப்படிக் கழிந்தால் என்ன, 'மீனாச்சி'கள் என்றைக்கும் ரிடையர்டு ஆவதில்லை" (ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று, கவிதா வெளியீடு, சென்னை-17. முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2001, பக.96) என்று மீனாட்சி என்ற விபசாரியின் வாழ்க்கையை விபரிக்கின்ற அவரது 'மீனாட்சி ராஜ்ஜியம்' என்ற கதை உட்பட மனித நாகரிகத்திற்கு உகப்பற்ற விடயங்களைப் பேசவில்லை என்பதே எனது துணிபு.

(இந்தக் கதை 1954இல் ஹனுமான் இதழில் வெளிவந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது) “உங்களுடைய இருபது வயதில் இப்படியொரு கதை எழுதியிருக்கிறீர்கள். நாங்கள் செல்லப் பயப்படுகின்ற எல்லைகளுக்குக்கூட நீங்கள் சென்று வந்துள்ளீர்கள். அதுவே உங்களது வெற்றி” என்று சிலதினங்களுக்கு முன்னர் அவருடன் பேசும்போது குறிப்பிட்டேன். சிரித்துக்கொண்டார். ஏறத்தாழ 56 வருடங்களுக்கு முன்னர் அவர் எழுதிய கதையை இன்னும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறார். (சில கதைகளை மறந்து விட்டதும் உண்டு.)

இவரது பல கதைகள் நுணுக்கமான, புதுமையான, விடயங்களை, ஏழைமக்களோடு கொண்ட காருண்யம் கலந்து அழகுற வெளிப்படுத்துகின்றன. 'சாந்தியுமி' இயற்கையோடு மனிதன் ஒன்றி வாழ வேண் டியதன் அவசியத் தைக் கூற, 'முச் சந் தி' பிராமணேயாயினும் பிச்சையெடுத்து உண்பதைக் கண்டிக்க, 'யந்திரம்', 'இரண்டு குழந்தைகள்', 'துறவு' ஆகிய கதைகள் குழந்தைகள் மற்றும் பிள்ளைகள் மீதான அன்பைச் சொல்ல, 'சோற்றுச்சுமை', 'பொம்மை' ஆகிய கதைகள் ஏழ்மையோடு போராடி மரணத்தின் எல்லையைத் தொட்ட தாய் மற்றும் குழந்தை ஆகியோரின் கதையைச் சொல்ல, 'பற்றுக்கோல்' தொழிலாளர் மீதான அன்பைக்கூற, அதற்கும்மேலே அனைத்து விமரிசனங்களையும் தாண்டி வந்து நிற்கின்ற ஹென்றி என்ற உன்னத பாத்திரத்தின் உருவாக்கம் இவ்விமரிசனங்களை அடியோடு வீழ்த்திவிடுவதாகவே நான் உணர்ந்தேன்.

பல கதைகள் யதார்த்தத்தின் அச்சொட்டான பிரதிபலிப்பாக இருந்தபோதும், அவற்றைத் தமது கற்பனை ஏணியின் மீதேறியே எழுதியதாக அவரது முன்னுரைகள் உரைக்கின்றன. 'கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள்?' கதையின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இக்கதையை நான் எழுதியபோது, பொதுவில் இல்லாத, ஏதோ சில தனிமனிதர்களுக்கு மட்டுமே உரிய, குறிப்பாக ஒரு

அனந்தராமனுக்கும் ஒரு கோகிலாவுக்கும் இடையே மட்டும் நிகழ் ந் துவிட்ட ஓர் அசாதாரணமான பிரச் சினையை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டதாகவே கருதினேன். எத்தனை வாசகர்கள் இதனைப் புரிந்துகொள்ளப் போகிறார்களோ என்று ஜயுற்றேன்.

ஆனால் இக்கதை வெளியானபிறகு- சகட்டுமேனிக்கு அனைவராலும் பாராட்டப்பெற்ற ஒரே காரணத்தை மட்டும் வைத்து நான் சொல்லவில்லை. இன்று நம் மத்தியில் வாழ்கிற மத்தியதரப் படிப்பாளி வர்க்கத் தாம்பத்ய வாழ்க்கையில் எல்லோருமே இந்தக் கதையின் ஏதோ ஒரு கோணத்திலேயோ, அல்லது இந்தக் கதையின் அடிப்படையிலேயோ தங்களை இனம்கண்டு கொள்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிய நேர்ந்தபோது எதிர்பாராத ஆச்சர்ய வசப்பட்டேன்" என்று எழுதுகிற ஜெயகாந்தன் 'சமுகம் என்பது நாலுபேர்' கதையையும் தான் அதே மனநிலையில் எழுதியபோதிலும், முன்னது பெரும்பான்மையான வாசகர்களால் பாராட்டப்பட்டதாகவும், பின்னது பலருக்கு ஜீரனமே ஆகவில்லை என்ற பேதத்திலிருந்தே தமது தமிழ் வாசகர்களின் இரண்டுபட்ட தன்மையை தன்னால் உணரமுடிந்ததாகவும் எழுதுகிறார். இதிலிருந்து பாராட்டையும், விமரிசனத்தையும் ஒரே நடுநிலை மனதோடு இவர் எடுத்தாள்வதை அறியமுடிகிறது. அத்துடன், அடித்தட்டு கதைமாந்தரை தான் அருகிருந்து கண்டுணர்ந்ததாக பலவிடங்களில் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டாலும், மத்தியதரமேல்தட்டு கதைமாந்தர்கள் பற்றி அவர் அவ்வாறு பிரத்தியட்சமாக கூறாததிலிருந்து இத்தகைய சிறந்த கதைகளைக் கூட திருஷ்டாந்தமாகவே எழுதியுள்ளார் என்பதை உணரமுடிகிறது.

1983இல் 'குங்குமம்' இதழ் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ஜெயகாந்தன் நடுவராகக் கலந்துகொண்டார். ஏனைய நடுவர்கள் வைரமுத்து, அநுத்தமா. அந்தப்போட்டி பற்றியும், வந்துசேர்ந்த சிறுகதைகள் பற்றியும் அவ்விருவரும் நீண்ட கருத்துகளை முன்வைத்திருந்தார்கள். ஜெயகாந்தனோ, 'நல்ல சிறுகதை என்பது யுனிவர்ஸலாக இருக்கவேண்டும்' என்று சுருக்கமாகக் கூறியிருந்தார். இந்தக் கருத்தையே எனது ஒவ்வொரு சிறுகதைக்குமான உரைகல்லாக இன்றுவரை கொண்டு வந்துள்ளேன்.

"திரு JK அவர்கள் நமது திரைப்படத்துறைக்குக் கிடைத்திருக்கும் வரப்பிரசாதம் என்று துணிந்து சொல்வேன். அவரைப் போன்ற எழுத்தாற்றல் உள்ளவர்கள் கிடைத்துவிட்டால், தழுவல்

இல்லாமல், நகல் இல்லாமல் ஓரிஜினலாகவே தமிழ்ப் படங்களைத் தயாரிக்கலாம். இதன் வாயிலாகத் தமிழ்ப்பட உலகம் தலை நியிர்ந்து ராஜ்ஞடை போடலாம் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை” என்று இயக்குனர் ஏ. பீம்சிங் எழுதுகிறபோது. ‘தமிழ்த் திரையுலகுக்கு ஏற்பட்ட இந்த வசையையும் இந்த ஜெயகாந்தன் நிச்சயம் பொய்யாக்குவான்’ { ('குழுதம்' பேட்டி, 07.04.1977) ந. அறிவழகன் எம்.ஏ., ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், பக. 165} என்ற அறைக்கூலோடு அவர் எடுத்த திரைப்படங்களின் வெற்றிச் சரித்திரம் இன்னொரு பக்கமாக விரிகிறது.

1997இல் எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'ஒருதேவதைக் கணவு' வெளியானபோது அவர் வழங்கியிருந்த வாழ்த்துரை இது.

'திருமதி ஸஹானாவின் 'ஒரு தேவதையின் கணவு' சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருவது குறித்துப் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தெளிவுற அறிந்திடவும், தெளிவுபெற மொழிந்திடவும், சிந்திப்பார்க்குக் களிவளர், உள்ளத்தே ஆனந்தக் கணவு பல காட்டலும் கைவரப்பெற்றவர்கள் எழுதும் படைப்புகள் காலத்தால் என்றென்றும் போற்றப்படும். அவை என்றும் புதியவை. அத்தகு இலக்கிய வரிசையில் 'தேவதையின் கணவு'ம் இடம்பெற வாழ்த்துகிறேன்.

அன்பு,

த.ஜெயகாந்தன்.¹¹⁰

ஒரேயொரு கடிதமே முதலில் அவருக்கு எழுதினேன். பதில் பத்திரிகையிலேயே வந்தது பகிரங்கமாக. ஒரேயொருமுறை சந்தித்தேன், இப்படிக் கிடைத்தற்கரிய வாழ்த்துரை கிடைத்தது. ஓ! மாபெரும் ஆலமரம், பாலுாத்தும் ஆலமரம், தலைவளைந்து தளிர்க்கொடிக்கும் இடம் கொடுத்ததே...என்ன எளிமை!! எத்தகைய காந்தீயம்!!

பலருக்கும் சிம்மசொப்பனாக விளங்கிய ஜெயகாந்தன் எனக்கு காட்சிக்கு எளியனாய் மாறியது குறித்து எப்போதும் பெருமிதம் உண்டு. காட்சிக்கு எளியன் மட்டுமா? எந்தக் கேள்விக்கும் புன்னகை மாறாமலே விடைதருகின்ற ஞானகுருவும் அவரேயல்லவா? சமீபத்தில் பேசியபோது கேட்டேன், “கல்பனா இதழில் ஒரு வாசகர் தங்களை இலக்கிய முரடர் என்கிறார்களே?” என்று கேட்டதற்கு நீங்கள் சொன்ன விடை ஞாபகமா?, “இல்லை” என்றார். “எவன் சொன்னான்” என்று கேட்டிருக்கிறீர்கள் என்றேன். வழக்கம்போலவே சிரித்தார், சிறிது வெட்கத்துடன். அந்த இதழில் இன்னொரு வாசகர் கேள்வி.

“இரவில் எழுதுபவர்கள் எல்லாம் ‘திருட்டு எழுத்தாளர்கள்’ என்று குங்குமத்தில் கூறியுள்ளீர்களே. ஒரு சிந்தனாவாதியின் சிந்தனையுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு நேரம் காலம் என்ன வேண்டியிருக்கிறது?”

அதற்கு ஜே.கே. சொன்ன பதில் இது.

“நானும் ஒரு ஜோக் சொல்லிப்பார்த்தேன்; இதைப்போய்ப் பெரிதுபடுத்துகிறீர்களே! திருட்டு எழுத்தாளர்கள் பகலிலும் எழுதுவதுண்டு” (கல்பனா, ஜெயகாந்தன் பதில்கள், பக.12, மார்ச் 1980)

இவர் குறித்து பொ. ஜங்கரநேசன் எனும் பத்திரிகையாளர் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்.

‘நான் ஏற்கனவே இந்த இலக்கிய ஜாம்பவானுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு நேர்காணலுக்கான சம்மத்தைக் கேட்டு “இப்பொழுது எந்தப் பத்திரிகைக்கும் நான் பேட்டி தருவதாயில்லை” என்ற ஒற்றை வரிப்பதிலால் தோல்வியைத் தழுவ வேண்டி வந்தது. ‘சுபமங்களா’வில் பல நேர்காணல்களைச் செய்த இளையபாரதியும், ‘பாரதி, புதுமைப்பித்தன் என்று வளரும் இலக்கிய’

கெக்ராவ ஸஹானா

உலகின் நாயகன் ஜெயகாந்தனுடைய நேர்காணல் தங்களாலளடுக்கப்படாதது மகா தூர்அதிர்ஷ்டமே என்று 'சுபமங்களா' நேர்காணல் தொகுப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”¹¹

ஜெயகாந்தனின் மனைவி திருமதி ஜெயஜனனியின் கருத்து இது. “விவாதங்கள், விதண்டாவாதங்களாகி விடுவதைத் தவிர்க்கும் சாமர்த்தியம் JK யிடம் நிறையவே உண்டு. தனது வாசகர்களுடன் பேசுவதைவிடவும் தனது வாசகர்களாக இல்லாதவர்களுடன் உரையாடும் போது உல்லாசமாகவும், சுபாவிகமாகவும் சாதாரணமாகவும் இயல்பாகவும் இருப்பார். He is more at home and himself with his non-readers ! ஒருவேளை அவரது வாசகர்கள் அவரது படைப்பு இலக்கியத்தோடு முதலில் அவரைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டுப் பிறகு சம்பாஷிக்கிறார்களோ?” (அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், எனி இந்தியன் பதிப்பகம் சென்னை-17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008, பக். 94)

“ஜெயகாந்தன் மிகவும் நவீனமான ஒரு எழுத்தாளர். அவருடைய கதைகள் யதார்த்தமானவை. உரையாடல்கள் நவீன தமிழின் பல பிராந்திய மொழிநடைகளை அசலாக முன்வைப்பவை. அவருடைய உணர்வுத்தளம் 20ம் நாற்றாண்டின் ஒழுக்கப் பிரச்சினைகளில் வேர்கொண்டவை. இருப்பினும் அவர் ஈராயிரம் ஆண்டு தமிழ் இலக்கிய, வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்திலிருந்து உருப்பெற்றவர். அந்த வரலாற்றையும், இலக்கியப் பாரம்பரியத்தையும் அறியாத ஒரு வாசகர் ஜெயகாந்தனின் நுணுக்கங்களைத் தவற விட்டுவிடக்கூடும்.

.....இந்திய இலக்கியத்தின் பழங்கால நூல்கள் பலவும் சமயப்பார்வை கொண்டவை. அவலம் என்பது பிரபஞ்ச அளவிலான, கர்மவினையாகவும், பக்தியினால் கடந்து செல்லப்படவேண்டியதாகவும் கித்திரிக்கப்படுவதுண்டு. சங்க இலக்கியம் இந்தப் பார்வையைப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை.

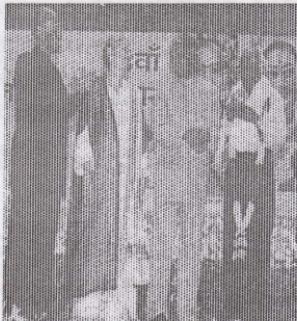
மனித வாழ்வின் ஓர் அங்கமாக அவலமும், துன்பமும் சங்க இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அதிலும் ஜெயகாந்தனின் பார்வை சங்க இலக்கியத்தை ஒத்ததே. அவலங்களைக் காட்டும்போது அவர் தத்துவத்தின் பின்னே ஒளிந்துகொள்வதில்லை.

துன்பத்திற்கு தத்துவ விளக்கங்கள் தர முயல்வதில்லை. பழந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் போன்றே அவர் துன்பத்தை வாழ்வின் ஒரு கூறாகவும், மனிதன் சக மனிதன் மீது காட்டும் அலட்சியமாகவும், சமூகம் கோரும் பகுத்தறிவற்ற நடத்தைகளின் விளைவாகவும் காண்கிறார்.” என்ற பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல் ஹார்ட் (தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர், கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம்) அவர்களின் கூற்றும் (அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், பக்.98, 99) கவனிக்கற்பாலது.

செப்டம்பர் 2005இல், ஞானபீடப் பரிசாக ஒரு சரஸ்வதிதேவியின் சிலையும், ஜந்து இலட்சம் இந்திய ரூபாய்க்கான காசோலையும், இதர சின்னங்களும் பெற்றுக்கொண்ட ஜெயகாந்தன், “தமிழரான ஜனாதிபதி அப்துல் கலாமின் கையால் உயர்ந்த ஞானபீட விருதைப் பெற்றது எனக்குப் பெருமை” என்று குறிப்பிட்டார். மேலும், இது தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த கெளரவும் என்றும், தான் அதைப் பிரதிநிதிப்படுத்துவதாகவும் கூறினார். தமிழ்நாட்டு அரசு வழங்கவுள்ள இயல்துறைக்கான ‘பாரதி விருதை’யும் முதன்முதலாக இவரே பெறுவார் என்பது எனது ஊகம்.

இந்திய சாகித்ய அகாடமி, ஜெயகாந்தனின் நெருங்கிய நண்பரான சா.கந்தசாமியின் இயக்கத்தில் விவரணப் படம் ஒன்றை தூரதர்வணுக்காகத் தயாரித்து உள்ளதாம். 30 நிமிடங்கள் ஒடும் அப்படத்தில் ஜெயகாந்தன் கிறப்பாக ஒத்துழைப்புத் தந்துள்ளதாக சா.கந்தசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹² அந்தப் படம் எனக்குக் கிட்டவில்லை. ஜனவரியில் நடைபெறவுள்ள சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஜெயகாந்தனது ஒரு மணிநேர விவரணப் படம் திரையிடப்படவுள்ளது.

இவரது வானொலி நிகழ்ச்சிகள் -
குறிப்பாக இவர் சிறுவர்களுக்காக
தயாரித்து வழங்கிய ‘பாரதி பாடம்’
-தொகுக்கப்பட்டு வெளிவரவேண்டும்
என்பது எனது ஆசையாகும்.

உசாத்துணை

1. அனந்த சப்பிரமணியன், ச., அரை நூற்றாண்டு தமிழ்க் கதையுலகின் நாயகன், புதிய காற்று மே 2005, பக்.43
2. மேலது., பக்.44
3. கண்ணன் ஆர்.கே., ஜெயகாந்தன் பற்றி மார்க்ஸீய அறிஞர் ஆர்.கே.கண்ணன், தொகுப்பாசிரியர் அறந்தை நாராயணன், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவஸ்(பி) லிமிட்டட், சென்னை-98, ஏப்ரல் 1994, பக் . 13
4. செந்தில்நாதன், ச., தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பிடு, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவஸ், சென்னை-98, முதற்பதிப்பு செப்.1967, 2ம் அச்சு ஏப்.1993.பக்.87-91
5. கந்தசாமி ,சா., JK75ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர், நக்கீரன் வெளியீடு சென்னை-14, பக்.95
6. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பாரி நிலையம் சென்னை-1 முதற்பதிப்பு ஜூலை 1967, பக்.129-130
7. மேலது., பக்.138- 139
8. பதிப்பகத்தார் குறிப்பு, இனிப்பும் கரிப்பும், ஜெயகாந்தன், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்டு 1960, எட்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1986, பக்.3
9. குங்குமம் 17.04.1983. ,பக்.2
10. ஜெயகாந்தன் வாழ்த்துரை, ஒரு தேவதைக்கனவு, கெக்கிராவ ஸஹானா, மல்லிகைப் பந்தல் யாழ்ப்பானம், முதற்பதிப்பு பிப்ரவரி 1997, பக்.19
11. ஜங்கரநேசன், பொ., ஞாயிறு தினக்குரல் 06.02.2000, பக்.13
12. ஜங்கரநேசன், பொ., ஞாயிறு தினக்குரல் 20.06.1999, பக்.11

ஜெயகாந்தனின் மறக்கமுடியாத பெண் பாத்திரங்கள்

ஜெயகாந்தன் ஞானபீட விருது பெற்றபோது அவரைக் கொளரவிக்குமுகமாக 1950இல் அவர் எழுதி 'அமுதசுரபி'யில் பிரசுரமான 'தேவன் வருவாரா?' சிறுகதையை அவ்விதம் மீன்பிரசுரம் செய்தது. ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் உள்ளம் உருகி நெகிழ்ந்துபோகும் எனக்கு 'தேவன் வருவாரா?' பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அந்தக் கதையை இன்றுவரை இரண்டு தடவைகளுக்குமேல் என்னால் படிக்கவே முடியவில்லை. அதை அவரிடமே ஒருமுறை தெரிவித்தேன். அந்தக் கதையின் கனம் மீண்டும் தன்னைத் தாக்கியதுபோன்று அமைதியாக இருந்தார்.

ஒர் இளம்பெண்- பைத்தியம் என்றோ, இல்லை என்றோ சொல்லமுடியாத ஒருவகைக் குணம்- வீதியில் அலங்கோலமான உடையுடன் சீரழிவதுகண்டு ஆரோக்கியம் என்கிற கிறிஸ்தவக் கிழவி அவளைப் பொறுப்பேற்றுக்கொள்கிறாள். ஒருநாள் நீண்டநேரமாக அந்தப் பெண் அழகம் மாளைக் காணவில்லை. கிழவி தேடிச்சென்றபோது, அந்தப் பெண் கனவு காண்பதுபோன்று தேவன் வந்துசென்றதாகக் கூறுகிறாள்.

பிறகு அவள் கர்ப்பமாகி, ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் ஒர் ஆண்மகவைப் பெற்றெடுக்கிறாள். எனினும், "இது எப்படி வந்தது?" என்று திகைக்கிறாள். பக்கத்துக் கட்டிலில் உள்ள கிழவி தனது பேரனைக் கொஞ்சம்போது, "கொழந்தை அப்படியே அப்பனை உரிச்சிவச்சிருக்கு" என்று கூறுகிறாள். உடனே அழகம் மாள் வீதிக்கு ஓடிச் செல்கிற கிழவி திகைத்து, "கர்த்தருக்குக்கூட அப்பா கிடையாது கண்ணே" என்று ஆறுதல் சொல்கிறாள்.

ஜெயகாந்தன் கதையை இவ்வாறு முடிக்கிறார். 'கிழவியின் வார்த்தைகள் அழகம்மானுக்கு ஆறுதல் அளித்திருக்குமா? அவள் பார்வை....

அழகம்மாளின் பார்வை! உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஆணும் என் குழந்தைக்குத் தகப்பன்தான்னிறு கூறுவதுபோல. எதிரில் வரும் மனிதர்கள் நடுவே தன் குழந்தைக்கோர் அப்பாவைத்தேடி அலைந்துகொண்டுதான் இருந்தது."

இந்தக் கதையில் கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துகளை - 'தேவன் வருவாரா?' என்ற தலைப்பு உட்பட - பொருத்தியிருப்பது கதைக்கு இன்னும் அழகு சேர்க்கிறது. அதேவேளை, ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் இக்குற்றத்திற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்ற தார்மீக உணர்வையும் ஏற்படுத்தி, சமூகத்தில் இத்தகைய அபலைகளின் பாதுகாப்பிற்கு வழியென்ன என்ற கேள்வியையும் எழ்முள் உருவாக்கி விடுகிறது.

அவ்வாறே ஆண்டாள், தனது மகனின் பரீட்சைக் கட்டணமான ஜெந்து ரூபாவைத் தேடுகிற முயற்சியில் தனது உயிரைப் பண்யம் வைத்ததையும், அந்தமுயற்சியில் அவள் தோற்றுப் போவதையும் 'சோற் றுச் சுமை' கதை பரிதாபத் துடன் எடுத்துரைக்கின்றது.

"இப்போதுகூட ஆண்டாள் செத்துச் சிதையேறிவிட்டாள் என்றால் யாரும் நம்ப மறுக்கிறார்கள். அவள் இறந்துவிட்டாள் என்பதற்கு ஒரேயொரு சாட்சிதான் உண்டு. அதோ அவளது மகன் கொல்லன்பட்டறையில் இரும்பைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்." என்ற அவரது வரிகளை எப்படி மறக்கமுடியும்?

அதுபோலவே, 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாஞ்' கதையில் வரும் கம்சலை சினிமாவினால் பைத்தியமாக ஆகிப்போகும்போது எமது நெஞ்சில் ஏற்படும் சோகத்தின் பாதிப்பையும் மறக்கமுடியவில்லைதான்.

சமூகத்தின் கீழ்மட்டத்து மனிதர்களோடும், குழந்தைகளோடும், பெண்களோடும் அவர் கொண்ட அன்பு உன்னதமானது. அதிலும் பெண்களைப்பற்றி ஜெயகாந்தன் உயர்ந்த அபிப்ராயம் கொண்டவர். பெண்கள் மீதான பரிவும், நல்லெண்ணமும் இயல்பாகவே அவருள் இரண்டறக் கலந்து பல்வேறு வடிவங்களில் அவருடைய இதயச்சனையிலிருந்து மெய்யான கருணையொடு ஊறிவருவதைக் காணலாம். இந்தக் குணம் மிக உயர்ந்த இலக்கியவாதியாக அவர் நின்று நிலைக்கவும், ஏனைய பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிலிருந்து

அவரைப் பிரித்துக்காட்டவும் அடிப்படையாக இருக்கின்றது என்பது எனது கருத்து.

பெண்கள்--- அவர்கள் விபசாரிகளாக இருந்தாலென்ன, சித்தாள்களாக இருந்தாலென்ன, கலைஞர்களாக இருந்தாலென்ன--- யாவரையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் பரந்த மனோபாவும் இவரிடம் இருக்கின்றது. அதிலும், பெண்களை விபசாரம் எனும் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளும் வேடதாரி ஆண்களோடு அவர் கொண்ட கோபம் ஆரம்பமுதல் இன்றுவரை அதே வேகத்தோடு இருந்துவருவதைக் காணலாம். அவரது 'இனிப்பும் கரிப்பும்' சிறுகதைத் தொகுதியில் (1960), 'தர்க்கம்' என்ற கதையில் மீனாட்சி என்ற விபசாரித் தொழிலுக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு கதாபாத்திரம் வருகிறது. ஜெயகாந்தன் இப்படி எழுதுகிறார்.

"மீனாட்சி மனிதர்களில் பலவகை என்பதைப் பார்த்திருக்கிறாள். சிற்சில சமயங்களில் கடைசி முயற்சியாக ரயில்வே ஸ்டேஷன்வரை நடந்து பார்ப்பாள். எதிரில் படுவோரைக் கையில் பிடித்து இழுக்காத குறைதான்....

மனிதர்களில் எத்தனை வகை! சிலர் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்; சிலர் முகத்தில் அசடு வழியும்...சிலர், சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, ஜனநடமட்டமற்ற சிறிய சந்தாக இருந்தால்...பல்லை இளித்துக்கொண்டு அவளிடம் நெருக்கம் கொண்டாடுவதும் உண்டு!" என்று விபரிக்கிற ஜெயகாந்தன் பிறகு இப்படி எழுதுகிறார்.

'தனிமையில் இப்படிக் காட்சிதரும் இதே நபர்கள் இரண்டு மூன்று பேராய் வந்துவிட்டால்....?

அவள் அவர்களைப் பார்க்காமல் போகும் நேரத்தில்கூட, அவளைப் பார்த்து அவர்கள்'விசில்' அடிப்பார்கள்; கேவி பேசிச் சத்தமிட்டுச் சிரிப்பார்கள். ஒருவருக்கொருவர் யோக்கியர்களாக நடித்து அவளை ஏனான்ம் செய்வார்கள். ஆனால் அத்தனை பேரும் தனித்தனியே அவளிடம் வந்து தங்கள் யோக்யதயைக் காட்டிச் செல்வார்கள்.¹²

இதே கருத்தையே இதயராணிகளும், இஸ் பேடு ராஜாக்களும்'(1983) கதையில் சொல்கிறார்.

“தயவுசெய்து துண்பப்பட வேண்டாம். நான் எப்பொழுதும் எவரிடமும் எல்லாக் காலத்திலும் உண்மையாக இருக்கவே விரும்பினேன். நான் ஒரு கெட்டுப்போன பெண்தான்”

“இல்லை மேரி! கெடுக்கப்பட்ட பெண். நானறிந்தவரை பெண்களில் கெட்டவர்கள் இல்லை ; கெடுக்கப்பட்டவர்கள் உண்டு. நீ என்ன சொல்கிறாய் மேரி?”

ஜெயகாந்தன் சமூகத்தின் இருண்ட பக்கங்களை அப்பட்டமாகத் தன் எழுத்தில் வடிக்கின்றபொழுது கண்டெடுக்கப்பட்ட, அவரது மிகப் பிரபலமான 'புதுச்செருப்பு கடிக்கும்' கதையின் நாயகி- மிக உயர்ந்த குணாம்சங்கள் கொண்ட, மிக நல்ல பெண். அம்மாவோடும், தங்கையோடும் தனியொருத்தியாய் குடும்பத்தைத் தாங்கவேண்டிய அவள் பல சிறிய வேலைகளைத் தற்காலிகமாகச் செய்கிறாள்; ஒரு நிரந்தரமான வேலைக் காக அல்லாடுகிறாள். முப் பது வயதாகிவிட்டதனால் சிலவேளையில் நம்பிக்கை அல்லது தேவை காரணமாக சில ஆண்களோடு அவளுக்கு உறவு நேர்கிறது. என்றாலும் அதை ஒரு பிழைப்பாகக் கொள்ளும் இழிமனம் இல்லாதவள். தனது தாயாருக்கும், தந்தைக்குமிடையே நடந்த கொடுரமான தாம்பத்திய வாழ்க்கையை கண்ணால் கண்டு கல்யாணமே வேண்டாம் என்ற ஒதுங்கிப் போகிற நந்தகோபால் அவளுடன் தற்செயலாகத் தொடர்பு கொள்கிறான். அவனும் முப்பது வயதைக் கடந்தவன். ஆகவே, ஒரு தேவையின் நிமித்தம் அவளுடன் அவனுக்கு உறவு நேர, அந்தப் புதிய உறவால் அவன் புதுப்பலம் பெறுகிறான்.

அம்மா ஊரிலே பார்த்த, மிக செல்லமாக வளர்க்கப்பட்ட ஒரே பெண்ணாகிய வத்ஸலாவை அவனுக்குக் கட்டி வைக்கிறாள். அவளுடன் தனிக்குடித்தனம் தொடங்குகிறான். அவள் எந்தவிதத்திலும் அவனுடன் இணங்கி வராமல் முரண்டு பிடிக்கிறாள். என்னசெய்வதென்று தெரியாமல் ஒருநாள் நள்ளிரவு திட்டிரென்று கிரிஜாவைத் தேடிப்போகிறான். அவளை மணமுடித்திருக்கலாமோ என்றுகூடத் தோன்றுகிறது அவனுக்கு.

அவள் அவனை அன்போடு வரவேற்று உபசரிக்கிறாள். இன்முகத்துடன் அறிவுரை கூறுகிறாள்.

"...அவங்க கொழுந்தைன்னு புரிஞ்சுக்கணும். நான் உங்ககிட்டே இருந்தமாதிரி நீங்க அவுங்ககிட்டே இருக்கணும். அப்படித்தான். போகப்போக எல்லாம் சரியாப் போயிடுங்கோ...." என்று அவள் ஆறுதல் கூறுகிறாள். கதையின் முடிவை இப்படி எழுதுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

'அவள் இவ்வளவு நேரமும் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் நிறுத்தியிருந்த- கால் விரல் இடுக்கில் எண்ணெய் விடுகின்ற காரியத்தில் மறுபடியும் முனைந்தாள்.

"என்ன காலிலே" என்று அவள் அருகே நகர்ந்து, குளிந்து பார்த்தான் அவன்."

"போனவாரம் புதுசா செருப்பு வாங்கினேன். கடிச்சிடுச்சிங்கோ. மிழின் தைக்கிறதிலே விரல் அசையறதனாலே சீக்கிரம் ஆற்மாட்டேங்குது" என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தவள், அவன்முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து ஒரு சிரிப்புடன் சொன்னாள். "பார்த்தீங் களாங் கோ....செருப் புக் கூட புதுசா இருந்தா கடிக் குதுங் கோ... அதுக்காகப் பழஞ் செருப்பை யாராவது வாங்குவாங்களாங் கோ?"

அவள் சிரித்துக் கொண்டுதான் சொன்னாள். அவன் அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதுவிட்டான்.¹³

ஜெயகாந்தன் காட்டிய கீழ்மட்டத்துப் பெண்களில் இந்த கிரிஜாவைப்போல ஒரு பாத்திரம் என் மனதில் ஆழமான கீறலை ஏற்படுத்தவில்லை. இன்றும்கூட யாராவது புதுச்செருப்பு கடித்துவிட்டது என்ற சொல்லும்போது, "உண்மைதான். அதுக்காக பழைய செருப்பை யாராவது வாங்குவாங்களா?" என்று இந்த கிரிஜாவின் ஞாபகமாகவே நான் கேட்டுவிடுவதுண்டு.

இவரது 'அக்கினிப்பிரவேச'த்தின் கதாநாயகி 'அவள்' ஜெயகாந்தன் வடித்த ஓவியங்களில் விலைமதிப்பற்றவள். "புதிதாக அரும்பி மலர்கின்ற மலரைப் போன்றவள்" என்று அவர் குறிப்பிடுவதும் அதனால்தானோ? 'அவள்' எந்த சமூகத்திற்குரியவள்; அவளது அம்மா

எந்த இனத்துக்குரியவள் என்றெல்லாம் ஜெயகாந்தன் காட்டவில்லை. அவள் பிராமணப்பெண்ணாக உணரப்பட்டாள். ஜெயகாந்தன் கண்டபடி விமரிசனங்களுக்கு உள்ளாக அவளே காரணமாக இருந்தாள். எனினும் 'அவள்' நம்மை விட்டு நீங்கவில்லை. நம்மிடையே உலாவி வருகிறாள். 'உலகம் முன்னேறிவிட்டது; பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகராக பல சாதனைகளை செய்து வருகிறார்கள்' என்று பொத்தாம் பொதுவாக நாம் பேசியும், எழுதியும் வந்தபோதும், "இல்லை, எனது நிலை அப்படியேதான் இருக்கிறது" என்று எம்மை விளித்து, தனது பரிதாபகரமான இருப்பை அவள் எடுத்துக் கூறுகிறாள். அவளுடைய நிலையை கதையாகக் காணும்போதுகூட பரந்த இதயம் கொண்ட எந்தப் பெண்ணுக்கும்- ஏன் சாதாரண பெண்ணுக்குக்கூட---யிரே நடுங்கி வதைபடும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

"அக்கினிப் பிரவேசம்" கதையை இப்போது எழுதினால் எப்படி முடித்திருப்பீர்கள்?" என்று கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு ஜெயகாந்தன் பதில் கூறுகிறார்:-

"இப்போது எழுதினாலும் அந்தக் கதை அப்படித்தான் இருக்கும்" (திண்ணை இணைய இதழ் பேட்டி, ஜூலை 16, 2000, அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை - 17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008)

'அவள்' இன்னொரு வடிவமாக மாறிய ' சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' ஒரு சோக சரித்திரம். மழை பெய்யும் வேளையில், பஸ்ஸின் பிரேக்குகளால் தன்மீது வேண்டுமென்றே உரசுகின்ற அற்பர்களைக்கண்டு கொதித்தெழு, இல்லை, முறைத்துப் பார்க்கக்கூடத் திராணியில்லாத கங்கா- "இப்ப ஒண்ணும் பஸ் திரும்பலே; லெவலாதான் போயின்டு இருக்கு. ஆனா எனக்குப் பின்னாடி இருக்கானே அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமா நகர்ந்து வந்து வேணுமின்னே என் மேலே உரசி உரசிச் சாயறான். இவனுக்கென்ன தைரியம்? இது என்ன நியாயம்?

அன்னிக்கு ஒருநாள் கலா சொன்னானே, இந்தமாதிரி பஸ்லே ஒருத்தன் 'மிஸ்பிஹேவ்' பண்ணினப்போ ஸ்லிப்பரைக் கழட்டின்டு அவனை அடிக்கப்போய் ஒரே ரகளை ஆயிடுத்துன்னு. அவள் செய்யக் கூடியவள்தான். ஆனா இது கொஞ்சம் கப்ஸா- அடிக்கணும்னு நினைச்சிருப்பாள்....இப்போ நான் நினைக்கவியா? ஆனால் ஒரு பொம்மாட்டி நினைச்சதையெல்லாம் செய்துட முடியறதா என்ன? பாவம்! நிஜமாகவே அவன் தெரியாமதான்

சாயறானோ என்னவோ! வயசான ஆளோ என்னமோ! திரும்பிப் பார்க்கணும்னு நினைக்கறேன். முடியறதா?.....இல்லே; அவன் வேணும்னேதான் சாயறான். இவன் ஒண்ணும் வயசானவனா இருக்க மாட்டான். நன்னாத் தெரியறது எனக்கு. அக்ஸிடென்டலா சாயறவா ஒண்ணும் கொஞ்சங் கொஞ்சமா ஓட்டி ஓட்டிச் சாயமாட்டா. எனக்கு உடம்பெல்லாம் கூசறது; இன்னிக்கி மழையா இருக்கே, குளிக்கவாண்டாம்னு நெனச்சிருந்தேன். ஆனா இப்ப வீட்டுக்குப் போனதும் நன்னா ஒரு தடவை குளிக்கணும்.

கூட்டத்தில் சிக்கின்டா அதிலே ஒரு அட்வான்டேஜ் எடுத்துண்டு இப்படியெல்லாம் செய்யறதுக்கு வெக்கப்பட வேண்டாமோ? இது என்ன புருஷத்தனம்? இவாத்திலே இருக்கிறவா போனாலும் இப்படித்தானே பண் னுவான் கிற நினைப்பு வேண்டாமோ? ஆமாம். இவன்களுக்கெல்லாம் ஆத்து நினைப்பு வேற இருக்காக்கும்? இவன்களைவிடத் தெருவிலே நிக்கறவளைப்போய் “வரியாடி” னு கையைப்பிடிச்சு இழுக்கறானே.. அவன் எவ்வளவோ ஒசத்திதான். ஆவஞுக்கும் இஷ்டமிருந்தா அந்தப் பிடிச்சு பிடியிலெல் ஓட்டின்டு போகப் போறாள். இல்லேன்னா 'மாட்டேன்'னு கையை உதறிட்டுப் போயிடப்போறாள். இது என்ன? கும்பலைப் பயன்படுத்தின்டு, மனுஷாஞ்சுக்கு இருக்கிற பெருந்தன்மையை, மானம் மரியாதையைப் பத்தின் பயத்தைப் பயன்படுத்தின்டு நிர்ப்பந்தமா நெருக்கறது? பிளாகாட்! (சி.நே.சி.மனிதர்கள் பக்.18, 19) என்று நினைத்துக் கொள்கிறானே அந்த கங்கா,

'எப்படியாவது ஒரு குழந்தை மாத்திரம் பெத்துண்டா என்ன? வயசு முப்பதாறதே! என்னோடுயே அம்மா இருக்கிறதானாலும் இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு இருக்கப் போறா? அவஞுக்கு அப்புறம் எனக்கு யாரு? நான் யாருக்காக இதெல்லாம் சம்பாதிக்கணும்? கணேசன் குழந்தைகளுக்காவா? கணேசன் பசங்களில் யாரையாவது தத்து எடுத்துக்கலாம். கணேசன் சம்மதிக்க மாட்டான். நானே ஒண்ணு பெத்துண்டா என்ன? நானேவா? இவரோடாயா?....சீசீ!... பின்னே எப்பிடி? குழந்தையும் செக்ஸம் சம்பந்தப்படாம் இருந்தா எவ்வளவு நன்னா இருக்கும்? இப்பல்லாம் ':.பேமிலி பிளானிங்'னு தீவிரமாப் பிரசாரம் பண்றானே, அது அப்பிடித்தானே? செக்ஸ் மாத்திரம் தனியா இருக்கணும். அதனாலே குழந்தை உண்டாயிடப்படாதுங்கற்றுத்தானே ':.பேமிலி பிளானிங்'! அதாவது செக்ஸ் வேணும்; குழந்தை வேண்டாம்; எனக்கு அதுவே வேறே மாதிரித் தோன்றது; செக்ஸ் வேண்டாம்; குழந்தை வேணும். இஸ் இட் பாஸிபிள்? எஸ், இட் இஸ் பாஸிபிள்! நிச்சயமா இது நடக்கக் கூடியதுதான்.

எவ்வளவு கற்பனாலங்காரமா யோசிச்சாலும் ஸைன்ஸ் அதையெல்லாம் காரியாம்சமா ஆக்கிடற ஏஜ் இல்லியா இது? இது முடியும். குழந்தை இல்லாத தம்பதிகள் அந்த முறையைக் கையாள்றாளாம். செயற்கை முறையிலே கருத்தரிக்க வைக்க முடியுமாம்... ஒரு இன்ஜெக்ஷன் மூலமாஅது முடியுமாம். உயிரணுக்களை ஸ்டோர் பண்ணி வெச்சு இருப்பாளாம். அதை ஒரு கன்னிப் பெண்ணுக்கு இன்ஜக்ட் பண்ணினாக்ஷட எல்லாரையும் மாதிரி அவனும் கர்ப்பமாயிக் காலாகாலத்துலே குழந்தை பெப்பாளாம். அப்படி ஏதாவது பண்ணின்டா, இங்கே யார் நம்புவா?.... அப்படி நான் பண்ணின்டா என்ன? அப்பவும் இவர்கிட்டே நான் குழந்தை பெத்துண்டதாத்தான் எல்லாரும் சொல்லுவா. சொல்லட்டுமே! எல்லாரையும் முட்டாளாக்கறதுக்கு இப்படி ஒரு காரியமா? ஒ, ஹவ் :பெண்டாஸ்டிக!.... (சி.நே.சி.மனிதர்கள் பக்.250,251) என்று நினைத்துக்கொள்கிற கங்கா, 'அவர் அந்த நாற்காலியிலே உக்கார்ந்துண்டு இருக்கார். நான் கீழே தரையிலே சுவர் ஒருமா முதுகைச் சாச்சன்டு, முழங்காலைக் கட்டின்டு, அவர் கேக்கறதுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லின்டு உக்காந்திருக்கேன். அவர் கால் அடிக்கடி என் தொடையிலே படறது. நான் நகர்ந்துக்கறேன். பேசற விஷயத்தையே சரியாப் பேசமுடியாமல் அது ஒரு தொந்தரவா இருக்கு எனக்கு. ஒரே சமயத்தில் இப்படி ஒரு கேவலமான விஷமத்தைப் பண்ணின்டே எப்படி இவராலே ரொம்ப உயர்ந்த விஷயங்களைப் பத்தியும் பேச முடியறது? திழர்னு ஏதோ கோபத்திலே பல்லைக் கடிச்சன்டு அப்படியே இறுகிப்போறேன் நான். அவர் பேசறதே எனக்குப் புரியலே. பேசற விஷயத்திலே மனச ஓட்டலேன்னா எனக்கு அந்தப் பாவையே புரிய மாட்டேங்கறது இப்பல்லாம்.

மாமா என்னமோ சொல்லின்டே காலாலேயே---- பெருவிரலையும், அடுத்த விரலையும் சேர்த்து----என் தொடையிலே கிள்ளிடறார். என்னை அறியாமலே அந்த இருட்டிலே அது மாமான்னுகூடத் தெரியாமல் 'பிளாகாட்டு' சொல்லிட்டு நான் 'டக்னு எழுந்துடறேன்' என்று சொல்கின்ற கங்கா (சி.நே.சி.மனிதர்கள் பக்.270) நமக்கு அந்நியமானவள் அல்ல. இன்றைய மத்தியதர வர்க்கத்தின் ஏகபிரதிநிதியாய் நிற்கிறாள். அவளது இந்த பயந்த சுபாவமே பின்னால் அவளை ஒரு முரட்டுக்குடிகாரியாக மாற்றியது என்பதை கதையினை ஆழப்படிக்கும் யாருமே புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஆர்.கே.வி எனும் எழுத்தாளர் தனது கதையையே அச்சொட்டாக எழுதியிருப்பது கண்டும், அவரது கதைகளில் பெண்கள் பிரச்சினைகளே அதிகம் பேசப்படுவது கண்டும், கங்கா அவரை ஒரு பெண் என நினைக்கிறாள்.

காரிலே தனக்கு நடந்த சம்பவத்தை தனது கல்யாணம் என்றே கருதி அந்தப் பிரபுவைக் கண்டுபிடிக்கிறாள். கார் சம்பவத்தைத் தனது கல்யாணமாகவும், தன்னை அவளது புருஷனாகவும் நினைக்கும் அந்தப் படித்த, உயர்ந்த உத்தியோகக்திலிருக்கும் பெண்ணின் பேதைமை கண்டு பிரபுவும் வருந்துகிறான். அவளோ, அந்தச் சம்பவம் காரணமாகவே இன்னொருவனுக்கு மனைவியாகும் தகுதியை தான் இழந்துவிட்டதாகக் கூறுகிறாள். தனது மனைவி உட்பட தன்னை யாருமே காதலிக்கவில்லை என்று குறைபடுகிற பிரபுவிடம் கங்கா ஆரம்பத்தில் கடுமையாக நடந்துகொண்டாலும், பிறகு அவனையே விரும்பத் தொடங்குகிறாள்; கணவனாக நினைக்கிறாள். மனித மனத்தின் விசித்திரம் இது!

தான் இப்படியொரு பைத்தியக்காரத்தனத்திற்குப் பலியாகிப் போனது குறித்து பிரபுவின் மகளான மஞ்சவிடமே நேரிடையாகச் சொல்லுமளவிற்கு நெஞ்சுரம் கொண்ட கங்கா, தான் ஆண்களைக் கண்டு அதிகம் நாணப்பட்டதே தனது அந்நிலைமைக்குக் காரணம் என்று நினைக்கிறாள். தற்காலப் பெண்ணாகிய மஞ்ச அத்தகைய பிரச்சினைகளிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்கின்ற அளவுக்கு புத்திசாலி என்பதையும் கங்கா புரிந்து கொள்கிறாள். மஞ்ச கட்டுகளில் மாட்டிக் கொள்ளாத அளவுக்கு நிஜமாகவே புத்திசாலி எனினும், அம்மாவை மிக மதிக்கும் கல்லூரி மாணவி.

தனக்கொரு திருமணம் நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற பிரபு உட்பட அனைவரையும் வன்மையாக மறுக்கின்ற கங்கா, இறுதியில் பிரபுகட தன்னைப் புரிந்துகொள்ளாமல் போனமை கண்டு மனம் குழம்பி சீரழிந்து போகிறாள். எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த முடிவில் எந்தவிதமான மிகையும் காணப்படவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

எனினும், கங்காமீது உயர் மதிப்பு வைத்திருக்கின்ற பிரபு, தன்னால் மிகக் கீழ்த்தரமாகவும், கேவலமாகவும் நினைத்து நடத்தப்பட்ட அந்தப் பெண்கள் எல்லாருமே ஒருகாலத்தில் இதுமாதிரி அன்புக்கும், பக்திக்கும், மரியாதைக்கும் பாத்திரமாய் இருந்தவர்கள்தானோ என்று இறுதியாக உணர்ந்துகொண்டு, ஒரு பிரபஞ்சத்தையே இழந்ததுபோன்ற சோகத்தில் ஆழ்ந்து

போகிறான். இவ்வாறு அவன் நினைப்பதாக 'பின்கதை'யில் காட்டுவதன் மூலம் ஜெயகாந்தன், பிரபுகூட சந்தர்ப்பத்தின் கைதிதான் என்பதைப் புரியவைக்கின்ற அழகில் நமக்கும் அந்தப் பிரபும் து அனுதாபமே ஏற்படுகின்றது. இதுவே இலக்கியத்தின் வலிமைபோலும்.

".....பல மாற்றங்கள் சமுதாய வாழ் வில் புதுமையானவையாக இருந்தாலும் தனிமனித வாழ்வில் காலங்கடந்த மாற்றங்களாகவே- நிராசைகளின் நிலைத்த சித்திரங்களாகவே ----வந்து நிற்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு தனிமனிதப் பிரதிநிதிதான் கங்கா"¹⁴ என்று ஜெயகாந்தன் முன்னுரையில் சொல்லுகிறபோது, அந்த கங்கா நம்முன்னால் வந்து நிற்பதுபோன்ற உணர்வில் நமது கண்கள் குளமாகின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஜெயகாந்தன் பெண்கள்மீது கொண்ட அங்கு, ஜெயகாந்தன் காட்டிய பெண்மை, எந்தவித மாசமறுவும் அற்ற ஒளிச்சுடராக எதிர்நின்று நமது கண்களைக் கூசவைக்கின்றது.

அவ்வாறே பிரபுவுக்கும், அவனது மனவிக்கும் இடையிலான விரிசலை, 'ஓவ்வொரு முறையும் கணவன் பேசி ஜந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகே--தனது பேச்சு அவனுக்கு பதிலாகிவிடக்கூடாது என்ற கவனத்தோடு--பத்மா பேசுவதை தான் அவதானித்ததாக கங்கா கூறுகிறபோது, அவ்விடத்தில் ஜெயகாந்தன் ஓர் உளவியல் விஞ்ஞானியாக ஆகிவிடுகிறார்.

இந்தக்கதையில் ஜெயகாந்தன் கையாளும் நடை பிரமாதமானது. அந்த அக்ரஹாரத்துத் தமிழழவிட, வேறெந்தத் தமிழில் அந்தப் பெண்ணின் நிலையைத் தன்னுணர்வாக விபரித்திருந்தாலும் இத்தனை பொருத்தப்பாடு ஏற்பட்டிராது என்று தோன்றுகிறது.

இந்த கங்காபற்றி பேராசிரியர் சபா ஜெயராஜா கூறுவதை நோக்குவோம்.

"தமிழகத்தின் சமூக இயல்பையும், அதன் தளத்திலும், இயல்பிலும் புரையோடிக் கிடக்கும் பிரச்சினைகளையும் புனையும் ஜெயகாந்தனும் நுகர்ச்சிப் பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததை அவ்வப்போது காணமுடிகிறது." விஸ்கி பாட்டிலும் கையுமாகத் தள்ளாடியபடி நிற்கும் கங்காவை உருவாக்கிய ஜெயகாந்தன் ஒருபுறத்தே நுகர்ச்சிச் சுவைக்குத் தீணி போடுவதாகவும் மறுபுறத்தில்

இந்திய சமூகத்தின் புரையோடிய வடுக்களைச் சித்திரிப்பவராகவும் விளங்குகிறார்¹⁵ என்று நுகர்ச்சியை முதன்மைப்படுத்தும் குழலில், சிறுக்கதைகளும் நுகர்ச்சிப் பண்டங்களாக மாற்றப்படுகின்றன என்ற கருத்தை முன்வைத்து எழுதுகிறார்.

கங்காவைப்பற்றி மிகப்பிற்பட்ட காலத்தில் படித்த இக்கருத்து எனக்குத் திகைப்பை ஊட்டிற்று. மனிதவாழ்க்கையென்பதே இலக்கியத்தின் பாடுபொருளாக இருக்கும்போது, மனிதன் நுகர்கின்ற பொருட்கள் அந்த இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதில் தவறென்ன என்ற கேள்வியையும் என்னுள் எழுப்பிற்று.

“நேற்று ஒரு குறிப்பிட்ட கோணத்தில் வாசிக்கப்பட்டு சிலாகிக்கப்பட்ட ஒரு படைப்பு இன்று வேறு ஒரு கோணத்தில் பலமடங்கு முக்கியத்துவத்துடன் மேலெழுவதைக் காணலாம்.

உதாரணமாக 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' முன்பு வெங்குமாமாவை மையப்படுத்தி ஒரு அதிர்ச்சிதரும் படைப்பாகவும் தோலுரித்துக் காட்டும் படைப்பாகவும் படிக்கப்பட்டது. அந்த அதிர்ச்சிதரும் தோலுரிப்புகளும் அர்த்தமிழுந்துபோன இன்று கங்காவின் தனிமை ஒருவகை செவ்வியல் கம்பீரத்துடன் முதன்மைப்பட்டு உள்ளாழம் கொண்ட அமைதியான படைப்பாக அது மாறியுள்ளது”¹⁶ என்று ஜெயமோகன் எழுதுகிறார்.

இந்தக் கதைக்கு அடிப்படையாக ஜெயகாந்தன் காட்டும் 'அக்கினிப் பிரவேசம்' சேரியிலே நடந்த ஒரு சம்பவம் என்றும், தான் அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக அதை அக்ரஹாரத்தில் நடந்ததாக மாற்றி எழுதியதாகவும் ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷

இந்தக் கதையின் தொடர்ச்சியாக அவர் எழுதிய 'கங்கை எங்கே போகிறாள்?' தனிமனிதர்கள் மீதும், தேசம் என்ற முழுமையின் மீதும் அவருக்கிருக்கும் ஆழ்ந்த பிடிமானத்தை உணர்த்துகிறது. இந்தியப் பண்பாட்டின்மீது தனக்கிருந்த அபிமானம் காரணமாக, கங்காவை அப்படியே விட்டுவிடாது, கங்கையிலே முழ்கி பாவவிமோசனம் பெறுகின்ற, அல்லது தீர்க்கசுமங்கலியாக மரித்துப் போகின்றவளாக ஜெயகாந்தன் காட்டுகிறார். யோசித்துப் பார்த்தால், அதுவே ஒரு முடிவாகிவிடக்கூடாது - ஒரு பெண்ணுக்கோ, ஒரு ஆணுக்கோ வாழ்க்கையில் விரக்தியும் சோகமும் முடிவாகிவிட்டாலும்

கூட, அப்படியொரு விரக்தியில் ஒருவரின் வாழ்க்கை முடிவு பெற்று விடுவதை நானும் உணர்ந்தேன். இந்த நல்லெண்ணம் ஏதோ ஒரு காருண்ய உணர்ச்சியினால் எழுந்தது அல்ல. வாழ்க்கை பற்றி நற்கருத்தும், நல்ல சித்தாந்தமும் உடையோர் தவிர்க்கவொன்னாத தர்மம் அது. ('கங்கை எங்கே போகிறாள்?' முன்னுரை-த. ஜெயகாந்தன் 7.12 78) என்று கூறுகிறபோது, அவர் மானுடம் மீது கொண்ட நல்லெண்ணம் இன்னும் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிகிறது. இராமன் சரயு நதியிலே வீழ்ந்ததைப் பூடகமாக ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிடும் ஜெயகாந்தன், 'நான் எங்கே போகிறேன்? இந்த கங்கை எங்கே போய்விடுகிறாள்? நான் அவளோடு இங்கேதானே இருக்கிறேன்...? ஓ! மில்ஸ்டர் பிரபு என் குரல் உங்கள் காதுகளில் விழவில்லையா? நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன்' (டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பப்ளிகேஷன் சென்னை 17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 2006, பக்.148) என்று கங்கா இறுதியில் நினைத்துக்கொள்வதாக இதில் காட்டுவது எவ்வளவு பொருத்தம்!!

இந்தக் கதையின் சிறு தொடர்ச்சி--அல்லது பாதிப்பு--'இதயராணிகளும் இல்பேடு ராஜாக்களும்' கதையில்கூட வருகின்றது.

குடும்ப வாழ்வில் ஆண் பெண் கருத்துப் போராட்டங்கள், முரண்பாடுகள் உறுதியாகி, விவாகரத்தின் எல்லைவரை சென்று மீண்டதை விளக்கும் பல கதைகளை ஜெயகாந்தன் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள், 'கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள்?' நாவலும் ஒன்று.

கோகிலா, அனந்தராமன் இருவருமே காதலித்துத் திருமணம் செய்துகொண்டாலும், பத்து வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் அவர்கள் கொண்ட முரண்பாடுகள், கருத்து மோதல்கள் அவர்களைப் பிரிவின் எல்லைக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இருவரும் ஒத்த தம்பதிகளாக வெளியில் நடித்தாலும் உள்ளுக்குள் முற்றிப்போய் எல்லை வகுத்துக்கொண்ட பகைமை...விலகல்....!

கோகிலா தனது வீட்டாரை எதிர்த்து அனந்தராமனைத் திருமணம் செய்துகொண்டபிறகு, அவளையும், அவளது வீட்டாரையும் இணையவைக்க முயற்சி செய்கின்ற ஒரு தூதுவனாக வந்து, பின்னர் அடிக் கடி வந்து, அவளோடு கலகலத் துச் சிரித் துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற அவனைக் ---(தெரிந்தவன் அல்லது உறவுக்காரன்) கண்டு அனந்தராமன் எரிச்சல் கொள்கிறான். அதை மறைத் துவைத் துக் கொண்டு அவளோடு குரூரமாக நடந்துகொள்கிறான். கடைசியாக அவளிடம் பகிரங்கமாகவே சொல்கிறான்.

“அவன் இனிமே இங்கே வரப்படாது. நம்ம வாழ்க்கை நல்லா இருக்கணும்னா நீ அவனைப் பார்க்கவே கூடாது.”

“சரி அவர் வரலே. நானும் பார்க்கலே--- அதோட நம்ம வாழ்க்கை அப்படியே பூத்துக் குலுங்கிடுமாக்கும்! நான் அவரையே நெனச்சின்டிருப்பேன்னு உங்களுக்குத் தோண்டுமே. அதுக்கு நான் எங்கேபோய் அழுவேன்?” என்று அவனும் திருப்பிக் கேட்கிறான்”

“எனக்குத் தோண்றது இருக்கட்டும், உங்களால் முடியாதே. நீங்க அப்படியே பெரிய---பிள்டானிக் லவர்ஸ்---காவியக் காதலர்களாச்சே” என்று அனந்தராமன் பதில் சொல்கிறான். தொடர்ந்து எழுதுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

‘அவனது கிண்டலுக்காக அல்ல. தன்னைப் பற்றிய அவனது கேவலமான கணிப்பை என்னியபோது அவளது அடிவயிற்றிலிருந்து என்னவோ சுரந்து மேற்கிளம்பி தொண்டையில் வந்து கசந்து குமட்டியது. அவள் காறித் துப்பினாள்.

தன் முகத்தில் துப்பாத குறையாக அவள் தரையில் துப்பி இருக்கிறாள் என்பதாக அந்தச் செயலை என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல், என்னவும் செய்யலாம் என்ற வெறியேறிய திமிரில் தனது விரல் நகங்கள் அவளது மோவாயில் அழுத்திப் புதைய மூர்க்கமாய் அவள் முகத்தைப் பற்றி நிமிர்த்தி அவள் முகத்திலேயே அவன் காறித் துப்பினான். (கோ.எ.செய்துவிட்டாள்? பக்.24, 25)

இந்தக் காட்சி---படிப்பவர் மனதில் அப்படியே வந்து நிற்குமாப்போல அத்தனை யதார்த்தமாகக் காட்டுகிறார் ஜெயகாந்தன், ஒவ்வொரு பெண்ணும் இதைப் படித்து தன் முகத்தினிடே ஆணினம் காறித் துப்பியதாய் உணருமளவிற்கு. இந்தக் கதை முடியும்வரை கோகிலா அந்த 'அவனோ'டு கொண்ட நட்புபற்றி மிக மேலோட்டமாகவே- கோகிலாகூட தனது நட்பு பிழையானது என உணராதவாரே- கொண்டு செல்கிறார் அது அவளது உரிமை எனுமாப்போன்று.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவள் வீட்டை விட்டுச் சென்று விடுகிறாள். அவன் மனம் வெகுவாகக் குழம்பித் தவிக்கின்றது; தனது தவறுக்காக அழுகின்றது. மூன்று நாட்களின் பிறகு, வீதியில் வேகமாக நடந்து சென்றுகொண்டிருக்கின்ற ஐனக்கும்பலில் அவளைக் காண்கிறான் அவன். அவளை நிறுத்தி, நட்புமுறையிலே ஒரு ஹோட்டலுக்குக் கூட்டிச்சென்று உபசரித்த பின்னர், தம்மீது மிக அன்புகொண்ட வீட்டுக்கார அம்மாவுக்காக தாமிருவரும் கணவன் மனைவியாக நடிக்கவேண்டுமென்றும், இரண்டு நாட்களில் தான் டெல்லிக்கு மாற்றலாகிப் போனதன்பிறகு அப்படியே சில வருடங்கள் பிரிந்திருந்தபின்னர் விவாகரத்து செய்துகொள்ளலாமென்றும் கூறுகிறான். அவனும் ஒத்துக்கொள்கிறாள்.

அந்த இரண்டு நாட்களூள் அவர்களுக்குள் நிகழும் உணர்ச்சிச் சுழிப்புகளை விபரிக்கும் ஜெயகாந்தன், அவள் அவனுக்கு எழுதி வைத் துப் போன கடிதத்தை, தான் படிக் காமலேயே சுமந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தை, கடைசியாக ரயிலில் அவன் ஏறியிபின்பு, அவனிடம் ஓடிவந்து திருப்பித் தருமாறு அவள் கெஞ்ச, அவளை அப்படியே விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் நிரந்தரமாக விலகிப் போவதற்கு அவனது ஆண்மை உடன்படாததால், பதைப்படுன் அவளது இடையில் கைகொடுத்து அவளைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்கிறான்; தான் இன்னும் வாசிக்காத அந்தக் கடிதத்தை சுக்கல் சுக்கலாக கிழித்தெறிகிறான் என்று எழுதுகிறார். (இந்தக் கதையின் முடிவை 'மௌனயுத்தம்' திரைப்படத்தில் இயக்குனர் மணிரத்தினம் அப்படியே எடுத்தாண்டிருப்பது குறித்து நண்பர்கள் தன்னிடம் முறையிட்டபோது ஜெயகாந்தன் சொன்னாராம், “இல்லாதவர்கள்

எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்...”)

இந்த நாவலின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“இன்றைய நமது தமிழகத்து வளர்ச்சியற்ற சராசரித் தமிழ்ப் பெண் என்பவள்---படிப்பதற்கும் உத்தியோகம் செய்வதற்கும் சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கும் ஓர் ஆணுக்கு இணையானவளாக வளர்ந்திருப்பினும் அவள் இந்தச் சமூகத்தின் கைதிமாதிரி கண்காணிக்கப் படுகிறாள். இரண்டு பக்கமும் அறியாமை என்கிற, அவதாரு என்கிற வேலி கட்டி அதன் வழியே இப்பக்கம் அப்பக்கம் திரும்பாமல் நடந்துசெல்ல அவள் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறாள். கொஞ்சம் சூயேச்சையாக அவள் விலகி நடந்தால் அந்த முட்கம்பிகள் அவள்கீது கீறிவிடும். கீறிவிடும் என்ற பயமுறுத்தல் சதா நேரமும் அவளை நடுங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கீறிக்கொண்டுவிட்டால் இந்தச் சமூகமாகட்டும் அவளைச் சேர்ந்த குடும்பமாகட்டும், முள்ளை விலக்கவேண்டும் என்று நினைப்பதே இல்லை. மாறாக கீறப்பட்ட அவளையே பழிக்காளாக்கும். அவளைத் தீயிலிட்டுவிட்டால் எல்லாருக்கும் திருப்தி. இந்தச் சமூகநிலைக்கு பாதிக்கப்பட்ட பெண் எத்தனையோ போதைகளில் தன்னை மறந்து வாழ வேண்டியிருக்கிறது. இவள் எப்படித் தனது கணவனின் இனிய பாதியாக வாழ முடியும்?

அவர்களது உணர்ச்சிகளும் சுதந்திரமும் நகக்கப் பட்டதுபோலவே ஆன்ம வளமும் குன்றிப்போய்ச் சில்லறை உணர்ச்சிகளுக்குச் சீக்கிரம் அவர்கள் இரையாகிவிடுகிறார்கள். அறுக்க முடியாத ஒரு பந்தத்தால் ஒருவனைப் பிடித்துக் காலமெல்லாம் அவன் கழுத்தை அறுத்துத் தீர்க்கிறார்கள்.” [கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள் (1967), முன்னுரை பக். 12, 13.]

கல்யாணமாகி ஒன்றை வருட காலத்துக்குள்ளாகவே தங்களுக்குள் உணர்வுற்புமாக விரிசல் ஏற்பட்டு இறுதியில் விவாகரத்துக்கு வழிகோல, மனைவியின் கால் ஒடிந்ததன் காரணமாக மீண்டும் அத்தம்பதிகள் இணைகின்ற ‘ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்’ நாவல், குடும்பம் என்ற அமைப்பின்மீது ஜெயகாந்தன் கொண்டுள்ள உயர்ந்த அபிமானத்தையும், மனிதாபிமானத்தையும் ஒருங்கே காட்டுகின்றது.

நாடக நடிகையாகிய கல்யாணி மிக நேர்மையான, வித்தியாசமான ஒரு பெண். எல்லாரையும் சமமாகப் பார்க்கின்ற, எந்த விஷயத்திலும் ஒட்டுதல் கொள்ளாமல் முடிவெடுக்கின்ற, அன்பைக் கொண்டே ஆட்டுகின்ற ஒரு நல்ல பெண். ஆனாலும் அவளது சுய உணர்வு அதிகம். அந்த சுய உணர்வு காரணமாக தான் மற்றவர் விடயங்களில் தலையிடாவிட்டாலும், ஆக்கிரமிக்காவிட்டாலும், தனது விஷயங்களை ஒரு சந்தோஷத்துடனேயே பார்க்கிறாள்; அனுபவிக்கிறாள்.

ஆரம்பத்தில் ஒரு நிருபராக அவளைப் பேட்டிகண்டு பிறகு அவளை நேசித்து உடனேயே மணமுடித்துக் கொள்கிற ரங்கா, பிறகு அவளிடமுள்ள 'self' உணர்வைக் கண்டுகொண்டதும், தன்னை மிக ஆவேசமாக அவள் காதலிக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டோடு அவளை விவாகரத்து செய்ய எதிர்பார்த்து, வழக்கறிஞரின் அறிவுரைப்படி அவளைப் பிரிந்து இருக்கிறாள். இரண்டு மாதங்களுக்குள் அவளுக்குப் பாரிசவாதம் ஏற்பட்டு கால்கள் சூழ்பிப் போகின்றன. அவள் படுத்தபடுக்கையாகிறாள். எனினும், அவன் விரும்பிய விவாகரத்துக்கு அதுவே தருணம் என்று விளங்கி, கல்யாணி ரங்காவுக்கு செய்தி அனுப்புகிறாள். உடனே ஒடோடிவரும் ரங்கா, அவளது நிலைகண்டு, தனது அன்பும் ஆதரவும் அவளுக்குத் தேவை என்பதை மிகவும் உணர்ந்து அவளோடு இணைந்துவிடுகிறாள்.

நிருபராக அறிமுகமாகும் ரங்கா கல்யாணியிடம் “நீங்கள் ஆரம்பத்தில் எப்படி இந்தத் துறைமீது ஈடுபாடு கொண்டீர்கள்?” என்று கேட்கிறான். அதற்கு கல்யாணி கூறும் பதில் இது.

“எனக்கு என்னை ரொம்பப் பிடிக்குங்க. நான் ரொம்ப அழகுன்னுகூடச் சிலசமயம் தோன்னுங்க. என் உடம்பு, என் குரல், என் மனசை எல்லாமே எனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்குது...அதேமாதிரி மத்தவங்க பாடினாலும் எனக்குப் பிடிக்கும். மத்தவங்க அழகும் எனக்குப் பிடிக்கும்....நான் நடிக்க வந்ததுக்கு நெஜமாலும் காரணம் இந்தச் சுயரசனைதான்னு நான் நினைக்கிறேன்.”¹⁸

நட்பு முறையில் தாம்பத்திய வாழ்க்கைக்கு முடிவுகட்ட விரும்பிய ரங்கா ஒருநாள் அவளிடம் கேட்கிறான்.

“நீ சந்தோசமா இருக்கியா?”

“ம்...இப்ப சந்தோஷமாத்தான் இருக்கேன்...நீங்க வந்திருக்கீங்களே....”

“அப்போ, நான் வராதபோது வருத்தமா இருந்தியோ?”

“அப்படி இல்லே...நீங்க வந்தால் எனக்கு சந்தோஷம்; நீங்க வரலேங்கறதுக்காக நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். 'என் வரலே'ன்னு யோசிப்பேன். ஏதாவது காரணம் இருக்கும்னு நெனச்சிக்குவேன். நீங்க வராததுக்காக நான் கஷ்டப்பட்டேன்னா 'என் நீங்க வரலே'ன்னு உங்களைக் கஷ்டப்படுத்துறவளா ஆயிடுவேன். அதனாலேயே நான் கஷ்டப்படற்றில்லை.”

இன்னோரிடத்தில் கல்யாணி கூறுகிறாள்: “என்னா ஒரு ரோஜாப்புவிலே இன்னும் ஒரு இதழ் கூட இருந்தாத் தேவலாம்னோ, இந்த வாசனையோட கொஞ்சம் மல்லிகை வாசனையும் கலக்காம இருக்கிறது ஒரு குறைந்னோ நாம்ப நெனைக்காமல் இருக்கிறதுக்குக் காரணமே ஒரு ரோஜாவை நாம்ப ரோஜாவாகவே எடுத்துக்கிறதுதான். அதைப்பத்திக் கற்பனைகளோ, எதிர்பார்க்கிற காரியமோ ஒன்னும் இல்லை. நாம்ப ரோஜாவாகிட்டே எதிர்பார்க்கிறதெல்லாம் ஒரு ரோஜாதான். அந்தமாதிரி மனுஷாள்கிட்டியும் இருந்துட்டா---அவங்க இருக்கிற மாதிரியே அவங்களை ஒப்புத்துக்கறதுன்னு இருந்தா--- இந்த மாதிரிப் பிரச்சனையே இருக்காது.” (டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பய்னிகேஷன் சென்னை17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜெவரி 2006, பக். 236-237)

இப்படி ஒரு பற்றற்ற வாழ்வு வாழும் கல்யாணி எத்தனை புதிய படைப்பு! இந்தப் பாத்திர உருவாக்கம்பற்றி ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடும்போது, அன்பினால் உருவாகும் ஆக்கிரமிப்புகள்பற்றி எடுத்துக் காட்டும்போது, அவர் மேற்கோள் காட்டுகின்ற

‘அறத்துக்கே அன்பு சார்பென்ப அறியார்
மறத்துக்கும் அ.தே துணை’

என்ற குறள் இந்த நாவல் மூலமாக புதிய அர்த்தம் பெறுகின்றது; இதுவரை நாம் நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத புதிய பொருளாக நிற்கின்றது. முன்னுரையில் மேலும் கூறுகிறார்:

'மகாத்மாக்கள்கூட ரங்காக்கள்தான். கல்யாணி வெறும் லட்சியப் படைப்பு. அதைப் பறந்து போகாமலிருக்கும் பொருட்டே, தரையில் காலுான்றும் பொருட்டே, காலை ஒடித்துப் போடுகிற கொடுமையில் முடிவு கண்டேன்.'¹⁰

சாகித்ய அகாடமி விருதுவென்ற இந்நாவல்--கண்ணர்க் காலியம்--திரைப்படமாக வந்து பல ரசிகர்களின் இதயம் வென்றதும், அத்திரைப்படத்தில் நடித்த நடிகை ஸ்ரீந்த நடிகைக்கான ஜனாதிபதி விருது வென்றதும் யாவரும் அறிந்ததே.

இதே கல்யாணி இன்னும் கொஞ்சம் ஓவராக 'ஸெல்.ப் 'கொண்டிருந்தால் எப்படி இருப்பாள்? ஆங்கே 'பாரிஸ்-க்குப் போ' லலிதா வருகிறாள். "லலிதா இருக்கிறாளே, இவள் ஒரு ஆவரேஜ் டைப்" அல்ல. இந்த சமூகத்தின் சராசரி மனிதர்களைவிட எத்தனையோ விதங்களில்-- வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையிலும், வாழ்க்கையை அனுகூகின்ற முறையிலும், சிந்தனையிலும், கண்ணோட்டத்திலும் இவள் எவ்வளவோ வளாந்தவள்; அல்லது ஒரு மாறான போக்குடையவள். என்னுடைய நோக்கம் அவளது தாரதம்மியங்களைக் கணிப்பது அல்ல.

ஆனால், செழுமையான சிந்தனையும் சமூக நலனில் அக்கறையும் உடையவர்கள், எந்தச் சமூகத்திலும் அந்தச் சமூகத்தின் தன்மைக்கேற்ற தரத்திற்கு இவளைப்போல் சிலர்தான் இருக்கமுடியும். தங்கள் தரத்துக்கில்லாத பிறரைக் கண்டு அகுயைப்படவும், மட்டம் தட்டவுமே இவர்கள் இருக்கிறார்களெனின், இவர்களால் அந்தச் சமூகத்திற்கு லாபமேதுமில்லை. இவர்கள் தங்களது வளர்ச்சி குறித்து மிகுதியான கயபிரக்ஞ கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் தரத்துக்குக் குறைந்த விஷயங்களை அலட்சியப்படுத்துவதனாலேயே இவர்கள் தங்கள் தரம் உயர்ந்துவிட்டதாக பாவித்துக் கொள்கிறார்கள்.

இவர்கள் எந்த அளவுக்குத் திறமையும் அறிவுச் செல்வமும் மிகுந்திருக்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்குச் சகிப்புத் தன்மையிலும் பிறரைக் கொள்விக்கும் பண்பிலும் வறியவராயிருக்கிறார்கள். கடுமையான, நிர்த்தாட்சன்யமான இவர்களது அளவுகோல்களால் பிறவற்றை அளந்து வளர்ப்பதைவிட, அளந்து அழிப்பதிலேயே திருப்தியடைகிறார்கள் இவர்கள். எனவேதான் இந்த விஷயத்தில் இவரோடு நான் கடுமையான அபிப்ராய பேதம் கொண்டிருக்கிறேன்..." என்று மகாலிங்கம் கூறுவதிலிருந்து இதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

(டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பப்ஸிகேஷன் சென்னை17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜூலை 2006, பக். 141)

பெண்கள்மீதான அன்பும், காருண்யமும் ஜெயகாந்தனின் எழுத்து அறம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். அவரது 'கரிக்கோடுகள்' கதை இன்னொரு திசையில் கணவன்-மனைவி முரண்பாடுகளை எடுத்து விளக்குகிறது.

தனது மனைவி கீழ்த்தரமான பிறமொழிப் பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறாள் என்பதைத் தனது நண்பன்மூலம் அறிகின்ற ஒரு கணவன்-- முன்பு ஒவியனாக இருந்து இப்போது ஒய்வு பெற்றவன்--தனது மனைவிக்கு அப்பத்திரிகைகளில் எழுதவேண்டாம் என்று தடைவிதிக்கிறான். மனைவி காரசாரமாக ஒரு கடிதம் எழுதிவைத்துவிட்டு கோபித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறாள். சில தினங்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வருகிறாள்.

அவளது மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் ஒருவர்---அவளது கணவனின் நண்பர்---முன்பு அவளைப் பற்றி கணவனிடம் புகார் சொன்னவர்---வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். அவர்தான் ஆள் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. தவிர, அவள்மீது அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை உண்டு. எனவே அவரிடம் கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்பதுபோல நடந்துகொள்கிறாள். ஏதோ ஒரு வாரப்பத்திரிகையின் இலக்கிய சர்ச்சையில் அவளது பெயரைப் படித்ததாக அவர் கூறுகிறார்.

"அதன்பிறகுதான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்....இரு முடிவுக்கு---அது எவ்வளவுதான் தனக்குப் பாதகமாக இருப்பினும்---தானே தீர்மானம் செய்கிற முடிவு தானே சுதந்திரமானதாக இருக்கும்? அதே முடிவு இன்னொருவரால் சுமத்தப்பட்டால்? அதுஒரு பெண்ணுக்கு, அவளது பாலைக்கூடத் தெரியாத இன்னொருவரால் சுமத்தப்பட்டால்----அது எவ்வளவு வேதனை தருவதாய் இருக்கிறது! அந்த வேதனையை ஆற்றிக்கொள்ளத்தான் சில நாட்கள் வெளியூர் போய்வர நினைத்தேன். இந்த ஒருவாரத்தில் நானே அந்தத் தீர்மானத்தை என்னுள் உற்றிப்படுத்திக்கொண்டேன்...."¹¹ என்று அவள் கூறுகிறாள். பெண்கள்மீது வலிந்து திணிக்கப்படும் தீர்மானங்கள்--அவை பெண்ணின் பாதுகாப்புக்கு மிக அவசியமானவை என்று தெரிந்தும்--அதை யாரோ ஒருவர் சொல்லி அதை ஏற்றுக்கொள்ள ஒருபெண் விரும்புவதில்லை என்பதை, தானே அனுபவித்து, தீர்மானித்து

எடுக்கிற முடிவே அவனுக்குப் பிடிக்கிறது, அதிலேதான் அவள் உறுதியாக நிலைக்க முடிகிறது என்ற கருத்தை ஜெயகாந்தன் சொல்லும்விதம் அருமையானது

'ஜெயகாந்தன் பெண்களை ஆசைகளற்றவர்களாகவோ, உணர்ச்சியற்றவர்களாகவோ காணவில்லை. தாய்மை என்ற மகத்தான பண்பைக் கொண்டவர்களாகவே காண்கிறார். அவர்களை எல்லையற்ற பொறுமைக்கு இட்டுச் செல்வது இத்தாய்மைப் பண்பே. இதுவே சமகால வாழ்வின் நெருக்குதல்களிலிருந்து குடும்ப அமைப்பினைப் பாதுகாக்கிறது'¹² என்று முனைவர் ஜாஸ்மின் ஆசீர் எழுதுவது கவனிக்கற்பாலது.

'அவரவர் சுதந்திரத்தில் தலையிடாது வாழ்தல் 'என்ற கருத்தில் ஜெயகாந்தன் நிறைய கதைகள் எழுதியுள்ளார். எனினும் 'காத்திருக்க ஒருத்தி'யில் வரும் அழகம்மாள் வித்தியாசமானவள். கணவன் குடிகாரனாக, அதேவேளை கலாரசிகனாக இருக்கின்றபோதும், அவனைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் அவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழ்ந்து, தனது ஒரே மகனை நல்லபடி உருவாக்கவேண்டும் என்று பாடுபட்டு, அந்த இலட்சியத்தையும் அடையும் அவள், தனது மகனின் திருமணத்தை நடத்திவைக்க தனது கணவனை மகன் மூலமாக அழைக்கிறாள்.

திருமணத் திற் குப் பிறகு அவர்கள் இருவரும் இணையவேண்டும் என்றே அனைவரும் எதிர்பார்க்கின்றனர். அவளோ, "இவர் தனக்கிருக்கும் உரிமையோடு இங்கேயே தங்கிவிட்டால் என்ன செய்வது?" என்று யோசிக்கிறாள். 'அவரை விமர்சனம் செய்துகொண்டு சேர்ந்து வாழ்வதைவிடுவும், பிரிந்து வாழ்ந்து என்றேனும் வருகை தருகிற இவரை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருக்கிற ஒருத்தியாக வாழ்வதே தனது வாழ்க்கை' என்று என்னிக் கொள்கிறாள். அவரும் திரும்பிச் சென்றுவிடுகிறார். பிறகு அவள் வழக்கம்போல மெயின்ரோடைப் பார்த்துக்கொண்டு வெகுநேரம் காத்திருக்கிறாள்.

"யாரையோ எதிர்பார்த்து, யாருக்கோ காத்திருப்பவளேபோல் அங்கேயே ஒரு சித்திரமாய் நின்றிருந்தாள் அழகம்மாள்" (காத்திருக்க ஒருத்தி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1981, நான்காம் பதிப்பு ஜூலை 2002, பக்.62-64) என்று ஜெயகாந்தன் முடிக்கிறார். நமக்குக் கண்ணீர் வருகிறது.

'நம்பமாட்டேளே'---என்பது ஒரு இளம் பிராமணப்பெண் அசைவ சமோஸா சாப்பிட்டதாக வீட்டிலே பொய் கூறியதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பிரச்னைகளை--- அவளது திருமண வாழ்க்கைவரை அது பிரச்னையாகிப் போனதை--- நகைச்சுவையாகவும், அதேவேளை கனதி குறையாமலும் கூறிச் செல்கிறது. ஜெயகாந்தன் ஒரு சின்ன விஷயத் துக்குள் ஞாம் ஆழ்ந்த உண்மையை எவ்விதம் கண்டுகொள்கிறார் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம்.

"சின்ன விஷயங்கள் என்று எதையும் விட்டு விடுவதற்கில்லை. ஒவ்வொரு சின்னச்சின்ன விஷயத்திலும் பெரிய பெரிய சாமாசாரங்கள் அடங்கி உள்ளன. சின்ன விஷயம்தானே என்று அலட்சியமாக இருந்துவிடாதீர்கள்! அதிலிருந்து பெரிய பெரிய விளைவுகள் ஏற்பட்டுவிடும்' என்று அப்பா சொல்லுவார்" என்று தொடங்கி, கதையின் இறுதியிலும் அதையே சொல்கிறார் ஜெயகாந்தன். (கழுத்தில் விழுந்த மாலை , மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1984 , இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1992 , பக.78)

அசைவ உணவு சாப்பிடுவதாக யாவராலும் கருதப்பட்ட --- ஆனாலும் உண்மையிலேயே அசைவ உணவு உண்ணாதவளாகிய--- ஒரு பிராமணப் பெண்ணின் கதையை 'நம்பமாட்டேளே' எனும் தலைப்பில் எழுதிய ஜெயகாந்தன், இதன் தொடர்ச்சியாக இன்னொருக்கதை எழுதினார். 'அந்த அக்காவைத் தேடி!'

இடையில் இன்னொரு கதை வருகிறது, 'வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைத்து.'

முன்று கதைகளுமே ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன. அதன் முன்னுரையில், 'அறிவும் பண்பும், திறமையும் கொண்ட நவீனகால யுவதிகளுக்கு அடிமைப்படுவது என்பது முந்தைய தலைமுறைப் பெண்களுக்குக் கைவந்ததைப்போல் இன்று கைக்கூடுவது சிரமம். இந்தப் பிரச்சினையில் சிக்கிக்கொண்டு சமாளிப்பதைவிட, சிக்காமல் விடுதலை பெறுவதுதான் காலப்போக்கில் நற்பயன்களை உண்டாக்கும் என்று நம்புகிற பெண்கள் தோன்றியுள்ளனர். தனியுடைமை ஓழிந்த சமூகத்தில் அல்லாமல் வேறொங்கும் பெண்விடுதலை சாத்தியமில்லை. எனவே, பெண்கள் பிறவியிலேயே ஸோஷலிஸப் பண்பு கொண்டவர்களாக மாறுவர்'¹³ என்று எழுதுகிறார்.

ஒரு இலக்கிய விழாவிலே ஜெயகாந்தனிடம் சில மாணவர்கள் “நீங்கள் பெண்களை மிகவும் மேன்மைப் படுத்தி எழுதுகிறீர்கள்” என்று சொன்னபோது ஜெயகாந்தன், “இயற்கையாகவே அவர்கள் அவ்வாறுதான் இருக்கிறார்கள். அதனால் நானும் எழுதுகிறேன்” என்று பதிலளித்ததாக பதிப்புரையில் செ.செல்லப்பன் எழுதுகிறார்.¹⁴

மனித குலத்திற்கு இயல்பாகவே இருக்கவேண்டிய சுயமரியாதையை தொழிலுக்காகக்கூட இழக்கக்கூடாது என்பதை ஜெயகாந்தன், மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்ணாகிய பைரவியின் வாயிலாக விளக்கிச் சொல்கிறார்.

“உனக்குத் தெரியாது வசந்தா. நம்மை மாதிரி தரத்துப் பெண்கள் வேலைக்குப் போனால் அது சரியில்லை. நாம் வெறும் அலங்காரப் பொம்மைகளாகத்தான் அங்கே கருதப்படுவோம். எந்த வேலைக்குப் போனாலும் நமக்குமேலே ஒருவன் இருந்துகொண்டு தாலிக்கடிய பெண்டாட்டியிடம் பண்ணமுடியாத அதிகாரமெல்லாம் பண்ணுவான். சம்பளம் வாங்குவதற்காக எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதைவிட, அந்தமாதிரி வேலை செய்கிற பெண்களையெல்லாம் திரட்டிப் போராடுகிற வேலை ஏதாவது வந்தால் அதில் நான் போய்க் கலந்துகொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்”¹⁵ என்று பைரவி கூறுகிறாள்.

“நண்பர்களிடையே சகோதரத்துவம் இருக்க வேண்டும். அந்த சகோதரபாவம் கெட்டால்தான் ஆணாக இருந்தாலும், பெண்ணாக இருந்தாலும் இளமையின் பெருமை பாழாகி விடுகிறது. சுயநலமும் பரஸ்பர சுரண்டலும் காதல் என்கிற பெயரில் சகோதரத்துவத்துக்கு எதிராகச் சதி புரிந்து விடுகிறது”¹⁶ என்று அதில் வரும் இன்னொரு பெண் வாணி கூறுகிறாள்.

‘காதலையும் இல்லறத்தின் மேன்மையையும் கவிகளைல்லாம் புகழ்கிறார்கள். நடைமுறை வாழ்க்கையில் ‘காதல்’ என்பது பரஸ்பர உடற்கவர்ச்சியாகவும், சம்சாரம் என்பது குழந்தைத் தடுப்புப் பிரச்சினையாகவும் தன்மை கெட்டுக் கிடக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் ஆணுக்குப் பெண் துணையாக வாழ வேண்டுமென்றால் அவர்கள் தோழமை கொண்டு, தோன் கொடுத்து வாழவேண்டுமே தவிர இருவர் கைகளையும் கட்டிப் போட்டுக் கொள்வது என்பது மீளாத சங்கடத்துக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும்தான் வழிகோலும்”¹⁷ என்று ஜெயகாந்தன் மேலும் எழுதுகிறார்.

இந்தக் கதையின் இறுதியில் 'உனது சமையல்கார உத்தியோகத்தைத் துறந்துவிட்டு வெளிநாட்டில் வந்து என்னோடு குடித்தனம் நடத்து' என்று குடிதம் எழுதுகிற காதலன் மணியைத் துறந்துவிட்டு, நன்பர்கள் கூட்டாக வாழ்கின்ற ஒரு அக்காவின் ஆஸ்ரமத்தைத் தேடி அப்பிராமணப் பெண் செல்வதாக ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

ஜெயகாந்தனின் மறக்கமுடியாத கதாநாயகிகள் இன்னும் இருவர். ஒருத்தி 'கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்களில்' வரும் விதவை மீனா. அடுத்தவள் 'கண்ணாமுச்சி' நாயகி. முன்னவள் இளமையைச் சுட்டுப் பொகக்கும் தனிமைத் தீயில், ஒரு மூஸ்லிம் இறைச்சி வியாபாரியின் கம்பீர உடற்கட்டு கண்டு கலங்கிப் போனாலும் தனது சமூக, சமயக் கட்டுகளைவிட்டு வெளியேறத் தெரியாது தலைகுனிந்து நடக்கிறாள். அடுத்தவள், தனது தொழிலால் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்தாலும், தன்னோடு நன்றாகப் பழகிவிட்டு பிறகு திருமணம் என்று வருகின்றபோது நட்பாக மட்டுமே பழகியதாக பாவ்லா காட்டிப் பிரிந்து செல்கின்ற சக ஆண் உத்தியோகத்தர்களிடையே எவனாவது ஒருவன் தன்னை வந்து ஆளப் பிறந்திருக்க மாட்டானா என்று எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் காத்திருக்கிறாள். ஒவ்வொரு பெண் பாத்திரத்தினுள்ளும் புகுந்து அவர்களது இதய ஆழ்ந்தேர மொண்டு எவ்வாறு ஜெயகாந்தன் வெளிக்கொணர்கிறார் என்பது இன்னும் எனக்கு ஆச்சர்யமே. அது இறைவன் அவருக்களித்த வரமோ?

ஒரு பேட்டியில் ஜெயகாந்தன் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்.

"உங்களுடைய படைப்புகளில் பெண் என்பவள் ஆண்களால் பரிவு காட்டப்பட வேண்டியவள் என்பதுபோலவே கதாபாத்திரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. எதனுடைய பாதிப்பு இது?"

"நான் ஒரு ஆண் என்பதனாலேயே பெண்ணைப் பூசிப்பதும், பெண்ணைப் பற்றிய பரிவான பார்வையைக் கொண்டிருப்பதும் எனக்கு இயல்பாக இருக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் பெருமையை ஆண் உணர்கிறமாதிரி பெண் உணர முடியாது. பெண் என்றவுடன் முதலில் தோன்றுவது அவள் ஒரு தாய் என்பதுதான். இந்தப் பாதிப்பு பாரதியில் இருந்தே வந்திருக்கிறது. பாரதி தன்னுடைய தாயைப் பார்த்ததே இல்லை. பெண்கள் எல்லோரையுமே தாயாகப் பார்த்தான்; பராசக்தியின் வடிவமாகப் பார்த்தான். ஆணின் இந்தச் சிறப்பான பார்வைதான் பெண்ணை மேல் நிலைக்குக் கொண்டு போகும்."¹⁸

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், தேவன் வருவாரா? அமுதசுரபி, ஏப்ரல் 2005, பக்.14-21
2. ஜெயகாந்தன், இனிப்பும், கரிப்பும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1960, எட்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1986, பக்.141
3. ஜெயகாந்தன், புதுச் செருப்பு கடிக்கும், ஜெயகாந்தன் சிறுக்கதைகள், நேஷனல் புக் ட்ரஸ்ட் இந்தியா, முதற்பதிப்பு பெப்.1973, பக்.219
4. ஜெயகாந்தன், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள். மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, மக்கள் பதிப்பு 1970, பக்.16
5. சபா.ஜெயராஜா, புனைக்கதையும் நுகர்வோர் சமுகமும், ஜீவந்தி பங்குனிசித்திரை 2009, பக்.9, 10
6. ஜெயமோகன், ஜெயகாந்தன் வணக்கமும் வாசிப்பும் (நேர்காணல்), சொல் புதிது அக்டோபர்-டிசம்பர் 99, பக்.5
7. திலகவதி--ஜெயகாந்தன் பேட்டி, தமிழக்கு ஞானபீடம், கணையாழி ஏப்ரல் 2005, பக். 56, 57
8. ஜெயகாந்தன், ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை--1. மக்கள் பதிப்பு 1971, பக்.56
9. மேலது., பக்.206
10. மேலது., பக்.11 ,12
11. ஜெயகாந்தன், கரிக்கோடுகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு மே 1981, இரண்டாம் பதிப்பு அக்டோபர் 1994, பக்.63
12. முனைவர் ஜாஸ்லின் ஆசீர், ஜெயகாந்தன் பார்வையில் பெண்கள், ஆசீர் பதிப்பகம் நாகர்கோவில் . முதற்பதிப்பு 2006, பக்.71
13. ஜெயகாந்தன், அந்த அக்காவைத் தேடி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1985, முன்றாம் பதிப்பு பிப்ரவரி 2002, பக்.5
14. மேலது., பக்.8
15. மேலது., பக்.18
16. மேலது., பக்.35
17. மேலது., பக்.51, 52
18. ஜங்கரநேசன், பொ., (பேட்டி) ஞாயிறு தினக்குரல் 20.02.2000, பக். 11

ஜெயகாந்தனின் ஏனைய கதாபாத்திரங்கள்

ஜெயகாந்தனின் 'இனிப்பும், கரிப்பும்' கதையில் வருகின்ற சடாசரம்பிள்ளை, நாய்டுவிடம் ஒரு ரூபாய் கேட்க, உடனே அதை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு ஓட்டம் பிடிக்கின்ற நாய்டுவும், "அடா, ரெண்டாக் கேக்காம போனோமே" என்று புத்தம் புதிய சலவை நோட்டை திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கின்ற பிள்ளையும், (இனிப்பும், கரிப்பும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1960, எட்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1986, பக.11) புதுமைப்பித்தனின் 'ஒருநாள் கழிந்தது' முருகதாசரையும், சுந்தரத்தையும் நினைவுபடுத்துகின்ற அதேவேளை, அவரது 'நிந்தாஸ்துதி' புதுமைப்பித்தனின் 'கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்' கதையை நினைவுபடுத்தினாலும் தொடர்ந்து வரும் கதைகள் தனித்துவமான பாணியில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

1965 இல் வெளியான 'விளக்கு ஏரிகிறது' எனும் சிறுகதை ஒரு எழுத்தாளன்மீது ஏனைய மாந்தர் கொள்ளவேண்டிய அன்பையும். மரியாதையையும் பற்றிக் கூறுகிறது. ஒரு பெண்ணின் வாலிப் உடம்பைக் கண்ணால் காணவேண்டும் என்று நினைக்கின்ற ஒரு வாலிபன், தன் எதிரே நிர்வாணமாக வந்து நிற்கின்ற ஓர் இளம் பைத்தியக்காரியைக் கண்டு துணுக்குற்று, 'ஓவ் வொரு போர்வைக்குள்ளும் ஒரு நிர்வாணம்தான் இருக்கிறது'¹ என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, தனது வேட்டியைக் களைந்து கொடுத்துவிட்டு அரை நிஜாருடன் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து ஓடுகின்ற கதையைக் கூறுகின்ற 'போர்வை' எனும் கதை மிகப் பிரபலமானது.

இக்கதையே A.J. கனகரட்னா அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இக்கதையினுடாக கோபாலன் என்கின்ற ஓர் இளம் வாலிபன் இவ்வாறு ஒரு பைத்தியக்காரியுடன் மனித நேயத்துடன் நடந்துகொள்ளும்போது, முழு மானிட உலகமும் ஏனைய மாந்தர்களுடன்--பெண்களுடன்--கொள்ளவேண்டிய---- நடந்துகொள்ள வேண்டிய--பண்பாட்டின் அவசியத்தை சூசகமாக எடுத்துக் கூறுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

தனது எழுத்தின் மூலம் சமூகத்திற்கு ஏதாவது விதத்தில் பயன்செய்ய வேண்டுமென்று, புதிய கதை எழுதும் மருதநாயகம் மானுடத்தின் சிறப்பை உணர்த்தும் இன்னொரு பாத்திரம் ஆகும்.

ஒரு புலையனையும் அன்பினால் உயர்த்தி விடலாம் என்று போதிக்கின்ற 'குருப்டம்', மற்றும் அங்கவீனாக இருப்பினும் வாழ்க்கை ஒரு சமையல்ல என்று உணரும் ஒரு நொண்டியின் கதையாகிய 'நான் இருக்கிறேன்', உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேண்டும் என்பதை சிறுவர்களுக்குப் புரியும் விதத்தில் உணர்த்துகின்ற 'அக்ரஹாரத்துப் பூணை', அரசாங்கத்தினால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டு, ஏழைகளைச் சுரண்டும் லாட்டரிச் சீட்டு மோகம் எப்படி ஒரு பிராமணர் குடும்பத்தில் வந்து புகுந்துகொள்கின்றது என்பதை விளக்குகின்ற 'நான் என்ன செய்யட்டும் சொல்லுங்கோ?' ஆகிய கதைகளின் பாத்திரங்கள், குறிப்பிட்டு கூறுத்தக்க பாத்திர தர்மத்துடன் எமது மனதில் நீங்காத இடம் பிடித்துக் கொள்கின்றன.

'குருப்டம்' கதையில், ஒரு கீழ்த்தரமான---அசிங்கமான--- புலையன் ஒருவனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்ட ஜெயகாந்தன், அவனைப்பற்றிய விவரணத்தை இப்படித் தருகிறார்.

' சந்தைத் திடலுக்கும் ரயிலடிக்கும் நடுவேயுள்ள குளக்கரையை அடுத்த சத்திரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு அங்கே குளிக்கிற பெண்களை வேடிக்கை பார்ப்பது அவனுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. ஆனால், ஒருநாளாவது 'தானும் குளிக்க வேண்டு'மென்று அவனுக்குத் தோன்றியதே இல்லை. மற்ற நேரங்களில் அவன் அந்தத் தின்னையில் அசிங்கமாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருப்பான். சில சமயங்களில் பகல் நேரத்தில்கூட உறங்குவது மாதிரி பாவனையில் வேண்டுமென்றே ஆடைகளை விலக்கிப் போட்டுக்கொண்டு தெருவில் போவோர் வருவோரை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கி ரகசியமாக மனத்திற்குள் மகிழ்ச்சி அடைவான்.

அவ்வளவு கீழ்த்தரமான ஒரு சோம்பேறி, தன்னை நாடி வந்து, வணங்கி, தனக்கு அன்பும், பணிவிடையும் செய்த---அவனைக் குருவாகவும், தன்னை சிற்யனாகவும் கருதி சில

நாட்கள் அவனுக்கு ராஜ உபசாரம் செய்த---ஒர் அழகிய இளைஞர் திடீரென்று எங்கோ போய்விட, அவனைத் தேடித் தேடி அலைகிறான். அந்தக் கதை இப்படி முடிகிறது.

'இப்போதெல்லாம் சந்தைத் திடலில் அழகும் கந்தையும் உடுத்தி ஓவ்வொருவரிலும் எதையோ தேடுவது மாதிரியான கூர்த்த பார்வையுடன் இவன் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான். இவனை யாரும் விரட்டுவதில்லை. குழந்தைகள் இவனைப் பார்த்துச் சிரித்து விளையாடுகின்றன. பெண்களும் ஆண்களும் இவனை வணங்கி இவனுக்கு எதையாவது வாங்கித் தந்து அன்புடன் உபசரிக்கிறார்கள்.

அந்தச் சீடினிடம் என்ன கற்றானோ, அதனை இவன் எல்லாரிடத்தும், எல்லாவற்றிலும் காண்கிற மாதிரி நிறைவோடு சிரித்துச் சிரித்துத் திரிந்துகொண்டு இருக்கிறான்.'¹²

கடையிலும் கடையனாய் ஒதுக்கப்பட்ட ஒருவன், இன்னொருவன் காட்டிய குறுகிய கால அன்பினால், புவனமே பூக்காடாக மாறிக் குலுங்குவது போன்று சிலிர்த்து, பிறர் வணங்கத்தக்க ஒருவனாக மாறிவிடுகின்ற அற்புத்ததை எந்த செயற்கைத்தனமும் இல்லாமல் ஜெயகாந்தன் காட்டுகிறார். இக்கதையைப் படிக்கும்போது,

அன்பென்று கொட்டு முரசே - அதில்
ஆக்கமுண் டாமென்று கொட்டு
அன்பென்று கொட்டு முரசே - மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்

என்ற பாரதி பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

'நான் இருக்கிறேன்' எனும் கதையில், தன்னைப் பார்த்துப் பிறர் வயிற்றைக் குமட்டுகிறார்கள் என்பதால் பகவில் பிச்சைகூட வாங்கிச் செல்லாத ஒரு தொழுநோய்க்காரப் பிச்சைக்காரனின் கதையைக் கூறுகிறார். அப்பிச்சைக்காரன் பிறர் எவ்வளவு தன்னை வெறுத்தபோதும் உலகத்து இயற்கையழகில் மனம் ஒன்றி, வாங்கிய பிச்சையைத் திருப்தியோடு உண்டு வாழ்கிறான். ஒருநாள் அவன் நடுநிசியில், துாரத்தில், ரயில் தண்டவாளத்தில் ஒர் உருவம் அசைவதைப் பார்த்து, அது தற்கொலை முயற்சி என்பதை உணர்ந்து, மெல்ல ஓடிச்சென்று அதனை இழுத்து வீசுகிறான். அவன் ஒரு நொண்டி இளைஞர்.

அழகானவன். தான் நொண்டியாக இருப்பதால் தனது தாய்க்கு சுமையாக இருப்பதாகவும், பிறர் தன்னை அனுதாபமாகப் பார்ப்பதாகவும், அதனால் மனம் நொந்து தற்கொலைக்கு முயற்சிப்பதாகவும் கூறுகிறான்.

பிச்சைக்காரன் ஆறுதல் கூறுகிறான். “நீ என்னா என்னைமாதிரி தீராத நோயாளியா? நானே வாழப்போ நீ சாகப் போறேங்கறியே...காலு இல்லேன்னு நெனச்சி யாருக்கும் பாரமா இருக்காதே. இப்ப யாரோட துணையுமில்லாம் எப்படி சாக வந்தியோ, அது மாதிரி வாழப்போ. அதிலே ஒன்னும் வெக்கப்பட வேணாம். உன்னையே பாத்து உங்கம்மா மகிழ்ந்து போவாங்க பாரு....”

நொண்டி மனம் மாறுகிறான். நிம்மதியாகத் தூங்கி எழுகையில் ரயில் தண்டவாளத்தில் கூட்டம். மெல்லச் சென்று பார்க்கிறான். வியாதிக்காரன் ரயிலில் அடிப்பட்டு இறந்து கிடக்கிறான். ரயில்வே ஸைனுக்கப்பால் ஒரு பெண் “ஜேயோ மகனே” என்று அலறி ஓடிவர, நொண்டி காலை இழுத்து இழுத்து அவளிடம் சென்று, “அம்மா நான் இருக்கிறேன்...ஆனா, அவன்...செத்திருக்கக் கூடாதும்மா...” என்று சொல்லி அழுகிறான்.³ இந்தக் கதையில் அத்தனை தத்துவம் பேசி, அவ்வளவு தைரியமுட்டிய பிச்சைக்காரன் தற் கொலை செய்துகொள்கிறான் என்பதனால் கதையின் சிறப்பு சற்று குறைந்து விடுகிறது. எனினும், அவனது தத்துவங்கள் மிக நம்பிக்கையூட்டுவன.

இதுபோலவே, காலங்காலமாக உலகில் தோன்றிய ரிஷிகள் எல்லாம் அப்படி ரிஷிகளாவதற்கு எது மூலம் என்று ஜெயகாந்தன் சொல்ல வருகின்ற பிரச்சனை--- ஏதோ வகையில் இங்கே செக்ஸ் சம்பந்தப்படுகிறது---'ரிஷிமூலம்' நாவலில் ஓடிபஸ் கொம்பளைக்ஸ் என்பதாக காட்டப்படுவதும் எனக்கு ஏற்புடையதாயில்லை.

மேலும், மனப்பிரழ்வுள்ள, psy- chopathic substandard mentality உள்ள பாத்திரங்கள் யாவும் ஒரே குடும்பத்தில் இருப்பதாக அவர் காட்டுகின்ற 'ஆடும் நாற்காலிகள் ஆடுகின்றன' குறுநாவலும் அத்தகையதே என்பது என் கருத்து.

'இல்லாதவர்கள்' எனும் கதையில் ஏழைகளையும், இல்லாதவர்களையும் குறையாடுகின்ற சமுகத்தின் கயமையை வெகுவாகச் சாடுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

"....இந்தச் குறையாடுகின்ற 'இருக்கும்' கூட்டத்துக்கு கோட்டை உண்டு, பரிவாரம் உண்டு, கொடிக்கம்பம் உண்டு, ஆனால் கொடிதான் இல்லை! அந்தக் கொடிகளின் கதை குஷ்டரோகியின் கோவணத் துணியைவிடக் கறைபட்டுக் கிடக்கிறது. இவர்களின் சூதுக்கு இரையாகிச் குறைக்குப் பாழாகும் அந்த ஏழைகளுக்குக் கொதிக்கிற கும்பி உண்டு; எப்பொழுதேனும் ஏரிந்து புகைகிற அடுப்பு உண்டு; கூனிக்குறுகி முடங்கிக் கிடக்க ஒரு குடிசை உண்டு; ஆனால் அதற்குக் கூரைதான் இல்லை"⁴ என்று முன்னுரையில் எழுதுகிறார்.

இந்தக் கதையில் ஜெயகாந்தன் காட்டுகிற டோனி என்கின்ற ரேளடியின் வார்ப்பு இது.

'எந்தவித அறிவும், ஆலோசனையுமற்று சுயநலம் மிகுந்த அரசியல்வாதிகளின் ஏமாற்றுகளை நம்பி, ரேளடியாக வாழ்வதில் பெருமை கொண்ட டோனி, அவன் சார்ந்த கட்சியின் தலைவர் வேறு கட்சிக்கு மாறி, தனது பழைய கொடி பறந்த கொடிக்கம்பத்தில் புதிய கொடியை பறக்க விட்டது கண்டு கையில் கத்தியுடன் அங்கு கூடிய மக்களை நோக்கிச் செல்கிறான். ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார்.

"கோபக் குரலும், வெறியும், கையில் கத்தியுமாய் வந்த டோனியின் தோற்றமும் ஆர்ப்பாட்டமும் கண்டு பயந்த கூட்டம் நாலாபுறமும் சரிகிறது.

சரியான ஆள் பிடித்தால் ஒரு பிடிக்குள் அடங்கிவிடுகிற ஒரு நோஞ்சான் கையில் ஒரு சிறு இரும்புத் துண்டை வைத்துக்கொண்டு அசிங்கமான வார்த்தைகளால் ஆவேசமாகக் கூச்சலிட்டு விட்டால் பெரும் பகுதி மக்கள் இதைக் கண்டு---- அஞ்சி அல்ல---அருவருத்தே விலகி ஓடுகிறார்கள் என்பதை அறியாத பொறுக்கிகள், ஏதோ தமது வீரத்தால் இந்த மக்களையே அதிரடித்து நடுங்கவைத்து விடுவதாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு விடுகிறார்கள். அப்படி ஒரு அசட்டு மகிழ்ச்சியில் கம்சனைப் போல் சிரித்தான் டோனி."⁵

அந்த டோனிகூட சந்தர்ப்ப வசத்தால் திருடனாக மாறியவன். அவன் சொல்கிறான்.

“இருக்கிறவங்களுக்கு இல்லாதவங்களைக் கண்டாலே ஒரு பயம்தானுங்களே! ஓடற நாயைக் கண்டால் தூர்த்துகிற நாய்க்கு இளப்பம். அதுவும் ஓடற நாய் வாயிலே எதையாவது கவ்விக்கிட்டுப் போனால் தூர்த்துற நாய் சும்மா உடுமா? ஆனா சாமி, நான் ஜெயிலுக்குப் போனது திருடினதுக்காக இல்ல. திருட்டுப் பசங்களோட இருந்ததனாலே. அப்பால் ஜெயிலுக்குப் போய்த்தான் திருடவே கத்துக்கிட்டேன். அது மேல் படிப்பு மாதிரிங்க. கத்துக் குடுக்கிறதுக்கு பெரிய பெரிய புரோபஸர் எல்லாம் உள்ளே இருக்காங்க. அங்கே பாஸ் பண்ணிதான் வெளியே வந்ததும் வேலையை ஆரம்பிச்சேன். ஆனால், நான் இந்த வேலைக்குத் தனியாகத்தான் போவேன். எவனோடயாவது சேர்ந்தாலும், சேர்த்துக்கிட்டாலும் சிக்கிடுவோம....”⁶

அவன் திருந்தி வாழ உதவுவதாக அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த கிழவர் கூற, அவன் அதை மறுக்கிறான்.

“இல்லை சாமி. மறுபடியும் நான் திருடுவேன்னுதாங்க நெனக்கிறேன். திருடன் திருந்தி வாழ முடியாது. ஒருத்தன் திருடற்துக்கு ஆசைப்பட்டா திருடப் போறான்? அப்படியே பழக்கம் ஆயிடுதுங்க....வசதியாயிருக்கு.

அவங்க புத்தி எங்க போனாலும் ஒழுங்கா இருக்காதுங்க. அந்தத் திருட்டுப் புத்தியிலேதான் இருக்கும். நீங்க செய்யற உதவியைப் பெத்துக்கிட்டாலும் உங்ககிட்டயே இருந்தாலும் ஒருநாள் நான் இங்கேயே திருடனாலும் திருடிடுவேன். எல்லோரும் சேத்து வளர்த்து விட்டிருக்கானுங்களே. அந்தப் புத்தி! கதவைத் திறந்து போடா நாயேன்னு என்னை விரட்டி விட்டுறதுதான் நீங்க எனக்குச் செய்யற உதவி....” என்று அவரைக் கும்பிட்டான் டோனி.⁷

மேலும் அவன் சொல்கிறான்.

“இல்லாதவங்க பொல்லாதவங்களை இல்லேன்னா பொழைக்க முடியாது சாமி.”⁸

இவரது அநேகமான கதைகளை மட்டும் படிக்கிறவர்களுக்கு அவர் என்ன நிலையில், யாருக்குச் சார்பாக பேசுகிறார் என்பது தீர்மானிக்க முடியாததாகிவிடும். டோனியை அடைத் து வைத்திருக்கின்ற கிழவரை நல்லவராகவே காட்டும் ஜெயகாந்தன், முன்னுரையில் ‘ஏழைகளை வேட்டையாடும் கிழச் சமூகம்’ எனகிறார். இவ் வாறு மறை முகப் பொருள் தரும் இன் னும்

சில கதைகளும் உண்டு. அவை, 'கருங்காலி', இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை', 'முங்கில் காட்டு நிலா' என்பனவாகும்.

ஆழ்ந்து யோசித்தால், தனிமனிதர்களோடு இவர் கொண்ட அன்பே கதைகளில் பிரத்தியட்சமாகிறது எனலாம். அந்த அன்பை அவரால் மீறமுடியாது; அன்பை நீக்கிலிட்டு ஜெயகாந்தனைப் பார்க்க முடியாது. அவரது கதைகளையும்.

எனினும் கொள்கைவாதியாக, சித்தாந்தவாதியாக, நடைமுறையில் மாற்றம் விழையும் இலட்சியவாதியாக இந்த மக்களுக்குப் பின்னாலிருந்து ஆட்டிவைக்கின்ற சக்திகளையே அவர் சாடுகிறார் என்பது அவரது முன்னுரைகளிலிருந்து தெரிகிறது.

'யுகசந்தி' சிறுகதைத் தொகுதியில் நெஞ்சை அளிக்கொள்ளும்---நினைத்து நினைத்து உருகவைக்கும்--- ஒரு கதை 'முன்னிலவும், பின்பனியும்'. 1962 ஆகஸ்டில் எழுதப்பட்டது. இதைப்போல ஒரு கருவை இதுவரை வேறு எந்த மொழியிலாவது கையாண்டிருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே.

மெல்லிய ----வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத--- உணர்வுகளைக் கிளறுகின்ற கதை இது. எழுபது வயதைத் தாண்டிய இரு கிழவர்கள். முத்தவர் பெரியக்கோனார். இளையவர் சின்னக்கோனார். இளையவர் குடும்பத்துடன், அவரது வீட்டின் பின்புறமாக ஒரு குடிசையில் வாழ்கிறார் பெரியக்கோனார். அவரது ஸ்த்சியமே வருடத்திற்கு ஒருமுறை நகரத்திலிருந்து குடும்பத்தோடு வந்து தங்கிலிட்டுச் செல்கின்ற மகன் சபாபதியும், பேரன் பாபுவும்தான். பாபுவுக்காக அவர் வருடமுழுவதும் பல தின்பண்டங்களைச் சேர்த்து வைப்பார். கண்ணொளி மங்கிய அவரை ஏமாற்றி, தம்பியின் பேரன்கள் பறித்துத் தின்பதுண்டு. எனவே, தம்பியின் பேரனாகிய ---தாயை இழந்த - -தம்பையாவைத் தவிர அவர் வேறு யாருடனும் ஓட்டுவதில்லை.

மனைவியின் இரண்டாவது பிரசவம் ஆதலால் ஊருக்கு வர முடியாது என்று மகன் அறிவிக்கிறான். கிழவர் கவலை அடைகிறார்.

எனினும், மனைவி வீட்டிலிருந்து அவன் புறப்படுகின்ற ரயில் ஊர் புகையிரத நிலையத்தில் தரித்து நிற்கும் ஒன்றரை நிமிட இடைவெளியில், விடியற்காலையில் சென்று, தான் சேகரித்து வைத்திருக்கின்ற முந்திரிப் பருப்புகளை பாபுவிடம் கொடுத்துவிட எண்ணுகிறார். தம்பையா ரயிலைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையில் அவரோடு உறங்குகிறான். குறிப்பிட்ட அன்றைய தினம் ஜாமக்கோழி கூவியதும், குளிர்ந்த நீரில் குளித்துவிட்டு தம்பையாவையும் எழுப்பி அழைத்துக்கொண்டு ரயில் நிலையத்தை நோக்கிச் செல்கிறார். பனியும், நிலவும் குழமகின்றன. ரயில் வருகிறது.

“பாபு, மீனா...” என்று கூவியபடியே தேடித் திரிகிறார். எந்த ஜனனவும் திறக்கவில்லை. திட்டரென ஒரு ஜனனல் திறக்க, அதிலிருந்து ஒரு சிறுவன் முகம் வெளிப்படுகிறது. அவர் முந்திரிப் பருப்பு டப்பியை நீட்டுகிறார். அவன் அதை எடுக்கவில்லை. அந்தச் சிறுவனின் அன்னை முகம் எட்டிப் பார்த்து அதைப்பெற்றுக் கொள்ளச் சொல்ல, சிறுவன் பெற்றுக்கொண்டு “நமஸ்தே” சொல்கிறான். ஹிந்தியில் சரளமாகப் பேசும் சாட்சாத் தனது பேரனே அவன் என்று அவர் நினைத்துக்கொள்கிறார். எங்கோ தொலைதூரத்தில் இருக்கும் தன் தந்தையின் ஞாபகத்தில் அந்த வடநாட்டுப் பெண் கண்கலங்கி, அவர் வழங்கிய ஒரு ரூபாயையும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி சிறுவனிடம் கூறுகிறாள். அவளைத் தனது மருமகள் என்றே அவர் என்னிக் கொள்கிறார். சந்தோஷத்துடன் தம்பையாவைத் தழுவிக்கொண்டு திரும்பி நடக்கிறார்.

மனிதம் என்பது குல, மத, மொழி பேதங்களை மறந்தது; யாவரும் கேளிர் எனக் கொள்வது என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்ற---உணர்த்துகின்ற--- இக்கதை ஜெயகாந்தனின் மிகச் சிறந்த கதைகளில் ஒன்று.

ஜெயகாந்தன் உருவாக்கிய பாத்திரங்களில் அழியாத சித்திரமாய் நிலைத்துவிட்ட அம்மாசியை 'ஒரு பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டியில் பார்க்கிறோம். அதன் தொடர்ச்சியாக அவர் எழுதிய 'பிரளைம்' கதையில் அம்மாசிக் கிழவனைப் பார்க்கிறோம். அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெறும் 'ஒரு பிடி சோறு' கதையில் வரும் 'மண்ணாங்கட்டி' சிறுவனும், 'பட்டணம் சிரிக்கிறது'.

கதையில் வரும் கிராமப்புறத் தம்பதிகளும் மறக்க முடியாதவர்கள். மேலும், 'பற்றுக்கோல்' கதையில் வருகின்ற ரிக்ஷாக்கார கிழவன், 'ஓவர்டடம்' கதையில் வரும் ஏழுமலை, 'நந்தவனத்தில் ஊர் ஆண்டியில் வரும் ஆண்டி, 'தாம்பத்தியம்' கதையில் வருகின்ற ரஞ் சிதம்---மருதமுத்து தம் பதிகள்....இவர்கள் கூட மறக்க முடியாதவர்களே! நடுத்தெருவில் சோறு சமைத்து, குடித்தனம் பண்ணுகின்ற புதுமணத் தம்பதிகள் ரஞ்சிதம்-மருதமுத்து இருவரும் முதலிரவைக் கழிப்பதற்காக 'பார்க்'கின் புதரோரமாக ஒதுங்கபல இடையூறகள் குறுக்கிட, இறுதியில் அவர்களைச் சிறிதும் இரக்கமற்ற விதத்தில் கைது செய்து அழைத்துச் செல்கின்ற போலீஸ்காரன்மீது கடுங்கோபம் வருகிறது.

இவ் ஏற்றத் தாழ்வுகளையெல்லாம் இவ்வளவு ஒட்டுத்தோடு கண்டு அனுபவித்தனாலேயே ஜெயகாந்தன் கம்யூனிஸ்த்தின்மீது ஈடுபாடு கொண்டாரோ என்றுகூடத் தோன்றுகிறது. நா.காமராசன் ஜெயகாந்தன் பற்றிக் கூறியுள்ள 'he speaks the language of the dumb; he sings the songs of the deaf and he walks in beauty with this dirty society" என்ற கருத்தும் நினைவில் மோதுகின்றது. { (ஞானரதம் 1972 அக். பக.35) ஆதாரம்: ந. அறிவழகன் எம்.ஏ., ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், பக. 309}

சில வருடங்களுக்கு முன்பு சாலையோரம் குடித்தனம் நடத்துகின்ற ஐநங்களை சென்னையிலும், சாலையோரம் மலங் கழிக்கின்ற சிறுவர்களை 'the cleanliest city ' என்று புகழப்பட்ட பெங்குரிலும் கண்டபோது, என் மனதில் ஜெயகாந்தனுக்குப் பிறகு, இதுபற்றியெல்லாம் எழுத ஓர் எழுத்தாளன் இன்னும் பிறக்கவில்லையே என்று தோன்றிற்று. இந்த மக்களுக்கு சரியான ஒரு தீர்வு சொல்லாதவரை இந்தியா எத்தனை பெரிய பொருளாதார சக்தியாக

வளர்ந்தாலும் அது ஒரு மாயையே என்று தோன்றுகிறது. கடலாமைகள் அழிவதைக் காப்பதற்கும், மரப்பட்டைகளை மருந்துக்காக உரிப்பதால் மரித்துப்போகின்ற மரங்களைக் காப்பதற்கும் அங்கே பல தொண்டு நிறுவனங்கள் உண்டு என்பது ஒரு மகிழ்ச்சியான விடயமே. எனினும், இந்த மனிதர்களுக்காகக் குரல்கொடுக்க வலுவான ஒரு குரல் ஒங்கி ஒலிக்கவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

இதோ 'தாம்பத்யம்' கதையை ஜெயகாந்தன் முடிப்பதைப் பாருங்கள். "சத்தியமாத்தான் சாமீ....இந்தப் புள்ளையார் சாட்சியா நாங்க புருஷன் பொஞ்சாதிங்க சாமி. இதோ பாருங்க...." என்று அவள் கழுத்தில் கிடந்த கயிற்றை வெளியே இழுத்துக் காண்பித்தான் மருதை.

சட்டத்தின் வேலிக்குள் நிற்கும் அந்தப் போலீஸ்காரனால் தலையை நிமிர்த்தி அதே மஞ்சள் கயிற்றைக் காணமுடியவில்லை.

அவன் சட்டம் இருட்டைத் துருவித் திருட்டைக் கண்டுபிடிட என்றுதான் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது. மனசைத் துருவி உணர்ச்சியைப் பார் என்று சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை.

அவன் கண்டுபிடித்தது குற்றம். குற்றவாளியைக் கைது செய்யவேண்டியது சட்டம். சட்டத்தின் வாரிச போலீஸ்காரன். அவன் ஒழுக்கத்தின் பிரதிநிதியோ , உண்மையின் தூதுவனோ அல்ல.

"உம் நட, நட...அதெல்லாம் ஸ்டேஷனிலே பேசிக்கலாம்" என்று அவளைத் தள்ளினான்.

"ஜயா...ஜயா...!" என்று அந்தக் காதல் 'குற்றவாளி'!-ரஞ்சிதம்--கெஞ்சினாள். தன் கணவனின் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள்.

அவன் தலையைக் குனிந்த வண்ணம் போலீஸ்காரனுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவளும் அவர்களைத் தொடர்ந்தாள்.

ஊரே அடங்கிய அந்த அமைதியான இரவில் அந்த நகரத்தின் பெரிய வீதியில் சட்டத்தின் ஹிருதயத் துடிப்புபோல் ஜீவனுடன் கம்பீரமாக போலிஸ்காரரின் பூட்டிகளின் சப்தம் டக்டக் என்ற ஒலித்தது.

ரஞ்சிதத்திற்கு தன் ஹிருதயத்தில் யாரோ மிதிப்பதுபோல் பக்பக் என்று நெஞ்சு துடித்தது.

எதன்மீதோ மிதித்து நசுக்கி நடந்து செல்லும் சட்டத்தின் காலடியோசை அதோ, 'டக்...டக்...டக்....'¹⁹

அதுமட்டுமல்ல, 'கேவலம் ஒரு நாய்', 'நிக்கி', 'தோத்தோ' ஆகிய கதைகள் மூலம் நாய்களையும் தனது கதாபாத்திரங்களாக்கி அவற்றின் பிரச்சினைகளையும் அனுதாபத்தோடு பார்க்கிறார் ஜோகாந்தன்.

இறுதியாக நம் கண்முன்னால் இவையெல்லாவற்றையும் மிஞ்சி நிற்கின்ற இன்னொரு உருவம் வருகிறது. அது, 'ஒரு மனிதன்... ஒரு வீடு...ஒரு உலகம்' ஹென்றி! அவன்மீது 'யாருக்காக அழுதான்?' ஜோசப்பின் சாயலும் படிகின்ற போதிலும் ஜோசப்பிடம் கிறிஸ்தவத்தன்மை மிகையாகத் தெரிகிறது. சமயம் தழுவாத --- மனிதமே கடவுளாகக் கொண்ட ஹென்றி அனைத்தையும் மிஞ்சி நிற்கிறான்.

"அவன் ஒரு யுனிவர்ஸல் மேன். கிராமத்திலே வாழ்கிறான். பரந்துபட்ட உலகத்தன்மை எப்படி ஓவ்வொரு கிராமத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறது என்பதை அவன் வழியாகச் சொல்வதுதான் என் நோக்கம். அது ஒரு முடிந்த நாவல் அல்ல. அதன் முடிவு எப்படி இருக்கும் என்று தெரியாமலே அதை எழுதத் தொடங்கினேன். மனதில் ரொம்ப மேன்மையான உணர்ச்சியும், அந்த உணர்ச்சியினால் நான்தான் ஹென்றி என்ற உணர்ச்சியும் கொண்டேன். "(தின்னனை இணைய இதமுக்கு அளித்த பேட்டி---அமெரிக்காவில் ஜோகாந்தன்--- எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை ---17, முதற் பதிப்பு மார்ச் 2008, பக்.51) யாராலும் மறக்க முடியாத, எதிலும் தவறே காணாத, எதையும் தவறாகவே காணாத, எல்லா விடயங்களிலும் உன்னத்தின் அழகை ரசிக்கின்ற, முற்றும் துறக்காத துறவி அவன்.

வரலாற்று நாவலாசிரியர் கோ.வி. மணிசேகரன் ஜெயகாந்தனைப்பற்றி என்ன கூறுகிறார்?

“எங்களிடையே வயது ஏழாண்டுகள் வித்தியாசமிருப்பினும் நாங்கள் ஏக வசனத்தில்தான் பேசிக்கொள்வோம். ஜெயகாந்தனை பழகுவது எனது பாக்கியம். ஜெயகாந்தனைச் சிறுகதை மன்னன் என்பர். எனக்கு இதில் சம்மதமில்லை. அவர் சமூகச் சிறுகதையின் தொல்காப்பியன். பிற்காலத்துக்கு ஓர் இலக்கணம்.

என்னளவில் ஜெயகாந்தனைக்கு இணையாக ஒருவனை தமிழ் மண்ணில் மட்டுமல்லாது, இந்திய மண்ணிலும் தேடிப் பார்க்கிறேன். கிடைக்கவில்லை.

ஜெயகாந்தனைக்கு நிகர் ஜெயகாந்தனாகத்தான் தெரிகிறது. உலகில் இருந்து சிறந்த சமூக நாவல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுமானால் அவற்றில் ஒன்று ஜெயகாந்தனின் 'ஒரு மனிதன்--ஒரு வீடு-- ஒரு உலகம்'. இது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை; சத்தியம்.”¹¹⁰

இவரது கதாபாத்திரங்களின் உருவாக்கம் எப்படி அமைகிறது என்பதை தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது 1965இல் வெளியான டொமினிக் ஜீவாவின் 'சாலையின் திருப்பம்' சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் அவர் கூறும் கருத்து.

“சில கதைகள் இவரது உள் நோக்கத்தைப் பழென்று வெளிக்கொண்டது இவரையே காட்டிக் கொடுத்துவிடுகின்றன. அங்கே கலைஞரை மீறிய ஒரு கருத்து வலிந்து முன்வருவதை நான் காண்கிறேன். அந்தக் குணம் (குறை என்று சொல்லமாட்டேன்) ஒரு தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்ட முதுகெலும்புள்ள கலைஞர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இருப்பது இயல்பே. போகப் போகத் தத்துவங்கள் நெஞ்சில் உரமாகக் காலான்றிய பிறகு நமக்கு ஒவ்வொரு பார்வையிலும், அசைவிலும், அந்தத் தத்துவ ரஸம் கலந்தபிறகு அது அவ்விதம் தனித்துத் தெரிவதில்லை.”

பொ. ஜங்கரநாதனுக்கு ஜெயகாந்தன் வழங்கிய பேட்டியில் ஒரு கேள்வி:

“ஒரு படைப்பாளி ஒரு தத்துவத்தைச் சார்ந்து நின்று எழுதுகிறான். அந்தத் தத்துவம் பின்னடைவு காணும்போது அந்தப் படைப்பாளியிடைய படைப்புத் திறன் என்னவாகும்?”

“தத்துவம் சரியா, தப்பா என்பதில்லை. படைப்பாளி எந்த வண்ணம் சார்ந்திருக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்தே இவனுடைய

படைப்பில் அது என்னவாயிற்று என்பது தெரிய வரும். ஆனால், படைப்பு என்பது விஞ்சி நிற்பதும், இலக்கியம் ஆவதும் படைப்பாளி சார்ந்திருக்கும் தத்துவத்தினால் அல்ல. படைப்பினால், அவனுடைய தத்துவச் சார்பில் கோளாறு இருப்பினும்கூட, படைப்பு என்கிற வெளிச்சத்தில் சத்தியம் வெளியே வரும். ஜெனினுடைய பார்வையில் டால்ஸ்டாய் பிற்போக்கானவர்.

ஆனால், அவருடைய படைப்பு முற்போக்காகவே இருக்கும். நான், சார்ந்திருக்கும் தத்துவத்தைவிட படைப்புக்கே முக்கியத்துவம் தருகிறேன்.”¹²

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், புதிய வார்ப்புகள், முதற்பதிப்பு 1965, பக்.92
2. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள், நேஷனல் புக்ட்ரஸ்ட் இந்தியா, முதற்பதிப்பு பெப்ரவரி 1973, பக்.76-84
3. ஜெயகாந்தன், யுகசந்தி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு 1963, மறுபதிப்பு 2005, பக்.153170
4. ஜெயகாந்தன், இல்லாதவர்கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு பிப்ரவரி 1983, பக்.4
5. மேலது., பக்.14
6. மேலது., 45
7. மேலது., 47
8. மேலது., பக்.69
9. ஜெயகாந்தன், இனிப்பும் கரிப்பும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1960, எட்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1986, பக்.113
10. மணிசேகரன், கோ.வி., சமூகச் சிறுகதையின் தொல்காப்பியன், கொழுந்து, தை 2004, பக்.3
11. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பாரி நிலையம் சென்னை1, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1967, பக்.134
12. ஜங்கரநேசன், பொ., ஜெயகாந்தன் பேட்டி, ஞாயிறு தினக்குரல் 06.02.2000, பக்.13

அவர் பயன்படுத்திய உரையாடல்கள்.

தனது கதைகளில் ஜெயகாந்தன் காட்டுகிற தத்துவக் கருத்துக்கள் அபாரமானவை. இவரிடம் இளவுயது முதலே தொடர்ந்து வரும்--- ஆழ்ந்து காணப்படும்---- தத்துவப் பார்வையே இந்த அழகிய விவாதங்களையும், உரையாடல்களையும் ஆள்கின்றது என்று சொன்னால் மிகையல்ல.

'கருணையினால் அல்ல' கதையில் வலிப்பு நோய் காரணமாக நாற்பது வயது வரை திருமணம் செய்யாமல் வாழ்கின்ற முதலியாரை, திருமணம் பேச யாருமின்றி முப்பத்தைந்து வயதைக் கடந்துவிட்ட கெளரி மனமுடிக்க விரும்புகிறார். அவர் அதை மறுக்கிறார். "எனக்கு உதவி செய்வதாக எண்ணி, என்மேல் கருணை கொண்டு உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்காதே" என்கிறார். அது பற்றி கெளரி பிடிவாதத்தோடு பேசுகிறாள்:-

"கருணை.. அந்த வார்த்தையின் மேல் உங்களுக்கென்ன அவ்வளவு கோபம்? கருணையில்லாத காதல் மிருகத்தனம். காதலினாலும் கருணை பிறக்கலாம்; கருணையினாலும் காதல் பிறக்கலாம்... கருணை பிறக்கிற இடங்களிலெல்லாம் காதல் பிறக்கணும்னு அவசியமில்லே. ஆனா, காதல் பிறக்கிற இடங்களிலெல்லாம் கருணையில்லாம் இருக்க முடியாது. நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க. மனுஷ உடம்பு வியாதிக்கு இலக்காகிறது ரொம்ப சாதாரண விஷயம். ஒரு காலத்திலே நீங்களே--- நீங்கள் சொன்னது போல--- ஒரு கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக ஒருத்திக்குப் புருஷனாக ஆகி இருந்தேங்கன்னா, அதன்பிறகு உங்களுக்கு அந்த வியாதியைப் பொருட்படுத்தாம அந்த மனைவி காட்டும் கருணையை 'இது காதல் இல்லேன்னு' உதறித் தள்ளிட்டுப் போயிடுவேங்களா?

அதுக்கப்புறம் அவள் உங்களை காதலிக்க முடியாதுன்னு நினைக்கிறீங்களா? அந்த மாதிரி, நெலமைகளுக்கு ஒத்த மாதிரி, மனுஷங்க மாறிடக் கூடாதுன்னுதான் கல்யாணம்கிற ஒரு பந்தமே ஏற்பட்டது. அந்தப் பந்தத்துக்கு உட்படாத காதல்தான் நாகர்கமான மனுஷங்களுக்கு உகந்தது. வெறும் கட்டுக்காக உலகத்திலே எல்லோரும் அப்படி இருக்கிறதா நான் நெனக்கலே. காதலும், காதலினால் ஏற்பட்ட கருணையும்தான் அதற்குக் காரணம். உங்களுக்குப் புரியலையா?

உங்களுக்கு வலிப்பு வந்தவுடனே இங்கே ஒரு கும்பலே கூடி உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்தது. அதற்குக் காரணம் கருணை. ஆனா, அந்தக் கும்பலிலேயிருக்கிற ஒருத்தர்கூட எங்கே நீங்க மறுபடியும் வலிப்பு வந்து விழுந்துவீங்களோன்னு உங்களைத் தேடி ஓடிவரப் போவது கிடையாது. ஆனா, உங்களைப் பார்த்த அன்னியிலேருந்து ஒவ்வொரு ராத்திரியும் அந்தத் தனியறையிலே உங்களுக்கு என்ன ஏற்படுமோங்கிற தவிப்பிலே தூங்காம இருந்திருக்கேனே. அது, வெறும் கருணைன்னு நெனக்கிறீங்களா? இந்த முனுநாளா பார்க்கிறவங்கல்லாம் பரிதாபப்படும்படியா உங்களுக்காக நான் அலைஞ்சிருக்கேனே...நீங்க இல்லாம அந்த வீட்டிலே, உங்க எதிரே நின்னு புலம்பறேனே இதெல்லாம் வெறும் கருணையினாலேன்னு நினைக்கிறீங்களா?" என்று கூறுகையில் அவள் அழுதே விட்டாள்.

இறுதியாக அவள் சொல்வதைப் பாருங்கள்:-

"உங்கமேல எனக்கிருக்கிற கருணையினால் அல்ல, நீங்க இல்லாம இருக்க முடியாதவளா ஆயிட்ட என்மேலே கருணைவச்சி நீங்க என்னோட வரத்தான் வேணும்..."

'பிரளையம்' கதையில் சேரியில் வாழும் பாப்பாத்தியைக் கல்யாணம் முடித்த ரிக்ஷா வண்டிக்காரர் தீனனுக்கும், பாப்பாத்திக்கும் முதலிரவில் நடந்த உரையாடல் இது.

"அந்த ஆசைதான் எல்லாத்துக்கும் காரணம் ஒரு பொம்பளைமேல ஒரு ஆம்பளை எவ்வளவு ஆசை வெக்கிறதுன்னு ஒரு அளவு இருக்குது...அந்த அளவுக்கு மேல வெச்சா, ஆபத்தாதான் முடியும். அதனாலே பயமும் சந்தேகமும் உண்டாகும். எப்ப பார்த்தாலும் மனசலே நோவு பிடிச்சமாதிரி ஆளை உருக்கும், அந்த ஆசை...! யார் மேலே அந்த ஆசை வெச்சாலும் அவுங்களுக்கே அந்த ஆசை ஒரு தொந்தரவாப் போயிடும். நாம ஆசையோட வளர்க்கிற கிளி 'எப்படா கதவத் தொறப்பாங்க..வெளியே பறந்துடலாம்'னு ஆசையோட காத்திகினு இருக்கே அந்த மாதிரி ஆயிடும். அப்படித்தான் ரங்கம்மா பூட்டா..இந்தக் கய்தே ரா வேலைக்குப் போயிட்டு, திடர்னு ஏதாவது நெனப்பெடுத்துக்கினு ஓடியாருவானே! தூங்கிக்கினு இருக்கிறவ முஞ்சியாண்ட வெளக்கை வச்சி, பிசாசி மாதிரி நடுராவுல ஒருத்தன் பார்த்துக்கினு இருந்தா அவளுக்கு எப்படி இருக்கும்?

சீ மகா மோசம்!" என்று சின்னானின் குணத்தை என்னி அவனது இன்றைய நிலையை உணர்ந்து கவலையோடு அலுத்துக் கொண்டான் தீனன்.

"இப்பக்கூட இன்னா.. அவனுக்கு அவமேல் வெறுப்புன்னு நெனச்கக்கினியா? அப்படி இருந்தாத்தான் வேற ஒருத்தியைக் கண்ணாலம் கட்டிக்கினு இருக்கலாமே! அவமேல் வெச்ச ஆசையை மறக்கமுடியாமத்தான் இப்படிக் குடிக்கிறான். குடிவெறியிலே அவளைத் திட்டறான். ஆனா, அவளை மட்டும் திட்டனா அவனுக்குத் திருப்பதியில்லே.. அதனால எல்லாப் பொம்பளைங்களையும் சேத்துவச்சு திட்டறான், போறான்.. பாவம்! ம்.. அவனைவிட ஒஸ்த்தியான பொம்பளையே இல்லைன்னு அவமேல் உயிரை வச்சிக்கினு இருந்தான். அவளே கெட்டுப் போனப்பறும், உலகத்துல யோக்கியமா ஒருத்திகூட இருப்பான்னு அவன் அறிவுக்குப் படல்லே. அளவுக்கு மேலே ஆசை வெக்கிறதனாலே வர ஆபத்தைப் பாத்தியா?" என்று அவள் அருகே நெருங்கி வந்து உட்கார்ந்தான் தீனன்.

"அந்த முத்துப் பையனுக்கும், ரங்கம்மாப் பொண்ணுக்கும் முன்னாலேயே தொடுப்பாமே உனக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் பாப்பாத்தி.

சர்தாம்மே...அப்படியே இருந்தாத்தான் இன்னா? கட்டிக்கின இந்தக் கய்தே ஒயுங்கா இருந்திச்சின்னா என்னைக்கோ ஒரு நாளு கண்டுக்கின கய்தெயோட ஒடுவாளா அவ? கண்ணாலத்துக்குப் மின்னே எப்படியெப்படியோ இருந்திருந்தாலும் ஒருத்தனைக் கட்டிக்கினு நல்லபடியா இருக்கனும்னு ஒயுங்கா ஆனவளை, ஆசை ஆசைன்னு ஒருக்கண்ணாலே பார்த்துக்கினு இருந்தா அவ எத்தின நாளைக்கி இருப்பா? அதுதான் பூட்டா. நம்ப மாதிரி இருக்கிறவங்க ஒரு நம்பிக்கையின் பேரிலேதான் புருஷன் பெண்ஜாதியாய் வாழ முடியும். கோட்டையா கட்டி வைக்க முடியும்? நமக்கு இருக்கிற கோட்டையே அந்த நம்பிக்கை தான். அதுக்கு மீறிப் போனா? யாரைத்தான் யாரு இன்னாப் பண்றது?" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே பாப்பாத்தியின் உதடுகள் அழுகையால் துடித்தன. ²

மிக நீண்ட- அழகிய - உரையாடல்கள் காணப்படும் 'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்' நாவலில் வருகின்ற உரையாடல் இது.

“நீங்களாத்தானே, உங்க விருப்பப்படிதானே வந்தீங்க! என்னோட வற்புறுத்தலிலே நீங்க வந்திருந்தால், இல்லாட்டி நான் வற்புறுத்தி இருந்தால், அது தப்பாத்தான் போயிருக்கும். உங்க யோசனைப்படிதான் இதுவரைக்கும் நடந்திருக்கேன் நான். இதிலேயெல்லாம் என் மனசை புரிஞ்சுக்க முடியல்லயா என்ன?” என்றாள் கல்யாணி.

“கல்யாணி, நீ எவ்வளவு சொன்னாலும், நான் எதிர்ப்பார்க்கிற அளவுக்கு உன் மனசிலே நம்ம உறவுக்கு நீ இடம் கொடுக்கலேன்னுதான் எனக்குத் தோணுது. நான் இவ்வளவு வெளிப்படையாய் பேசுறது நாகரீகமில்லேதான். ஆனாலும் சொல்றேன், நீ ரொம்பவும் ‘ஸெல்.பி ஸென்டர்ட் வுமன்’. அதிலே நீ பிடிவாதமாகவும் இருக்கே.. நீ வளர்க்கிற ரோஜா மாதிரி, உன் சந்தோசத்துக்காக நீ முகத்தில் பூசிக்கிற சாயம் மாதிரி, உனக்கு நானும் வேண்டியிருக்கு. அவ்வளவுதான். ஒரு ரோஜாச் செடியின் மேல் நீ எவ்வளவு பாசம் வச்சிருக்கியோ, அது மாதிரி பல மடங்கு ஒரு மனுஷனான என் மேலயும் நீ வச்சிருக்கேன்னு எனக்குப் புரியது.

ஆனா, ஒரு நல்ல மனுஷன், தன் மனைவி மேலே உண்மையான காதல் கொண்டிருக்கிற புருஷன் இதிலே திருப்தி அடைஞ்சுட முடியாது. ஒரு மனைவிங்கிற முறையிலே அவள் இன்னும் எதையோ அதிகமா அவனுக்காக விட்டுத் தரணும், நிருபிக்கணும். அது உண்ணாலே முடியாது. நான் முன்னே மாதிரி இருந்திருந்தால், எனக்கு இதெல்லாம் தோணாது. நான் காதல் வசப்பட்டிருக்கேன். நீ சொல்லுகிறமாதிரி, நான் வாழ்க்கையிலே கொஞ்சம் ‘ரொமான்டிக்கா’ ஆகியிருக்கேன்போல இருக்கு. நீ அப்படியெல்லாம் ஆகாத அளவுக்கு உன்னை இழந்திடக் கூடாதுன்னு ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருக்கே. இந்த ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி மனமொத்த குடும்ப வாழ்க்கைக்கு உதவாது.”

“...எனக்குத் தியாகம்னா என்னன்னே தெரியலே. தன்னோட மனசுக்கு ஏற்காத ஒரு காரியத்தை, இன்னொருத்தருக்காகச் செய்யிறதுதான் தியாகம்னா எனக்கு அந்த தியாகத்தின் மேலே நம்பிக்கையுமில்லே. ஏதோ ஒரு லட்சியத்துக்காக தியாகம் செய்யலாம்.

ஆனால், தியாகம் செய்யறதையே ஒரு லட்சியமா, ஒரு வாழ்க்கையா ஒத்துக்க முடியுமா என்ன? ...ஆனா அப்படி சிலபேர் இருக்காங்க. ஏன் உங்க சுமதி இல்லே...? இந்த மாதிரியான எண்ணமுள்ள நீங்க அந்தச் சுமதியை ஏன் கல்யாணம் செய்துக்கலே...? அந்தப் பொன்னுடைய தியாகத்தை நீங்க ஏன் காதல்னு புரிஞ்சுக்கலேன்னு இப்ப நான் யோசிக்கிறேன்... என்று சொன்னாள் கல்யாணி.³

'அட சும்மா கெட புள்ள...' கதையில் வரும் உரையாடல் இது.

அந்தக் கதையை அவள் ரொம்ப ஆழ்ந்து போன மனத்துடன் அவனிடம் விளக்கினாள்:-

"இந்த மாதிரி வாழ்க்கையிலே தப்புப் பண்ணிட்டு வழிதவறி போறவங்களுக்கு அவ்வளவுதான் கதி! அதுக்கப்பறும் அவுங்க அதை தப்புன்னு உணர்ந்து ஒழுங்கா வாழுமூன்று நென்ச்சாக்கூட உலகம் விடாது. அவங்க இப்படியேதான் கடைசி வரைக்கும் இருக்கணும்னு கடவுள்கூடக் கைவிட்டு விடுவார்ங்கிறது அந்தப் படத்தின் தீம்..."

"அந்தப் படம் நான் பார்க்கலே. ஆனா ஒன்னு சொல்றேன். உங்க அங்கில் மாதிரி ஆசாமிங்க படம் எடுத்தா இப்படித்தான் எடுப்பானுங்க. ஊர்மேல் போற நியாயத்தைத்தான் அழுத்திச் சொல்லுவானுங்க.. கடவுள் இதிலே எங்கே வந்தாரு? எல்லாம் மனுஷங்க தெரிஞ்சே பண்ற தீம்புதானே இதெல்லாம்.. நீ மொதல்லே சொன்னே பாரு அதான் அறிவில்லாத பொண்ணுங்களை ஆசை காட்ற உலகத்திலே, அவ அனாதையாகவும் ஆயிட்டா அவனுக்கு இப்படியொரு தொழில் உண்டாக்கிக் கொடுத்துடறானுங்க... நீ இப்பச் சொல்லு. உனக்கு இந்தத் தொழில் மனப்பூர்வமா இஷ்டம்தானா? இஷ்டப்பட்டு, நீயேவா இதெல்லாம் உருவாக்கினே? நீ சொன்னதிலேர்ந்து பார்த்தா நீ யாரையும் விரும்பிக் கூடபோனவ இல்லேன்னு தோன்றுது; சொல்லு உனக்கு யாரு மேலயாவது விருப்பம் வந்து இருக்கா? இதிலே உன்மையான சந்தோஷத்தை நீ அனுபவிக்கிறியா?" என்று மிகவும் அந்தரங்கமான குரலில் அவளிடம் கேட்டான் சபாபதி.

"விருப்பம்னு சொல்ல முடியாது.. முக்கியமா இதிலே சந்தோஷம் தர்றதும், நமக்கு அவசியமா இருக்கறதும், இது

மட்டும் தான்.” என்று அவளது ஹேன்ட் பேக்கிலிருந்து அந்தக் கவரை எடுத்துக் காட்டினாள்.

“பணத்துக்காகவா...?” என்று சபாபதி வாய் பிளந்தான். அவனால் நம்ப முடியவில்லை...

தான் யாரையும் விரும்பியதில்லை என்று சொல்லுவதை இவன் நம்ப மறுக்கிறான் என்று யூகித்த லீலா சொன்னாள். “நீயே சொல்லு.. ஒருத்தன் என்கிட்டையும் உண்மையா இருக்கமுடியாது; நானும் யார்கிட்டேயும் உண்மையா இருக்க முடியாது. இந்த உறவுலே எப்படி விருப்பம் வரும்? விருப்பம் இருக்கிற மாதிரி நடிக்கிறதுதான் முக்கியம்...சில சமயத்துல் எவனோ பணம் செலவு பண்ணி என்னைப் பெரிய ஓட்டலுக்கு கூட்டிக்கிட்டுப் போவான்...அங்கே வந்து கதவைத் திறந்து நிற்கிற ஒரு வெயிட்டர் பாய் மேல எனக்கு ஆசை வரும்...அப்பல்லாம் நெனச்சுக்குவேன். இந்த ஆம்பளைங்க பொண்ணுங்களை இழுத்துக்கிட்டுப் போறானுவளே அந்த மாதிரி ‘வரியாடா’ன்னு எவனையாவது நானும் கூட்டிக்கினு போய் அவனோட இருந்துட்டுப் பணம் குடுத்து அனுப்பிச்சா எப்படியிருக்கும்னு...” என்று சொல்லிவிட்டுப் பெருங்குரலில் சிரித்தாள் அவள்.⁴

‘கரிக்கோடுகள்’ கதையில் ஜெயகாந்தன் கையாளுகின்ற உரையாடல்கள் மிக ஆழமான விவாதப் புள்ளியைத் தொட்டுச் செல்கின்றன.

“நான் பொய் சொல்லுவதில்லை. ஒரு ஆணோடு சேர்ந்து வாழுகின்ற துன்பச் சிறையிலிருந்து அவள் எவ்வளவு சீக்கிரம் விடுதலையாகி விட்டாள் என்கிற திருப்தியுணர்ச்சி சிலகாலம் அவளைப் பற்றி எனக்கு இருந்தது என்னவோ உண்மைதான். இறந்து போன இனிய உறவுகளை எண்ணிப்பார்க்கிற சந்தோஷத்தை நானும் அனுபவிப்பது உண்டுதான். ஆனால், அதையெல்லாம் காதல் என்றோ, ஏக்கம் என்றோ புரிந்து கொள்வது எனவரையில் அசட்டுத்தனம்...” அவன் என்னவோ சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறான்.

...ஒருவகையில் இந்த விஷயம் கூட அப்படித்தான்... ஆனால், நான் கேட்பது தியாரி ஓ.ப் ரிலேசன்ஷிப் பிட்வீன் மேன் என்ட் வுமன்..அதென்ன அப்படிச் சொன்னாய்?

'ஒரு ஆணோடு சேர்ந்து வாழ்கின்ற துன்பச்சிறை' என்று. பின் யாரோடு சேர்ந்து வாழ்வதாம் ஒரு பெண்?"

"...நான் அப்படியொரு துயரமான விதி, இந்திய நாட்டுப் பெண்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கொடுமையை ஆழ்ந்து அறிந்து ஆராய்ந்துதான் இவ்விதம் எழுதினேன். இந்தக் கருத்தை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையின் மீது பிரயோகித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கம் எனக்கில்லை. ஆனால், எந்தச் சொந்த வாழ்க்கையிலும் இந்த உணர்வு எல்லாப் பெண்மக்களுக்கும் ஏதோ ஒரு சமயத்திலோ, அல்லது எப்போதுமோ தோன்றி, நிரந்தரம் கொண்டு அவர்தம் அகவாழ்வில் உள்ளூரப் பிரதிபலிக்கத்தான் செய்கிறது. இது ஆண்மக்களுக்கும் புரிவதில்லைதான். ஆன் எந்த நிலையிலும், ஓர் எஜமான்ஸ்தானே? கைதியும், அதிகாரியும் பொதுவாக ஒரே சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தாலும், மனோபாவம் கைதிக்கு வேறாகவும், அதிகாரி என்கிற இன் நொரு மாதிரியான 'கைதி'க்கு வேறானதாகவும்தான் அமைய முடியும்... அதுவும் நமது நவீன வாழ்க்கை, ஆணை இரக்கமில்லாதவனாக மட்டுமல்லாமல், சக்தியும், நம்பிக்கையுமற்ற சுரண்டல் அதிகாரியாக மாற்றி வருகிற கொடிய சமூக அவமானத்தை நீங்கள் உணர்கிறீர்களா?

தன் மனைவி ரொம்ப அழகாக இருக்கிறாள் என்றால் அந்த அழகைக் கூட ஆதாயமாக்கிக் கொள்ளும் மனோபாவம் படைத்துவிட்ட அந்தக் காலத்துப் 'பண்பு' பற்றி நீங்கள் அறிவீர்களா? இதை ஒரு எல்லைவரை அனுமதித்துவிட்டு அதன்பிறகு இந்தப் பண்பின் காரணமாக ஒரு பெண்ணின் சுயாபிமானம் சீரழிவு நிலையை அடைகிறபோது, எவ்வளவு இளம் பெண்களுக்கு வாழ்க்கை பொய்த்து விடுகின்றது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? முன்போல் வரதட்சணை, வைதவ்யம், கூட்டுக் குடும்பப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் இப்போது பெண் கொடுமை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களானால் நீங்கள் என்னதான் நவீனமாய் உடை உடுத்திக் கொண்டாலும், ரொம்பப்

பழைய காலத்து மனிதனாகத்தான் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம்” என்றான் மாதவராவ்.⁵

இவ்வாறு ஜந்து பக்கங்கள் நீடித்துச் செல்லும் உரையாடல்கள் ஜெயகாந்தனின் பலம். இந்தக் கதையின் அடிநாதமாக வெகுஜன 'கலை'யில் சிக்கி அழிந்து விடுகின்ற பெண்கள் மீதான அன்பும், எச்சரிக்கையும், அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வியாபாரிகள் மீதான கோபமும் நிரம்பி வழிகின்றன.

ஜெயகாந்தன் ஞானபீட விருது வென்றபோது குழுதம், தீராநதி இதழில், 'ஞானபீட விருதுக்குக் கிடைத்த கெளரவும்' எனும் தலைப்பில் வண்ணநிலவன் எழுதுகிறார்:

“மனதைக் கிள்ளி மோகலாகிரியைத் தூவும் சொற்கள் பல தமிழில் உண்டு. ஜெயகாந்தன் என்கிற பெயரே அப்படிப் பட்டதுதான். இந்தப் பெயர் அறிமுகமாகி, என்னளவில் நாற்பத்தைந்து வருடங்களாவது இருக்கும். ஆனாலும், இந்தப் பெயர் தரும் கவர்ச்சியும், அதன் மீதான பிரேமையும் அப்படியே இருக்கின்றன.

...பெரும்பாலான ஒவியர்களுக்கு கால்களையும், கைகளையும் சரியாகப் போடவராத மாதிரி, பல எழுத்தாளர்களுக்கு கதாபாத்திரங்கள் பேசுவதை எழுதவே வராது. குழ்நிலைகளையும், உணர்ச்சிகளையும் வர்ணித்தே பல எழுத்தாளர்கள் காலம் தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொடர்ந்தாற்போல் ஒரு இரண்டு பக்க அளவுக்கு உரையாடலை எழுதச் சொன்னால், இன்றைய எழுத்தாளர்களில் தொண்ணுாற்றுச் சொச்சம் பேரின் எழுத்தாளச் சாயமும் வெளுத்துவிடும். குழ்நிலையை வர்ணிப்பது, பாத்திர சிருஷ்டி, நெருடாத ஆற்றொழுக்கான உரையாடல்கள் ஆகிய மன்று அம்சங்களையும் வெகு அனாயாசமாக எழுதிச்செல்லும் உரைநடை சாம்ராட்கள் ஜானகிராமனும், ஜெயகாந்தனும் மட்டுமே.”

...ஜெயகாந்தனது உரைநடை அவரது தோற்றத்தையும், பேச்சையும் போலவே கம்பீரமானதுதான். தான் எழுதிச் செல்லும் பகுதிக்குச் சற்றும் பொருந்தாத உரைநடைப் பகுதிகளை அவர் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. மொழியின் ஆழ அகலங்களை நுட்பமாக உணர்த் தெரிந்தவர் ஜெயகாந்தன்.

...சில சமயங்களில் விருதுகளைவிடப் படைப்பாளியின் கலா ஆகிருதி பெரிதாக அமைந்து விடுகிற சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் தான் ஜெயகாந்தனுக்கு ஞானபீட

விருது தரப்பட்ட இத்தருணத்திலும் நிகழ்ந்துள்ளது. இந்த விருதினால் ஜெயகாந்தனுக்குக் கிடைத்த கௌரவத்தைவிட, ஞானபீடத்துக்கு கிடைத்த கௌரவமே பெரிது.”⁶

எனினும், இவரது பாத்திரங்கள் இயல்பையும், தகுதியையும் மீறி அதிகம் பேசுகின்றன என்ற கருத்தை கு.அழகிரிசாமி முதல் சி. மோகன் வரைக்கும் பலபேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது குறித்து ஜெயகாந்தனின் நண்பர் - 49 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட நண்பர்--டாக்டர் கே.எஸ். சுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இவர் கட்டுரையாகட்டும், சிறுகதையாகட்டும், நாவல்களேயாகட்டும், திரைப்படத்துக்கான script ஆக இருக்கட்டும், எதுவாக இருந்தாலும்---- தடங்கல் இல்லாமல், அடித்தல் திருத்தலுக்கு அவசியமில்லாமல், punctuation ஜூக்கூடச் சொல்லி டிக்டேட் செய்வார்” என்ற நெருங்கிய நண்பரின் கூற்று கவனிக்கத் தக்கது. இந்த ‘டிக்டேட்’ செய்யும் பாணியில் ஆசிரியருடைய எண்ணங்களும், சொற்களும் பாத்திரங்கள் திக்கில் வழிந்தோடுவதற்கு வாய்ப்பு அதிகமாக நேரிடலாம் என்றும் எண்ண இடமுள்ளது. (டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பப்ஸிகேஷன் சென்னை17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 2006, பக். 13)

இதிலிருந்து ஜெயகாந்தனிடம் காணப்படுகின்ற creative thinking இவரது பாத்திரங்கள் மூலமாக வெளிப்படுகிறது என்று கொள்ளலாம்.

கெக்ராவ் ஸஹானா

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், கருணையினால் அல்ல, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை- 1, முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1965, நான்காம் பதிப்பு ஜூலை1975, பக்கம் 90-92
2. ஜெயகாந்தன், பிரளையம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1965, பத்தாம் பதிப்பு டிசம்பர் 2007, பக்கம் 38- 40
3. ஜெயகாந்தன், ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1 ,மக்கள் பதிப்பு 1971,பக்கம் 196-197
4. ஜெயகாந்தன், அட சும்மா கெட புள்ளி, நவரத்தினம் மாத நாவல்,பெப்ரவரி 1979,பக்கம் 56-57
5. ஜெயகாந்தன், கரிக்கோடுகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை- 1, முதற்பதிப்பு மே 1981, இரண்டாம் பதிப்பு அக்டோபர் 1994, பக்கம் 46-50
6. வண்ணநிலவன், ஞானபீட விருதுக்குக் கிடைத்த கெளரவும், குமுதம் தீராந்தி இதழ், ஏப்ரில் 2005 பக்கம் 5,6

ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் இஸ்லாமிய கருத்துகள்

ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் என்னைக் கவர்ந்த இன்னொரு அம்சம் அவர் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ வெளிப்படுத்துகின்ற இஸ்லாமிய கருத்துகளாகும். அந்த விதத்தில் திடீர் திடீரென்று அவரது எழுத்துகளில் இஸ்லாமிய கருத்துகளைக் காணும்போது நான் நெக்குருகிப் போவதுண்டு. ஒரு நேரிய ஆத்மா இஸ்லாத்துக்கும் மிக நெருக்கமாகவே இருக்கும் என்பதை நான் பல தடவைகள் உணர்ந்து மகிழ்ந்துள்ளேன்.

பொதுவாக, இஸ்லாத்தின் வழிமுறைகளை மீறாத இலக்கியம் எல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியமே எனலாம்." இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்பது உலகம், வாழ்க்கை, மனிதன் போன்ற விடயங்களில் இஸ்லாமிய கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் சிறந்த வசன அமைப்பை வெளியிடுவதே" என்று மார்க்க அறிஞர் முஹம்மது குதுப் கூறுவார். இஸ்லாம் மனிதனது ஓவிய ஆற்றல்களையும், சிற்ப ஆற்றல் களையும் வளர்க்க ஊக் கமளிக் காமையினால், முஸ்லிம்களிடையே கருத்துப் பொருளான கலை வடிவங்கள் (abstract arts) விருத்தியடைந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இஸ்லாமிய அழகுணர்வுக்குப் பொருந்தக் கூடிய வகையிலும், இஸ்லாமிய இலட்சியங்களை வெளியிடும் வகையிலும் கலையின் உள்ளடக்கம் அமைய வேண்டும் என்ற ரீதியில் இஸ்லாமியக் கலையின் வெளிப்பாட்டு எல்லை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவிதத்தில், இஸ்லாமியக் கலை என்பது மனிதனின் அகநிலையான, அகன்ற உலக நோக்கின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது.

தனது 'புதிய வார்ப்புகள்' சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

'ஒருவிதக் கடமையுமில்லாமல் நாளை எண்ணி நான் உயிர் வாழ்கிறேன்' என்று கூறுவது எவ்வளவு பொய்யோ----எவ்வளவு தீமையோ--- அவ்வளவு பொய், அவ்வளவு தீமை 'இலக்கியம் பொழுதுபோக்கிற்கு மட்டுமே' என்கிற வாதம்.

இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்க்கை என்னும் 'பொழுதில்' அடைந்த பயனென்ன, அளித்த பயனென்ன? என்று உணரவும் உணர்விக்கவும் வாழ்வதே மனித வாழ்க்கை!

.....பொதுவாக வாழ்க்கை சிக்கல் மிகுந்தது என்பது ஒரு புரியாத சூத்திரம் அல்ல. சிக்கல் மிகுவதனாலேயே வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தமும், அதன் மீதாரு பற்றும் நமக்கு அதிகரிக்கின்றதென்பது சற்று சிந்தித்தால் புரிகிற விஷயம். எவ்வளவுதான் சிக்கல் மிகுந்திருந்த போதிலும், வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் முரண்பாடுகளே மலிந்திருப்பினும், மனித வாழ்க்கையின் பொதுவான கதி உன்னதமாய்த்தான் இருக்கிறது என்பது வாழ்க்கையை ஒரு வெறியோடு வாழ்ந்து அனுபவித்தவர்கள் மட்டுமே உணர்த்தக்க ஒரு ஞானம். தீயவன் என்று அனைவராலும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டவன்கூடத் தீமையை வெறுப்பதில் அதை நிதர்சனமாய்க் காணலாம். அறிவுபூர்வமாக மட்டுமல்ல; உணர்வுபூர்வமாகக்கூட மனிதன் நல்லதையே நாடுகிறான். இதைச் சாதாரண சமுக வாழ்க்கையின் சகல கோணங்களிலும் நான் தரிசிக்கிறேன். நான் எப்படித் தரிசிக்கிறேனோ அதை அப்படியே எனது நோக்கில் உங்களுக்குக் காட்ட விரும்பும் முயற்சியே எனது கதைகள். இந்த நோக்கத்தை ஓர் அர்த்தம் என்று கொண்டால் எனது கதைகளை எல்லாம் அந்த அர்த்தத்தின் பல உருவங்கள் என்று கொள்ளலாம்."

ஹதீஸ் கூறுகிறது:

"நோயாளியின் நோய் விசாரியுங்கள்; தேவையென்பவனுக்குக் கொடுங்கள்; நம்மைவிட்டு மறைந்து போனவற்றைத் தேடுங்கள்; திக்கற்றுத் தடுமாறுவோனைக் கவனியுங்கள்...."

இரண்டுக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை அல்லவா?

தனது 'கருணையினால் அல்ல' எனும் குறுநாவலின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் மேலும் கூறுகிறார்:

"அமைதியான விஷயங்களை அனுகும் எழுத்தும் அமைதியான ரசனையும்கூட நம்மிடையே வளரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்குச் சமீபகாலமாய் அதிகரித்துள்ளது. மிகைப்படுத்தப்பட்ட உணர்ச்சிகள் எதுவுமே எனக்கு எப்பொழுதுமே அருவருப்பைத் தருகின்றன.

.....ஒரு மனிதனைச் சித்திரவதை செய்து ரசிப்பதும், சில மென்மையான உணர்ச்சிகளை வலிந்து வலிந்து மிகைப்படுத்தி ரசிப்பதும், வீணையின் தந்திகள்மேல் கடப்பாரரையை வைத்து உருட்டுவதும், விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தையின் பினக்கோலத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கண்முன் கொண்டவதும், ஒரு கம் பீர்மான் ஆண் மகனைக் கதறிக்கதறி கண்ணீர்விட்டு அழவைப்பதும் இந்த மனநோயின்பாற்பட்ட குரூர ரசனை அல்லாமல் வேறு என்ன ?" (கருணையினால் அல்ல, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை, முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1965, நான்காம் பதிப்பு ஜூலை 1975, பக. 35)

ஹதீஸ் கூறுகிறது :

'நிச்சயமாக அல்லாஹ் மென்மையானவன். அவன் மென்மையை விரும்புகிறான். கடும் போக்கைக் கையாளுகின்றபோது, மேலும் அதுவல்லாத வேறு பண்புகளைக் கையாளுகின்றபோது தோற்றுவிக்காத நல்விளைவுகளை அல்லாஹ் மென்மைப் பண்பின் மூலம் வழங்கியிருக்கிறான்.'

இல்லாம், நன்மையைக் கொண்டு ஏவுவதையும், தீமையை தடுத்துக் கொண்டு வாழ்வதையுமே கல்வி என்று கருதுகிறது. இதுவே பயனுள்ள கல் வியின் விளைவாகும். நன்மைகளை போதித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அதன்படி நடக்காதவர்கள் நரகிலே எறியப்படுவார்கள் என்று அது கூறுகிறது. மனிதன் தனது அறிவு அதிகரித்து, தனது செயற்பாட்டை அதிகரிக்காதபோது அல்லாஹ் வக்கும், அவனுக்குமிடையே தூரம் அதிகரிக்கின்றது என்பது நபிமொழியாகும். முஹமது நபி (ஸல்) அவர்கள் பயனற்ற கல்வியிலிருந்தும் பாதுகாப்பு தேடிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறார்கள் என்று வரலாறு சொல்கிறது.

தனது 'சுதந்திரச் சிந்தனை' கட்டுரைத் தொகுதியில் 'இரண்டு தவறுகள்' எனும் தலைப்பில் நமது கல்வியின் நோக்கம் மாறவேண்டும் என்ற கருத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்:

"கல்வி என்பது மனிதனை உருவாக்குவது என்பார் விவேகானந்தர். கல்வியின் லட்சியம் ஞானம் ஆகும். அறிவு ஓர் உபகரணமே. ஆனால், நமது கல்விக் கூடங்கள் 'வெறும் அறிவு' அபிவிருத்திக் கூடங்கள்தான். ஞானத்துக்கும் அவற்றுக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் போய்விட்டது. இவற்றுக்குக் காரணம் நமது

சித்தத்தில் குடிகொண்டுவிட்ட அந்நியத்தன்மை. எனவேதான், நமது கல்விக்கூடங்கள் மனிதர்களையல்லாமல் எழுத்தறிவு பெற்ற மந்தைகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

பத்துப் பதினெண்ந்தாண்டுகள் ஒவ்வொரு மனிதரும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயத்தின் விளைவாக இந்தக் கல்வி முகாம்களில் அடைப்பட்டுப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறார்கள். இக்காலங்களில் இந்த மாணவர்கள் சமூகத்திலுள்ள வேறொன்றையுமிட 'கதந்திரமாக' அதாவது பொறுப்பற்று இருக்க நேர்வதால் கலகக்காரர்களாகவும் மாறுகிறார்கள். அரசாங்கம் கல்வித்துறையில் ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் வகிக்கிற அளவுக்கு அதிகமாகவே அரசாங்கத்தின், சமூகத்தின் எதிரிகள் இந்த மாணவர்கள்மீது ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் வகிக்க முடிகிறது.¹²

இவ்வாறு எழுதுகிற ஜெயகாந்தன், ஆசாரிய வினோபாஜியை மேற்கோள் காட்டிக் கூறுகிறார்:

"நமது கல்வி முன்று அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தாலே முழுமை பெறும்.

1. யோகம்----மன அமைதி
2. உத்தியோகம்----லொகீக் வாழ்வுக்குகந்த ஒரு தொடர்பு
3. சகயோகம்---பரஸ்பர சுரண்டலற்ற கூட்டுறவு

இல்லாம் பெண்ணை மிக உயர் ஸ்தானத்தில் வைத்து மதிக்கிறது.அவளது ஆன்மிக பலம், ஆணின் ஆன்மிக பலத்திற்கு சற்றும் குறைந்தல்ல என்று அது கருதுகிறது. ஒரு பெண் தனது உடல் வலுவில், செயற்றியனில், நிர்வாகமுறைமைகளில் ஆணையிட சற்றுத் தாழ்ந்தவள் என்று கருதும் இல்லாம், சமூக வாழ்க்கையில், பெண்ணின் இயல்பான அம்சங்களே அவளைப் பாதிக்கின்ற காரணிகளாகவும் ஆகிவிடக் கூடாது என்று மிகுந்த கரிசனத்துடன் சிந்திக்கிறது. எனவேதான், இல்லாமிய உடையமைப்பை--இல்லாமிய ஒழுக்க வாழ்வை-- மிக வலியுறுத்தி குர்துனும், ஹதீஸாம் சட்டங்களை அருளியுள்ளன. ஆனால், பெண்ணும் முறையற்ற விதத்தில் கலந்துறவாடும் சகல சந்தர்ப்பங்களையும் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் இல்லாம், தவிர்க்கமுடியாத குழல்களில் பெண் தனது பாதுகாப்புக்காக

முகத்தையும், முன்னங்கைகளையும் தவிர மேனி முழுவதையும் மறைக்கின்ற, தளர்வான, தடித்த, ஆடையை அணியவேண்டும் என்று கட்டளையிடுகின்றது. அதற்காக ஆண், உடம்பைத் திறந்துகொண்டு திரிவதை அனுமதிக்கிறது என்பதல்ல. ஆனாக்கும் உடை சம்பந்தப்பட்ட, மீறமுடியாத சில நியதிகள் உண்டு. இஸ்லாமிய ஆண் அதைப் பேணவேண்டிய அதேவேளை, இஸ்லாமியப் பெண் இதுகுறித்து மிக கண்டிப்பாக எச்சரிக்கப்படுகிறாள். 'கதந்திரச் சிந்தனை'யில் ஜெயகாந்தன் மீண்டும் எழுதுகிறார், 'குற்றம்--தண்டனை--அவமானம்' 'எனும் தலைப்பில்.

'சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ஒருநாள் மத்தியானம் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது' என்று தொடங்குகிறார்.

முப்பது வயதான ஒரு முட்டாளை, ஒரு பட்டணத்துப் 'பொறுக்கிப் பெண்', அவனது கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு முறுக்கி, கன்னத்தில் அறைந்து தள்ளிக்கொண்டு செல்ல, அவன் "அய்யே உடுமா...அய்யே நானே வர்றேன்" என்று முனகியபடி மேலும் அவளிடம் உதைபட்டானாம். அவன் செய்த 'சேஷ்டை'யை சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்க்கும் பெரிய கும்பல் நடுவே நின்று அவன் பகிரங்கமாகக் கூறினாளாம். 'அவளது நியாயத்தைக் கேட்டதும் நான் நீதிபதி ஆனேன்' என்று கூறும் ஜெயகாந்தன் அவளை அதடியில், அவனை விடுவித்தாராம்.

அவர் எழுதுகிறார்:

'அவன் செய்த அந்தத் தவறுக்காக அவளே தனிமையில் தண்டித்திருக்கலாம். ஆனால், அவன் செய்த தவறு இவளாலே ஊக்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்குப் புரிந்தது. பெண்ணின் உடம் பை நீர் வாணமாகவும், அரை நீர் வாணமாகவும் ,விளம்பரத்துக்காகவும் ,வியாபாரத்துக்காகவும், ரசனைக்காகவும்---நாலு பக்கமும் திறந்து காட்டுவதையே கலையாகவும், கவர்ச்சியாகவும், சினிமாவிலும், பத்திரிகையிலும், இலக்கியத்திலும், பாடல்களிலும் வளர்த்து விட்டிருக்கிற தற்காலச் சூழ்நிலையில் பாவும், அந்தப் பட்டிக்காட்டான் ஏதோ ஒரு மனோவக்கிரத்துக்கு ஆளாகிவிட்டது ஒரு குற்றமே எனினும், அதற்காக அவனைத் தண்டிப்பதற்கு நமது சட்டத்தில் இடமிருப்பினும், அவனைப் பகிரங்கமாக அவமதிப்பதற்கு அந்த அவளுக்கோ அல்லது வேறு யாருக்கோ எந்தத் தர்மத்தின்படியும் நியாயமில்லை அல்லவா?"³

'ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது' கதையில் எழுதுகிறார்:

'அழகு என்றால் அதற்கு என்ன அளவுகோல்? அந்த அளவுகோல் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு ஒருவிதமாகவும், பெண் தேடுவோருக்கு ஒருவிதமாகவும் அமைந்திருக்கிற மர்மம்தான் என்ன? அழகாய் வாழ்வதற்குரிய அருங்குணங்களை யார் மதிக்கிறார்கள்! அகிலா, சிவப்போ வெளுப்போ அல்ல; கறுப்புதான். கறுப்பு என்றால் அழகில்லையாமே! வெளுப்பிலும் சிவப்பிலும் எவ்வளவு குருபிகளை இந்தப் பெற்றோர் கண்டிருக்கிறார்கள்! அகிலாவுக்கே 'தான் ஒரு அழகியல்ல' என்ற நினைப்பு. அதில் அவளுக்கு ஒருவகைத் திருப்தி; ரொம்ப வசதி; வெளியில்போய் உத்தியோகம் பார்த்து வருகிற ஒரு பெண்ணுக்கு அழகு, கவர்ச்சி என்பதெல்லாம் குறைவாக இருப்பது ரொம்ப வசதி என்பது அகிலாவுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவ சித்தாந்தம்; "ஆ! இந்த ரூபவதி யாரோ?" என்று ஒவ்வொருவனையும் வாய்ப்பிளக்க வைக்க நவீனகாலப் பெண்களில் சிறந்தவர்கள் விரும்புவதே இல்லையாம்! இப்படியெல்லாம் வாதம் செய்வாள் அகிலா! (இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை!, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1983, நான்காம் பதிப்பு டிசம்பர் 2004, பக்.66)

'நம்புமாட்டேளே' எனும் கதையில் தன் அப்பாவோடு அன்பும், பக்தியும் கொண்ட ஒரு பெண் தன் அப்பாவின் அறிவுரைகளை மீட்டிப் பார்ப்பதாக எழுதுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

"அப்பா சொல்லுவார்:

பெண் னாகப் பிறந் துட்டமேன் னு தாழ் வுனர் ச் சி கொள்ளக்கூடாது; நானிக்கொண்டு ஒதுங்கப்படாது; அனாவசியமாக வெட்கப்படக்கூடாது; நாலுபேர் முன்னாடி குழந்தை மாதிரி நடிக்கப்படாது; ஒரு பெண்ணைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே ஒரு புதிய நம்பிக்கை வரஞ்ஞும். ஆனாக்குப் பெண்தான் எல்லா நம்பிக்கையும் தருகிறவள்." (கழுத்தில் விழுந்த மாலை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை!, முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1984, இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1992, பக்.84)

'காற்று வெளியினிலே' நாவலில் பெண்கள் தமது கண்ணியத்தைப் பேணிக்கொள்வது அவசியம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்:

'.....ராஜி தாழ்ந்த குரலில் கல்யாணியைக் கேட்டான்.

"don't you flirt at people?"

"never."

மாமாதான் சொன்னார், flirting is not a crime."

அது சட்டப்படி குற்றமோ, இல்லையோ, அது ரொம்ப அசிங்கம். பெண்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்து கொள்ளும் சுய அவமானம். இந்தப் பகட்டுக் குணம்தான் flirting." (காற்று வெளியினிலே, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை--1, முதற்பதிப்பு ஏப்ரல் 1984, முன்றாம் பதிப்பு செப்டம்பர் 2002, பக். 5253) என்று வாதாடும் கல்யாணி, "பொதுவாக நம்மவர்கள் எல்லோரிடமுமே இந்த இழிபண்பு இருக்கிறது" என்கிறாள்.

'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' கங்கா தனக்குள் நினைத்துக்கொள்வதாக ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்:

' ஆம்பளனாவே அப்பல்லாம் எவனைப் பார்த்தாலும் எனக்கு 'நானம்' வந்துரும். எதுக்கு எவனைப் பார்த்தாலும் ஒரு பொன்னுக்கு நானம் வரணுமாம்? 'நானம்'னு நான் நெனச்சக்கறதை அவன் 'காதல்'னு நெனச்சக்கறான். நானமே காதலுக்கு அடையாளமாப் போயிடறது. இந்த நானத்திலே மயங்கியே அவன் அட்வான்டேஜ் எடுத்துக்கறான். 'ப்ரோஸீ' பண்றான். எல்லாம் எதனாலே? ஆம்பளைகளைத் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கப்படாது, பேசப்படாது, பழகப்படாதுன்னு சொல்லிச் சொல்லி 'இன்ஹிபிஷன்ஸை' சின்ன வயசிலிருந்தே ஏற்படுத்திட்டதனாலே, ஒரு 'அடலைஸன்ட்' பிரியட்லே பெண்களுக்கு 'மேன்'னு நினைச்சாலே அவனோடு 'அப்பியரன்ஸ்'லேயே ஒரு "த்ரில்"-- ஒரு மனச்சிலிர்ப்புற்பட்டுப் போறது. இப்படி ஏற்படறது ஒரு நல்லொழுக்கம்னு வேறே நெனச்சக்கறா. எல்லாக் கவ்டமும் இங்கதான் ஆரம்பமாறது. இந்த மனச்சிலிர்ப்பு எல்லார்கிட்டேயும் ----- எவன்கிட்டே வேணுமானாலும்----ஒரு பொன்னுக்கு ஏற்படறது 'இம்மாரல்'ஒழுக்கக்கேடு---ன்னு எனக்குத் தோண்றது " என்று முன்பின் தெரியாத ஒரு ஆணினால் தனது வாழ் க்கையின் இன்பங்களையெல்லாம் பறிகொடுத்து, அதல பாதாளத்திற்குத் தள் எப்பட்ட கங்கா நினைப் பதாக எழுதுவதன் மூலம் ஜெயகாந்தன் எவனைக் கண்டாலும் நானம்கொண்டு அஞ்சி

ஒதுங்கி ஒடுகின்ற பெண்களை----பெண்களின் இவ்வியல்பை வளர்க்கும் குடும்பச் சூழலைச்---- சாடுகின்றார். இதே கருத்தை குர்துன் எவ்விதமாகக் கூறுகிறது?

ஆண்களும், பெண்களும் தமது பார்வைகளைத் தாழ்த்திக் கொள்ளும்படி இல்லாம் கட்டளையிடுகின்றது. பெண்கள் அந்நிய ஆடவர்களுடன் தேவையின் நிமித்தம் பேசவோ, பழகவோ வேண்டி வந்தால் அச்சந்தரப்பங்களில் நனினமாகப் பேச வேண்டாம் என்று பெண்களுக்கு அறிவுரை வழங்குகிறது. ஏனெனில், எவ்ருடைய இதயத்தில் பாவநோய் இருக்கிறதோ, அதை பெண்களுடைய நனினமான பாவங்கள் தூண்டிவிடும் என்று இல்லாம் அஞ்சகின்றது. எனவே பேசுகின்ற விடயத்தைக் கண்டிப்பாகப் பேசி முடித்துவிடுமாறு அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. மேலும், நபியுடைய மனைவிமாரை தங்கள் வீடுகளிலேயே தங்கியிருக்குமாறும், முன்னர் வாழ்ந்த அறியாமைக்கால மக்கள் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு வெளியே திரிந்ததைப்போல, நீங்களும் திரியாதார்கள் என்றும் அல்லாஹ் அவர்களை எச்சரித்துள்ளான்.

இதே கருத்தை இன்னும் ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்தால், பொதுவாகவே தமது வீடுகளில் தங்கியிருக்க விரும்புவது நிம்மதியை நாடும் எல்லாப் பெண்களினதும் இயல்பாக இருப்பதை உணரலாம். தற்போதைய புதிய தொழில்முறைகளில், பெண்கள் தமது வீடுகளில் தங்கியிருந்தபடியே தமக்குரிய தொழில்களை நடாத்துவதற்கான வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்கிற கருத்து ஆராயப்பட்டு வருவதை நாம் காணலாம். குடும்பத்தில் இரட்டை வேலைப்பனு, குழந்தைகள் பராமரிப்பு, அசதி, போக்குவரத்துப் பிரச்சினை இவற்றையெல்லாம் தாண்டி பொருளாதாரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவே பெண்கள் அதிகம் பாடுபடுகின்றனர். “பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளையும், வீட்டுவேலைகளையும் கவனித்துக் கொண்டு வீட்டிலேயே அடங்கிக் கிடந்தால், வாழ்க்கைத்தரம் சிறிதளவு பாதிக்கப்பட்ட போதிலும்கூட, உலகம் ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான இடமாக விளங்கும் என்பதே எனது நம்பிக்கை” என்று பேராசிரியர் GRILL JOAD கூறுகிறார். {variety December 1, 1952, ஆதாரம்---இதுதான் இல்லாம், மௌலானா மௌதூதி (ரஹ்)}

ஜெயகாந்தன் மேலும் எழுதுகிறார்:

.....அழினும், தற்காலத் தமிழ் சமுதாயத்தில் எனது

மக்கள் கலைஞர்களாக ஆவது எனக்கோ, எனது மக்களின், சாதியினரின் எதிர்காலத்துக்கோ உதவாது, பெருமை தராது என்பதால் அவர்கள் ஆண்களாயின் தொழிலாளர்களாகவும், பெண் மக்களாயின் அந்தத் தொழிலாளியின் சிறந்த மனைவியராகவும், வணங்கத்தக்க அன்னையராகவும் ஆதல் சிறந்தது. அல்லாமல் அவர்கள் எழுத்தாளர்களாகவும், கலைஞர்களாகவும் ஆகிப் 'புரட்சி'யை எழுதியும் நடித்தும் புரட்சிக்குப் பொருந்தாத வகையில் இந்தச் சமூகத்தோடு சம்பந்தப்பட்டு 'புரட்டுக்காரர்'களாக மாறும் சாபத்திலிருந்து இறைவன் எனது உறவுகளையும், தமிழ்ச் சாதியையும் காப்பாற்றட்டும்.¹⁵

இதே கருத்தை என்னுடன் நேரில் உரையாடியபோதும் கூறியிருக்கிறார்.

"உங்களது பெண் மக்களைப் பற்றி, ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்களின் முடிவுரையில் கூறியிருக்கிறீர்கள். அந்தப் பெண்மக்களது தற்போதைய நிலைமை பற்றி நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?" என்று நான் கேட்க, " ஆமாம். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு வகையான எதிர்பார்ப்பு இருக்கும். எனது எதிர்பார்ப்பு அது. எனது பெண் மக்கள் அதனை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்" என்றார்.

நானும் விடாது தொடர்ந்து கேட்டேன்.

"உங்களுக்குக் கோபம் வரலாம். ஆனாலும் கேட்கிறேன். உங்களது நாவல்களில் வரும் பெண்களுக்கும், உங்களது பெண்மக்கள் பற்றிய இக்கருத்துக்கும் ஏதோ முரண்பாடு இருப்பதாகப் படுகின்றதே?"

"நாவல்களில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தினதும் குணாம்சங்களை விபரிக்கிறேன். அவ்வளவே. யதார்த்தத்தில் எனது எதிர்பார்ப்பு இதுதான்."¹⁶

குர் ஆன் கூறுகிறது :

"பெண்களின் நிர்வாகிகளாக ஆண்களே இருக்கின்றனர். ஏனெனில், அவர்களில் ஒருவரைவிட மற்றவரை அல்லாஹ் மேன்மையாக்கி வைத்திருக்கிறான்.(அன்றி ஆண்களாகிய) அவர்கள் தங்கள் பொருள்களை பெண்களுக்காக செலவு செய்கின்றனர்.

ஆகவே, நல்லொழுக்கமுள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார்களிடம் பணிந்தே நடப்பார்கள்.”

ஜெயகாந்தன் பாரத ஞானப்பீடு விருது வென்றபோது ‘கணையாழி’யில் திலகவதிக்கு வழங்கிய பேட்டியைப் படியுங்கள்:

“ஆண் பெண் உறவு குறித்து உங்கள் படைப்புகளிலே பல தளங்களிலே பேசி இருக்கிறீர்கள். இப்ப இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் இளம் பெண்களுக்கும், இளைஞர்களுக்குமான உறவு நிலைமை குடும்பத்திற்குள்ளும், பணி இடத்திலும், சமூகத்திலும் எப்படி இருந்தால் ஆரோக்கியமாக இருக்குங்கற்றதைப் பத்தி உங்க கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.”

“அவர்களே ஏற்படுத்திக் கொள்கிற பிரச்னைகளுக்கு அவரவர்களேதான் தீர்வு காண முடியும். பிரச்னை சும்மா வருவதில்லை. she wants to compete with men . she has to undergo many ordeals . பெண்கள் முயல்கிறார்கள். வெற்றி பெற்றால் ரொம்ப சந்தோஷம். ஆனால், ஒருபோதும் அது நடக்காது என்று நமக்குத் தெரிகிறது. அது எப்பன்னா, எரும மாட்டோட பசுமாடு போட்டி போடனுமா... பண்புகள் என்று ஒன்று உண்டு அல்லவா? எருமை என்ன பண்ணும்? கோபமே இருக்காது; சும்மாவே “உர் உர்” என்று கத்திக்கொண்டு தெருவில் ஓடும். பச கோபம் வந்தாக்கூட பேசாம் இருக்கும். கொம்ப ஆட்டிக்குமே ஒழிய வெறிபிடித்து ஓடாது. சேறைப் பாத்தா பொத்துன்னு விழாது. நான் எதுக்கு ஆண்களைச் சொன்னேனன்றால் குணங்களைப் பாத்துத்தான். இதுகளும் நாங்களும் விழுவோம் என்று விழுந்தால்.....எனவே, போட்டி என்பது அப்படி அல்ல. சிறப்புன்னு பார்த்தா அவரவர்களுக்கு சிறப்பு இருக்கு. ஒருவரிடம் இல்லாத சிறப்பு மற்றவரிடம் இருக்கிறது. இரண்டும் சேர்ந்துதான் இரண்டு பேரும் சிறப்பு அடைய வேண்டும். அதுவே போட்டியாக இருக்கும் பட்சத்தில், இது விபரீதமாகப் போய்விடும். அந்தக் கவலை ரொம்பப் பேருக்கு இருக்குது.

அப்படி ஆகிவிடாது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.”⁷

எனினும் பெண்கள் தெரியமாக இருக்கணும்⁸ என்ற கருத்து கொண்டவர் ஜெயகாந்தன்.

ஒரு தடவை காஞ்சி ஜேயேந்திர சுவாமிகள் பெண்கள் அனைவரும் ஒன்பது கஜ புடவை கட்டி கோயிலுக்கு வரவேண்டும் என்று கூறியபோது ஜெயகாந்தன் அக்கருத்தை மிகக் கடுமையாக விழரிசித்தாராம்.

“.....அடித்தொடைவரை வழித்துக்கொண்டு அந்த சுமங்கலி வேஷ சுந்தரிகள் ஆலயம் செல்லும் அழகை ரசிப்பதற்கு மார்க்கம் சொல்லித் தருகிறாரா சுவாமிகள்?” என்ற கேட்டாராம் ஜெயகாந்தன். (ஆர். துரைக்கண்ணு, jk 75, ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர் 2008, நக்கீரன் வெளியீடு, சென்னை--14, பக்.277)

இஸ்லாத்திற்கு முற்பட்ட காலங்களில் ஒரு ஆண் பத்து முதல் நாறு பெண்களை மனமுடிப்பதற்கான அனுமதியை பல சமூகங்கள் வழங்கியிருந்தன. இஸ்லாம் அந்த முறையை ஒழுங்குபடுத்தி, வரையறை செய்து, நிபந்தனையும் விதித்தது. ஆரம்பகாலத்தில் ஜந்து மனைவியருடனோ, எட்டு மனைவியருடனோ இஸ்லாத்தைத் தழுவியவர்களிடம், அவர்களில் நாலுபேரைத் தெரிந்துகொண்டு மற்றவர்களை விடுவிக்கும் படி நபி(ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். மனைவியரிடையே நீதமாக நடக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கை திருமணத்திற்கு முன்னரே இருக்க வேண்டுவது பலதார மனத்தின் நிபந்தனையாகும்.

வேறு இன்பங்களைவிட பெண் இன்பமே இஸ்லாத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும், தனிமனிதனின் பாலியல் வேட்கை இயல்பாகவே அவனது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் என்பது உணரப்பட்டதும் இவ்வனுமதிக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அத்துடன் சந்ததியைப் பெருக்கிக் கொள்கின்ற வாய்ப்பும் இவ்வனுமதியினால் கிடைக்கப் பெறுகின்றது. மேலும், இதனால் விபசாரம் ஒழிக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் தந்தையின் அரவணைப்பும், பாதுகாப்பும் கிடைக்கின்றன. எயிட்ஸ் முதலிய கொடிய நோய்களிலிருந்து மனிதன் தப்பித்து வாழ்முடிகிறது.

அத்துடன் புனிதமான குடும்ப உறவில் பெண்ணின் பாலியல் தேவைகள் ஈடுசெய்யப்படுகின்றன. பெண்ணின் மனோவியாதிகள் நீங்கப்பெற்று அவளது கௌரவம் பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

இந்துமதம் மிகக்குமையான சட்டங்களில் ஏகதார மனத்தை ஆதரிக்கின்றது. ஜெயகாந்தனின் 'கற்புநிலை' எனும் கதை, ஒரு நேர்மையான ஆண் தனது சகலவிதமான நற்குணங்களோடும் இன்னொருத்தியுடன் குடித்தனம் நடத்துவதை, ஒரு சராசரிப் பெண் ஆரம்பத்தில் எதிர்த்தாலும், பிறகு இணங்கி வாழ்வதைக் காட்டுகிறது. அவர் மேலும் எழுதுகிறார்:

'தனிமனிதனின் கட்டறுந்த கேவலமான சபலங்களினால் சமுதாயம் பாதிக்கப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே சில அத்துகளும் வரையறுக்கப்படுகின்றனவே அல்லாது தனிமனித சுதந்திரத்தையே முற்றாகக் குலைத்துவிடவேண்டும் என்கிற நோக்கம் கொண்ட சமுதாயக் கொடுங்கோன்மைகள் அல்ல அவை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

.....எனவே மனிதகுல வாழ்வில் மிகப் புனிதமானது தனிமனிதனின் சுதந்திரம். அதை நொறுக்கி முடமாக்கிவிட்டு நாம் எந்தப் புனிதத்தையும் காப்பாற்றிவிட முடியாது. தனிமனித வாழ்வில் சுதந்திரமும் சுகமும் இல்லாதவர்கள் தெரியமாகச் சமுகத்தின் தரத்தையும் தன்மையையும் உணர்ந்த பின்னர் அதைப் புறக்கணித்துக் காரியமாற்ற முற்படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மனிதரே முத்துவேலர். இளமைகூட அல்ல சுதந்திரமே--இன்பங்களில் தலையாயது என்பதை அவரால் அனுபவிக்க முடிகிறது.'⁹

"அனாதைப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, அவர்கள் விஷயத்தில் நீதமாக நடக்க இயலாது என நீங்கள் அஞ்சினால், மற்ற பெண்களில் உங்களுக்கு விருப்பமானவர்களை இரண்டிரண்டாகவோ, மும்முன்றாகவோ, நான்கு நான்காகவோ நீங்கள் திருமணம் புரிந்துகொள்ளலாம்"

என்று அல்குர்தூன் அனுமதியிலித்தாலும், “ ஒருவருக்கு இரு மனைவியர்கள் இருந்து, அவர்களுள் ஒருவர் பக்கம், அடுத்தவருக்கு அநீதி இழைக்கும் விதத்தில் அவர் சாய்ந்தால், மறுமை நாளில் தன் உடம்பின் ஒரு பக்கம் வீழ்ந்தவராக அல்லது சாய்ந்தவராக அதனை இழுத்துக்கொண்டு அவர் வருவார்” என்று ஹதீஸ் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறது. எனவே, பலதார மனம் என்பது ஆணுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமை என்பதுபோல மேலோட்டமாகத் தோன்றினாலும், ஒரு ஆண் மிகுந்த கவனத்துடன் செய்யவேண்டிய தெரிவாகவும், தவறினால் மறுமையில் தண்டனை வழங்கப்படக் கூடிய குற்றமாக அது மாற இடமுண்டு என்பதாகவும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ‘சிவப்பு விளக்குகள் உடையட்டும்’ என்ற தலைப்பில் ஜெயகாந்தன் எழுதுவதைப் படியுங்கள்:

‘பலதார மனமுறையினால் பெண்மக்கள் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்று அதைத் தடுப்பதற்கு சட்டம் கொண்டுவந்த அரசாங்கம், விபசார விடுதிகளுக்கு லைசென்ஸ் கொடுப்பது என்ன காரியம்? வீட்டிலே ‘ஏகபத்தினி விரதார்’களாகவும் பத்தினிகளாகவும் சமூக அடையாளம் பெற்றவர்கள் வெளியில் சோர்களாகவும், விபசாரிகளாகவும் அலையாளம் என்பதுதானே? அதற்கு லைசென்ஸ் வேண்டுவதில்லை. விபசாரக் குற்றத்துக்காக அவர்களைச் சட்டம் கொடுமையாக தண்டிக்காதிருந்தால் போதும். விபசாரத்தை ஒழிப்பதற்காப் பலதார மனத்தைக்கூட அனுமதிக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படி ஒரு நன்னோக்கில்தான் முஹமது நபிகூடப் பலதார மனத்தை அங்கீகரித்தார்.

இந்மைக்காலம்: ஜெயகாந்தன் குடும்பம்

“என் பிதருக்களையும் தந்தையையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று நான் விரும்பியதில்லை ஆயினும் அதே வழியில் இரண்டு துணைவியர் உண்டு. இரண்டு வீடுகள் இல்லை.”
-ஜெயகாந்தன்- குழுமத் 10.01.1991.

பூராதன இந்தியாவிலும், நவீன சோஷலிஸ சமுதாயத்திலும் விபசாரம் என்பது ஒரு தொழில் அல்ல. பெண் என்பவள் உடைமை அல்ல; விற்கவும், வாடகைக்கு விடவும்.

எனவே, எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் விபசாரத்துக்கு வைசென்ஸ் கொடுப்பதை ஒரு நாகரிகமான மனிதன் சமூகத்துக்குச் சிபாரிசு செய்யலாகாது. எது எனக்கு உகந்ததோ அதைத்தான் நான் சமூகத்துக்கும் சிபாரிசு செய்ய வேண்டும். நமது சமூகத்தில் ஒரு பிரிவுக்கு விபசாரத்துக்கு வைசென்ஸ் தருவது என்றால் நம் வீட்டில் ஒருத்திக்கும் அதை கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம் என்றுதான் அர்த்தம்.¹⁰

மேலும், இவரது 'ஆளுகை' எனும் கதை மனைவி இறந்தபின்னால் அவளது நினைவுகளாலும், நறுமணத்தாலும் குழப்பட்டு இரவிரவாக அஞ்சம் ஒரு கணவன், அவள்மீது கொண்ட அன்பும், உயர் மதிப்பும் காரணமாக வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அப்பயத்திலிருந்து விடுபட்டு, அவளை அன்போடு நினைத்துக்கொள்வதாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

இதே கருத்தை வலியுறுத்தி, இவர் எழுதிய 'ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது' கதையில் தனது கணவன் முன்னமேயே திருமணம் ஆளுவன் என்பதை எதிர்பாராத விதமாக அறிய நேர்கின்ற ஒரு மனைவி, ஆரம்பத்தில் நிலை குலைந்தாலும் தனது மனதைப் பின்னர் சரிப்படுத்திக் கொண்டு சொல்வதாக எழுதுகிறார்:

'அவர் ரொம்ப நல்லவர்; எனக்கும் அவர்மீது இரக்கம் உண்டாகிவிட்டது.....

.....பழமை என்பதற்காகவோ புதுமை என்பதற்காகவோ வாழ்க்கையை மேலும் மேலும் கெடுத்துக்கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. நான் இவரை விவாகரத்து செய்துகொள்கிறேன் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் நமது சமூகச் சூழ்நிலையில் நம் குடும்பத்தினர் இந்தப் பிரச்சனை எல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்றா நினைக்கிறார்கள்? பழமை புதுமை எல்லாம் நானும் படித்திருக்கிறேன்! எது சரியோ, எதனால் இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கமுடியுமோ, அந் த வழியில் நானும் யோசிக் கிறேன். அவரை இன்னொருத்தியிடமிருந்து நான் பிரித்துவிட்ட மாதிரிதான் இருக்கும் அது. அதனால் எங்கள் குடும்ப வாழ்க்கை மேலும் அன்பற்றதாகி, கொடுமை நிறைந்ததாகிவிடும்.

அவரை இன்னும் கெட்ட புருஷனாக்கி அதன்பிறகு நாங்கள் நிரந்தரமாகப் பிரிய நேரிடும். அதைத்தான் நான் செய்ய வேண்டுமா? இதை இப்படியே மாற்றாமல் இந்த வாழ்க்கையை நான் ஏன் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடாது? (இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1983, நாலாம் பதிப்பு டிசம்பர் 2004, பக்.107)

அந்நாவலின் முன்னுரையில் எழுதுகிறார்:

'விபசாரமும், பெண்கொடுமையும் இந்தச் சரண்டல் பொருளாதார அமைப்பில் நேர்ந்த இயல்போயான மனிதச் சீரழிவாகும். இதனை அங்கீகரிப்பதன்மூலமும் இதனை அவசியம் என்று வாதிப்பதன் மூலமும் இத்தீமையை வளர்க்கிற சமூக முடத்தனம் நானும் பெருகி வருகிறது.'"

இவரது எத்தனையோ கருத்துகள் காலப்போக்கில் மாறியிருப்பினும், விபசாரம் ஓழியவேண்டும் என்ற கருத்து மட்டும் அன்றுமதல் இன்றுவரை ஒரேவிதமாகவே மாற்றமின்றி ஓலிக்கின்றது. சரண்டல் பொருளாதார அமைப்பை இஸ்லாமும் மிக வன்மையாக கண்டிக்கிறது. எந்தவொரு சமூகத்திலேனும் விபசாரம் சாதாரண விடயமாக கருதப்பட்டால், அவர்களது முதாதையர்களின் காலத்தில் காணப்படாத நோய்கள் அவர்களிடம் பரவும் என்றும், எந்த ஒரு சமூகம் அளவை நிறுவுவென்றால் மோசடி செய்கிறதோ, அச்சமூகத்தினர் வாழ்க்கைச் செலவுகளை சமாளிக்க முடியாமலும், அரசாங்கத்தினரால் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாகியும் துன்பமுறுவர் என்றும் இஸ்லாம் கூறுகிறது. மேலும், எந்தச் சமூகத்தினர் தமது சொத்துகளுக்காக ஏழைகளுக்கு வழங்கவேண்டிய வரியை (ஸகாத்) கொடுக்காமல் ஏய்ப்புக் காட்டுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு மழை இரட்சிக்கப் படாது என்றும், அவர்கள் வாழுமிடங்களில் எப்போதேனும் மழை பொழிந்தால், அது ஆடு, மாடு போன்ற மிருகங்களுக்காகவே பொழுகிறது என்றும் நபிகளார் நவின்றுள்ளதுடன், இத்தகைய சமூகச் சீரழிவுகளால் முஸ்லிம்களுக்கு சோதனை வந்துவிடக்கூடாது என்று அல்லாஹ் விடம் பாதுகாப்புத்தேடி பிரார்த்தித்துமுள்ளார்கள்.

தமது அடிமைப் பெண்கள் கற்பொழுக்கத்தை நாடுவார்களாயின், இவ்வுலகிலுள்ள அற்பப் பொருள்களுக்கு ஆசைப்பட்டு, அவர்களை விபசாரம் செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்க வேண்டாம் என்று அவர்களது எஜமானர்களான ஆண்களுக்கு குர்த்துன் எச்சரிக்கை விடுத்திருப்பதும் கண்கூடான ஒரு விடயமாகும். இத்தகைய சுரண்டல்களை ஒழிப்பதற்காக ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் பாடுபட வேண்டும் என்று இஸ்லாம் கட்டளையிட்டுள்ளது.

இஸ்லாம் விதவா விவாகத்தை ஊக்குவிக்கின்றது. “விதவைகளுக்காகவும், ஏழைகளுக்காகவும் உழைப்பவர் இறைபாதையில் போராடுபவரைப் போன்றவர் அல்லது இரவெல்லாம் நின்றுவணங்கி, பகலெல்லாம் நோன்பு நோற்றவரைப் போன்றவர்” என்று ஹதீஸ் கூறுகின்றது.

ஒரு பெண் மணமுடித்து குடும்பவாழ்க்கையில் ஈடுபடும்போது அவளது கணவன் மரணித்துவிட்டால், அவள் நான்கு மாதங்களும் பத்து நாட்களும் மற்றொரு திருமண வாழ்வில் ஈடுபடாது தன்னைத் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், 'இத்தா' எனப்படும் அந்தக் காலக்கெடுவை நிறைவு செய்துவிட்டால் அவள் விரும்பியவாறு நல்லவிதமான முடிவுக்கு வரலாம் என்றும் அல்குர்துன் கூறுகின்றது. இந்தக் காலகட்டத்தில் அவள் சகலவிதமான மேனி அலங் காரங் களையும், ஆடை அலங் காரங் களையும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அந்நிய ஆண்களின் கண்ணில் படாமல் மறைவாக வாழ்ந்து வரவேண்டும் என்றும் இஸ்லாம் கட்டளையிடுகின்றது. அலங்காரம் எனும்போது இஸ்லாம் விரும்பாத சகலவிதமான அதிகப்டச் அலங்காரங்களும் அடங்கும். அத்துடன் கடுமையான நிறங்களைத் தவிர்த்து, மெல்லியநிற ஆடைகளை அவர்கள் அணியலாம். குளித்தல், சோப் போடுதல், தலைக்கு எண்ணேய் வைத்தல், கண்ணாடி பார்த்தல், தலை வாருதல் முதலிய ஆரோக் கிய வாழ் வுக் கு அவசியமான அன்றாட நடவடிக்கைகளிலிருந்து அவள் தவிர்ந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. அத்துடன் புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள், செய்திகள் என்பவற்றைப் படிக்கவும் அவளுக்குத் தடையில்லை. நோய்வாய்ப்பட்டால் மருத்துவரைச் சென்று பார்க்கவும், பாதுகாப்பான குழலில் தமது தொழில்களைத் தொடர்ந்து செய்யவும் அவளுக்கு அனுமதி உண்டு.

பொதுவாக, மனைவி கணவனோடு வசித்த அதே வீட்டிலேயே, அவன் மரணித்த நாளிலிருந்தே இத்தாலை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அவ்வீடு பாதுகாப்பற்றதாயின் பாதுகாப்பான ஒரு இடத்தில் அவள் இத்தாலை அனுஷ்டிக்கவும் வழிவகைகள் உண்டு. இந்தவிதத்தில் பார்த்தால், ஆரம்பகால அரேபிய சமுதாயத்தில் நிலவிய கடுமையான நடைமுறைகளைக் குறைத்து மிக இலகுவான வழிகளை இல்லாம் காட்டித் தந்தது எனலாம்.

இந்துமதம் விதவைகளுக்கு கடுமையான சட்டதிட்டங்களை விதிக்கிறது. விதவையொருத்தி தலையை மழித்து, வெள்ளளச்சேலை அணிந்து காலமெல்லாம் அலங்காரங்களைத் தவிர்த்து வாழவேண்டுமென்றும், மறுமணத்தை நினைத்துக்கூடப் பார்க்கக் கூடாதென்றும் கட்டளையிடுகின்றது. ஏன் உடன்கட்டைகூட ஒருகாலத்தில் அங்கீரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதை எதிர்த்து ஜெயகாந்தன் எழுதிய 'யுகசந்தி' எனும் சிறுகதையைப் படியுங்கள்.

ஒரு ஆசாரமான இந்துக் குடும்பம். அதில் பால் குடிக்கிற பச்சிளம் குழந்தையுடன், தனது பதினெந்தாவது வயதில் கெளரி விதவையாகிறாள். பூவையும், பொட்டையும் இழந்து, தலையை மழித்து, முக்காடு போட்டு, இந்து சாஸ்திரம் சொன்னபடியே கடைசிவரை காலந்தள்ளுகிறாள். அவளது பேத்தியாகப் பிறந்த கீதாவும் மணமுடித்து பத்தே மாதத்தில் விதவையாகிறாள். மகள் விதவையாக இருக்கையில், தந்தை இன்னொரு குழந்தைவேறு பெற்றுக்கொள்கிறார். கீதா உயர்கல்வி கற்றிருந்ததால் தந்தை அவளை உபாத்திமைப் பயிற்சிக்கு அனுப்ப, அவளுக்குத் தொலைதூரத்தில் தொழில் கிடைக்கிறது. அவளுடன் கெளரிப் பாட்டி துணைக்குச் செல்கிறாள். கீதா தன்னுடன் வேலை செய்கின்ற இந்து பண்டிட ராமச்சந்திரனை காதல் மணமுடிக்கத் தீர்மானித்து, தனது அம்முடிவைத் தெரிவித்து தந்தைக்கு கடிதம் எழுதுகிறாள்.

அந்தக் கடிதத்தின் விபரம் தெரியாமலேயே பாட்டி அதை எடுத்து வந்து மகனிடம் கொடுக்கிறாள். கடிதத்தைப் படித்ததும் மகனின் குடும்பம் ஆடிப்போகிறது. பாட்டியும் விஷயத்தை அறிந்ததும் முதலில் தளர்ந்து போகிறாள். பிறகு மனதைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, பேத்தியின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குத் தானே துணையிருக்கப் போவதாக முடிவு செய்துகொண்டு அம்முடிவைத் தன் மகனிடம்

பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறாள்:

“நம்ப சாஸ்திரம்!....ஆசாரம்....! அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கனும் தெரியுமோ? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்? அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழுந்தைடா....எனக்குப் பதினெண்ஞக் வயசுடா....! என்கொழுந்தை என் மொகத்தைப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்ததுபோல் அலறித்துடா...! பெத்த தாய்கிட்டே பால் குடிக்கக்கூட முடியாம, குழந்தை கத்துவே, கிட்டே வந்தா மொட்டையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துவே அலறுவே. அப்படி என்னை என்விதிக்கு மூலையிலே உட்காத்தி வெச்சாளே! அந்தக் கோரத்தை நீ ஏண்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு?

.....ஏண்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர் புடவை கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தன் வயித்துக்குத் தானே சம்பாதிச்சுச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்போ நான் சரின்னேன். ஏன்? காலம் மாறின்டு வரது; மனுஷாளும் மாறனும்னுதான்.....”¹²

ஜெயகாந்தனின் இந்தக் கதை வெளிவந்த காலகட்டங்களில் முக்கியமான திருப்புமுனையாக இருந்தது மட்டுமல்ல, இதில் வருகின்ற கெளரிப் பாட்டிகூட தனது தாய்தான் என்று ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார். இக்கதை இலங்கையில் 2009 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட க.பொ.த. உ/த பரீட்சைக்கான தமிழ் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

'யுகசந்தி' சிறுகதைத் தொகுதியில் வருகின்ற இன்னொரு கதை 'மெளனம் ஒரு பாஷை.' ஒரு கிராமத்தில், பல்வேறு குணாம்சங்களுடன் ஒரு கதம்பம்போல வாழுகின்ற கூட்டுக் குடும்பம். எட்டுப் பிள்ளைகள். இரண்டாமவன் ரவி பட்டனத்தில் வைத்தியராக வேலை பார்க்கும்போது ஒரு வெள்ளைக்காரியை மனமுடித்துவிட்டான் என்பதற்காக, அவனைத் தலை முழுகியதாக அறிவித்து, அதன்படியே பத்து வருட காலத்தைத் தள்ளிவிட்ட சிங்காரம்பிள்ளை திடீரென மகனுக்கு “உடனே புறப்பட்டு வா” என்று கடிதம் எழுதுகிறார். காரணம், ஜம்பது வயதுகூட நிரம்பாத அவரது மனைவி அலமு ஆச்சி அரளிவேர அரைத்துக் குடித்துவிட்டாள் என்பதுதான்.

அவனுக்குக் குடும்பத்துக்குள்---தனது பிள்ளை குட்டிகள் பற்றிய ---ஆயிரம் கவலைகள்! என்னவென்று எதுவும் பேசுகிறாள் இல்லை. நாட்டுவைத்தியர் வந்து மருந்து கொடுத்துவிட்டு “ மகனின் ஏக்கமாயிருக்கும்” என்கிறார்.

மகன் வந்து அருகில் நிற்கும்வரை அலமு ஆச்சிக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. “ உன்னையும் வரவழைச்சுட்டாரா பாவி மனுஷன்?” என்று கேட்டு புலம்பி அழுகிறாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்தி, அமைதியாக்கி, அவளது நாடியைப் பரிசோதிக்கும் ரவி, அம்மா கர்ப்பமுற்றிருக்கிறாள் என்பதை அறிகிறான். “ரவி, என் மானத்தைக் காப்பாத்துடா. கடவுள்தான் உன்னை இங்கே அனுப்பியிருக்காரு....” என்று அம்மா அழுகிறாள். “இது ரொம்ப கௌரவமான விஷயம் அம்மா. தாய்மை சிறப்பானது. இதுக்காகவா இப்படிப் பண்ணினே?” என்று மகன் ஆறுதல் கூறுகிறான். அவனுக்கு இதுவரை குழந்தைகள் இல்லை என்பதாக ஜெயகாந்தன் காட்டுவது அவனது இந்தக் கருத்துக்கும், பரந்த மனதுக்கும் அணி சேர்க்கிறது.

இந்த விஷயத்தை அவன் சந்தோஷமாக வந்து எல்லோரிடமும் தெரிவிக்கிறான். அங்கே ஓர் அசங்கியமான மெளனம்! அந்த மெளனம் பல்வேறு கோணங்களில் அலமு ஆச்சியை வருத்துவதையும், உறுத்துவதையும் புரிந்துகொண்ட ரவி, அவளைத் தன்னோடு நகரத்திற்கு வருமாறு அழைக்கிறான். “ அவகிட்டயும் வந்து அவமானப்படச் சொல்லியா? ”என்று அம்மா அழுகிறாள். “அவ ரொம்ப நல்லவும்மா....அவங்க நாட்டுலே இதெல்லாம் சகஜம்மா....”என்று ஆறுதல் சொல்கிறான் ரவி. பிறகு எல்லோரிடமும் இது குறித்துப் பேசுகிறான்.

“.....'உண்டு'ங்கறதை 'இல்லே'ன்னு முடிவு பண்ணறத்துக்கு நாம் யார்? நம்ம முடிவு தப்பா போனா அதுக்காக நாம்தான் வெட்கப்படனும். என்னைப் பெத்தவள் இந்த வயசிலும் பெண்மையின் பிறவிக்கே அர்த்தமாய், ஒரு தாயாய் விளங்குவதில் எனக்குச் சொல்ல முடியாத பெருமை உண்டாகுது” என்று அவன் சொல்லச் சொல்ல, குடும்ப உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் முகத்தை முறுக்கிக் கொண்டு அப்பால் செல்கின்றனர்.

அவன் அவளைத் தன்னுடன் கூட்டிச்செல்ல முடிவெடுக்கிறான்.

“நம்ம ஜனங்கள் இன்னும் வளர்லே. தாய்மையைக்கூட மதிக்கத் தெரியாத பேதைமை நிலையிலே இருக்காங்க” என்று தந்தையிடம் கூறிவிட்டு அவளைக் காரில் கூட்டிச் செல்கிறான்.

மிக நுட்பமான மனித உணர்வுகளை இலக்கிய நயம் விளங்க எழுதும் ஜெயகாந்தனின் அற்புத எழுத்தாற்றல் இக்கதையில் அழகாக வெளிப்படுகின்றது. கே. பாலச்சந்தரால் இயக்கப்பட்டு சின்னத்திரை நாடகமாகவும் இக்கதை வெளிவந்தது. தந்தையாக எஸ்.எஸ். ராஜேந்திரனும், அலமுவாக 'வெண்ணிற ஆடை' நிர்மலாவும் நடித்திருந்தனர். பாலச்சந்தரின் கைவண்ணத்தில் ஜெயகாந்தனின் பாத்திரங்களாகவே அவர்கள் மாறியும், இயங்கியும் காட்டினர். ஆரம்ப காலங்களில், “தப்புத் தப்பாய் தாளம் போடுபவர்” என்றும், “வறுமையின் நிறம் சிவப்பு என்று கதை பண்ணுபவர்” என்றும் ஜெயகாந்தனால் கேலியாக வர்ணிக்கப்பட்ட கே.பாலச்சந்தர், ஜெயகாந்தனின் அனுமதி பெற்று, சிற்சில மாற்றங்களுடன் உயர்ந்த கலைப்படைப்பாகவே இக்கதையை உருவாக்கியிருந்தார்.

இந்தக் கதையின் தொடர்ச்சியாக ஜெயகாந்தன் இன்னொரு கதை எழுதினார். அது 'கிழக்கும் மேற்கும்' 'ஜம்பது வயதுக்குமேல் கருவற்ற தன் தாய் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்றதன் காரணம் மற்றவர்களின் கேலிப் பேச்சை அஞ்சி மட்டுமல்ல ; இல்லற இன்பத்தையே துறந்துவிட்டதாகப் போட்ட இவர்களின் தாம்பத்திய வேஷம் கலைந்துபோனதால் தனக்கே தன்மீது ஏற்பட்ட சுய வெறுப்பின் விளைவாகவுந்தான் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தாள்' என்று தன் தாயைப்பற்றிப் புரிந்துகொண்டு யோசிக்கிறான் ரவி¹³ என்று ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

“ ஒரு கணவன் தனது மனைவியை படுக்கையை நோக்கி அழைத்து, அவள் மறுத்து, அவள்மீது கோபம் கொண்ட நிலையில் அவன் இரவைக் கழித்தால், விடியும்வரை வானத்திலுள்ள மலக்குகள் (தேவர்கள்) அவளைச் சபிக்கின்றனர்” என்று நபிவாக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. பென் இன்பம் மட்டுமே ஒரு இஸ்லாமிய ஆனுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதால் இவ்வின்பத்தை அனுபவிப்பதில் அவனுக்கு விஷேட சலுகைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

அவ்வின்பத்தை அவன் ஆகுமான முறையில் அனுபவித்தால், அதாவது திருமண வாழ்க்கைக்குள் நின்று துய்த்தால், அந்த இன்பங்களுக்காக அவன் நற்கலியையும் பெறுகிறான்.

பெண்கள் ஆண்களுக்கு ஆடைகளாகவும், ஆண்கள் பெண்களுக்கு ஆடைகளாகவும் இருப்பதாக குர்ஆன் கூறுகிறது. மேலும், ஆண்கள் ஆறுதல் பெறுவதற்குரிய மனைவியரை ஆண்களிலிருந்தே ஆண்களுக்காக தான் படைத்ததாகவும், கணவன்-மனைவியரிடையே அன்பையும், கருணையையும் தான் உண்டாக்கியிருப்பதாகவும் அல்லாஹ் குர்ஆனில் கூறுகிறான். மேலும் ஒருபடி மேலே சென்று, “இவை எனது அத்தாட்சிகளில் உள்ளவையாகும்” என்றும் அறிவிக் கிறான். “உலகத்து இன்பங்களிலெல்லாம் மிகச் சிறந்தது நற்பண்புகொண்ட மனைவியே” என்று நபிகளார் நவீன்றுள்ளார்கள். இப்ராஹீம் (அலை), ஜக்கரியா (அலை) ஆகியோர் தமது வயோதிப் காலங்களிலேயே குழந்தைச் செல்வங்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதாக இல்லாமிய வரலாறு கூறுகிறது. இத்தகைய கருவொன்றைக் கையாண்டு, எமது கீழைத்தேய குடும்ப அமைப்புகளில் இதற்கான அங்கீகாரம் கிடைக்காதது கண்டே, மேல்நாட்டு மருமகளுடன் அவ்விடயத்தை ஜெயகாந்தன் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.

அல்லாஹ்-வின்மீது நம்பிக்கை கொண்ட முஸ்லிம்கள் நீதத்தின்மீதே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று குர்ஆன் கட்டளையிடுகிறது. உங்களுக்கோ, உங்கள் பெற்றோருக்கோ அல்லது நெருங்கிய உறவினருக்கோ விரோதமாக இருந்தபோதிலும் நீதியின்மீது நிலைத்திருந்து அல்லாஹ்-வுக்குச் சாட்சியாயிருங்கள் என்றும், நீதி பரிசுத்தத் தன்மைக்கு மிக நெருங்கியது என்றும் குர்ஆன் கூறுகிறது.

'எங்கெங்கு காணினும்' கதையில், புரட்சி இயக்கத்தின் ஸோல்ஜராக ஊரைவிட்டு தொலைதுாரம் செல்கின்ற ஒரு தந்தை, தனது ஒன்றரை வயதுக் குழந்தைக்கு எழுதும் கடிதம் இது :

“ நீ நேர்மையானாகவும், அன்புடைய மனிதனாகவும் வளர்வாய் என்று நம்புகிறேன். எப்போதும் உண்மைக்கு விசுவாசமானவனாக இரு---அதனால் எவ்வளவு துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும் சரியே, உண்மையானவனாக இரு! ”¹⁴

விசுவாசிகளை மது, குதாட்டம், சிலைகள், குறிபார்க்கும் அம்புகள் ஆசிய ஷஷ்த்தானின் அருவருக்கத்தக்க செயல்களிலிருந்து தவிர்த்துக் கொள்ளும்படியும், அவ்வாறு தவிர்த்துக் கொள்வதனால் அவர்கள் வெற்றி அடைவார்கள் என்றும் குர்தூன் கூறுகிறது.

உலகில் நாம் செய்யும் பாவங்கள் ஆறு தீமைகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. அவற்றுள் மூன்று இம்மை சார்ந்தவையாகவும், மற்ற மூன்றும் மறுமை சார்ந்தவையாகவும் உள்ளன. இம்மை சார்ந்த மூன்று தீமைகளாவன:

மனித முகத்தின் அழகும், கவர்ச்சியும் அகன்றுவிடுதல்.

மனிதன் வறுமையாலும், பட்டினியாலும் அவதியறல்.

மனித ஆயுள் குறைந்து விடுதல்.

'ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது' நாலில் ஜெயகாந் தன் எழுதுகிறார்:

'அவனுக்கும் வயது முப்பதாகிவிட்டது. வாழ்க்கையின் விபரத்தங்களை மறக்க அவன் ஒரு குதாட்ட மடத்தில் 'முழுநேரப் பணியான்' ஆனான். அதில் அவனுக்கு வருமானமும் கிட்டியது. அப்படியொரு வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகிற மனிதனின் சிந்தனைகளும், வாழ்க்கை நோக்கும்கூட நாளாவட்டத்தில் 'குது' மிகுந்ததாகிவிடும் என்பதற்கு அவனே நல்ல சாட்சியானதை அவன் பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்து மனம் கசிந்தான்.'¹⁵

'அமெரிக் காவில் இப்படித்தான் எல்லாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, அமெரிக்காவிலும் இல்லாத, ஆசிய நாடுகளிலும் இல்லாத ஒருவகை அசிங்கமான வாழ்க்கை முறையை இன்று நாகரிகமெனக் கருதி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற பல குடும்பங்களுக்கு தமது தவறுகளை உணர்த்துமுகமாக அவர் எழுதிய "ஓ! அமெரிக்கா!" எனும் கதையில் அமெரிக்காவின் பெருமைக்குரிய---அறிவும், விஞ்ஞானமும், பெருந்தன்மையும் பொழிகின்ற---ஒரு முகத்தைத் தரிசித்துவந்த தங்கராஜ் எனும் பாத்திரத்தின் ஊடாக ஜெயகாந்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

'பேசுவதன் மூலமே சாமர்த்தியத்தையும், திறமையையும் நிலைநாட்டிவிடுவதாக நம்பவைத்துக் கொண்டிருக்கிற மனிதர்கள் மத்தியில் மௌனமாக இருப்பவனை முட்டாள் என்று பாவித்துவிடுகிறார்கள் அனைவரும். அடக்கத்தை அறியாமை

என்று தப்புக்கணக்கு போட்டு விடுகிறார்கள். தாய் பாவை முட்டாள்தனத்தின் சின்னம் என்றும், அன்னிய மொழியே அறிவின் சிகரம் என்றும் எண்ணுகிற பேதமையால் இவர்கள் தப்புத்தப்பாக ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள். எந்தத் தப்பையும், எந்தப் பலவீனத்தையும் 'அமெரிக்காவில் இப்படித்தான்' என்று சொல்லி நியாயப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். "சீச்சீ ! எந்த தேசத்திலும் இப்படி இல்லை" என்று அவர்களின் பேட்டியின்போது மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அவரது அந்தராத்மா அலறிக்கொண்டிருந்தது¹⁶

'மனிதர்கள் நரகிலே தள்ளப்படுவதற்கு நாவே காரணமாக அமைகிறது' என்று கூறும் ஹதீஸ், இத்தகைய குழப்பக்காரப் பேச்சாளர்கள் தாம் செய்யாதவற்றைப் பிறருக்குச் சொல்பவர்கள் என்றும் கூறுகிறது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் விண்ணுலக யாத்திரை சென்றபோது இத்தகைய மனிதர்களின் நாவுகள் இரும் பாலான கத் தரிக் கோலால் அறுக் கப் பட்டுக் கொண்டிருந்ததாகவும், அதற்கு விளக்கம் என்னவென்று நபிகளார் கேட்டபோது, வானவர் தலைவரான ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள் மேற்காணும் விளக்கத்தைச் சொன்னார்கள் எனவும் வரலாறு கூறுகிறது.

முஹமது நபி (ஸல்) அவர்கள் குழந்தைகளுடன் சரிசமமாக விளையாடுவார்கள் என்பதும், குழந்தைகளின் உரிமைகளுக்காக அதிகம் பேசியுள்ளார்கள் என்பதும் நாம் அறிந்ததே. "ஒரு குழந்தையின் சிறுவயது விளையாட்டு, தூடிதுடிப்பு என்பன அது வளர்ந்தபின்னர் அதன் அறிவில் அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தும்" என்று அவர்கள் அறிவித்துள்ளார்கள். மேலும், ஒரு குழந்தையை அழைத்து, அந்தக் குழந்தையிடம் "நான் இன்னதை உனக்குத் தருவேன்" எனக் கூறுபவர்கள் அதனைத் தரவில்லையென்றால் அவர் அங்கே ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டார் என்பதாகவும், அதுமட்டுமல்ல அவர் குழந்தைக்குப் பொய்யைப் பயிற்றுவித்தவர் என்பதாகவும் பதியப்படுவார் என்று இறைத்தாதர் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்:

'குழந் தைகளைக் கெடுப் பவர் களும் நாம் தான் ; திருத்துபவர்களும் நாம்தான்.... என்று புரிந்துகொள்ளாமல் அவர்களின் தவறுகளுக்காக அவர்களைத் தண்டிப்பதோ, அல்லது அவர்களைத் தள்ளிவைப்பதோ நல்லதல்ல; சரியுமல்ல' என்று பொறுப்புள்ள தந்தையாக அவர் அன்புடன் தமது மகன்களைப்பற்றி நினைத்தார்.¹⁷

பத்து வயதுக்குள் அப்பாவிடம் கண்டபடி அடிப்பட்டு, பதினெட்டு வயதுக்குள் மளிகைக்கடைப் பையன், மாவு மெழின்காரன், ரயில் இஞ்சினுக்குக் கரி வாரிக் கொட்டுபவன், தியேட்டரில் பாட்டுப் புத்தகம் விற்பவன், டாக்டரிடம் பை தூக்குபவன், சோப்பு பெக்டரியில் வேலை செய்பவன், இங்க் பெக்டரியில் வேலை செய்பவன், கைவண்டி இழுப்பவன், ஜட்கா வண்டி உதவிக்காரன், ரயில்வே ஸ்டேஷனில் சுமைகலி, புருப் ரீடர், கம்போலிடர், பத்திரிகை உதவி ஆசிரியன் என்று (மொத்தம் 13 தொழில்கள்) பல கஷ்டமான தொழில்களைச் செய்து, விதியின் அலைகளில் மோதுண்டு அமிழ்ந்துவிடாமல் எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்ற ஜெயகாந்தன் தனது பால்ய பருவ நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்போது கூறுகிறார் :

'கும்மா கண்டிப்பதற்காக ஒரு தட்டு தட்டாமல்--பெரியவர்களின் அறிவின்மீதும், கருணையீதும் நம்பிக்கை வைத்து குழந்தை கெஞ்சக் கெஞ்ச--- ஒரு எதிரியை அடிப்பதுபோல் ஆத்திரம் தீர் அடிக்கிற பெற்றோர் குழந்தையிடம் உள்ள தெய்வாமச்சத்தைப் போக்கி அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தைக் கொடுமை நிறைந்ததாக ஆக்கிவிடுகிறார்கள். அப்படி அடி வாங்குகிற குழந்தை அதற்குப் பயந்து பணிந்து தனது இயல்புகளை இழந்த கோழை ஆகும். இல்லாவிடில் அதை எதிர்த்து திமுறுகிற முரடனாகும்'

மேலும் கூறுகிறார்:

'இந்தப் பருவத்தில் அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் அன்பும், அரவணைப்பும்தான். அவர்களிடம் இயற்கையாக ஊறுகிற அந்தச் சக்தி வரண்டு போய்விட்டால், தவறான வாய்க்கால்களில் ஓடி, விழலுக்குப் பாயந்து விட வித்துக்கள் முளைப்பதுதான்---ஒரு சமுதாயத்துக்கே ஏற்படும் பெரும் விபத்தாகி விடுகிறது. கவனிப்பாரின்றித் தெருவில் திரிந்து சமுகத்தில் பிள்ளை பிடிக்கிற அரசியல் கலகக்காரர்களின் கைகளில் சிக்கிச் சீர்மிவதைவிடவும்--- அவர்கள் குழந்தைத் தொழிலாளராக உழைத்து உயர்வு பெறுவது மேல்.'¹⁸

வாழ்க்கையில் இவர் பெற்ற காயங்களைப் பற்றி சமீபத்தில் அவரிடமே கேட்டேன், “வாழ்க்கையில் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட ஒருவர், பிற்காலத்தில் மனிதர்களை வெறுப்பவனாக மாறுவதுதானே இயல்பு? நீங்கள் மனிதர்களை இந்தளவு நேசிக்க முடிந்தது எப்படி?”

அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார், “அப்படி மாறனும்னு ஒன்னும் நியதி கிடையாது...”

மேலும் சொல்கிறார்: ‘எனக்கு என் குழந்தையிடம் கோபம் வருவதில்லை. நமது அன்புக்குரிய குழந்தைகளிடம்கூட நமது கோபத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லையெனில் நம்மைவிட முதிர்ச்சி அடையாத குழந்தைகள் உண்டோ?’

சிறியோருக்கு அன்பு காட்டாதவனும், பெரியோருக்கு கண்ணியம் செலுத்தாதவனும் எம்மைச் சார்ந்தவன் அல்ல’ என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். குழந்தைகளை நன்கு பரிபாலித்த, பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு அன்பு காட்டிய ஒரு நபித்தோழரைப் பார்த்து நபி (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள் :

“நிச்சயமாக நீங்கள் ஒரு உண்மையான முஸ்லிமுக்குரிய முன்மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள். ஏனெனில், எந்த ஒரு உண்மை முஸ்லிமுக்கும் குழந்தைகளை வருத்துவதற்கோ, அவர்களைக் கவலையுறச் செய்வதற்கோ எவ்வித உரிமையுமில்லை.”

இந்த நபிமொழிகள் சிறியோர்மீது அன்பு காட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன. பெரியவர்கள் ஓவ்வொருவரும் மேய்ப்பாளர்கள் என்றும், தமக்குக் கீழுள்ளோர் குறித்து மறுமையில் அவர்கள் விசாரிக்கப்படுவார்கள் என்றும் கூறும் இல்லாம், குழந்தை நல்லவனாகவே பிறக்கிறது என்றும், அதன் தீய உருவாக்கத்திற்கு பெற்றோரே காரணமென்றும் கூறுகிறது. எனவே, மனிதனின் மரணத் திற குப் பிறகு ம் அவனுக் கு நன் மைகள் கிடைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமாயின், தனக்காகக் கையேந்திப் பிரார்த்திக்கிற நல்ல குழந்தைகளை ஓவ்வொரு மனிதனும் இவ்வுலகில் விட்டுச்செல்ல வேண்டும் என்று எமது மார்க்கம் கூறுகிறது.

ஒருமுறை ஒருபெண் தனது இரண்டு குழந்தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு இறைத்துதார் நபி (ஸல்) அவாகளின் வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்போது நபிகளார் வீட்டில் இருக்கவில்லை. முஹமது நபி (ஸல்) அவர்களின் மனைவியாகிய அன்னை ஆயிசா (ரழி) அவர்கள் தன்னிடமுள்ள மூன்று பேர்த்தம் பழங்களை அவள் கையில் கொடுத்தார்கள். இப்பெண் இரண்டு பழங்களை இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்தாள். அவையிரண்டும் அவற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, இந்தப் பெண்ணின் கையிலிருந்த பழத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. இதைக்கண்ட அப்பெண், தனக்குரிய பழத்தைப் பியத்து ஆளுக்குப் பாதியாக கொடுத்தாள். இறைத்துதார் நபி (ஸல்) அவர்கள் வீடு வந்ததும் அன்னை ஆயிசா (ரழி) அவர்கள் இதுபற்றி அவர்களிடம் கூறினார்கள். அதற்கு ரஸால் (ஸல்) அவர்கள் சொன்ன பதில் :

“அந்தக் குழந்தைகளுக்கு அன்பு காட்டியதன் காரணமாக அல்லாஹ் அந்தப் பெண்ணுக்கு அன்பு காட்டிவிட்டான்.”

‘ரயில்வே ஸ்டேஷனில் சுமை தூக்குவது, சினிமா தியேட்டரில் பாட்டுப் புத்தகம் விற்பது, ஜட்கா வண்டிக்காரனுக்கு உதவியாளனாக இருப்பது போன்ற பல தொழில்களைக் கேவலம் என்கிற உணர்ச்சியே சிறிதும் இல்லாமல் கெளரவமாகச் செய்த பண்பு ‘நான் ஒரு கம்யூனிஸ்டு உழைப்பை மதிக்கிறவன்--என்கிற உணர்வினால் எனக்கு வந்தது’¹⁹ என்று தனது ‘ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்’ நாவில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

இஸ்லாம் உழைப்பை வலியுறுத்தும் ஒரு மார்க்கமாகும். மனிதன் சோம்பிக் கிடப்பதை இஸ்லாம் அடியோடு வெறுக்கிறது. ஒரு கயிறை எடுத்துச் சென்று, ஒரு கட்டு விற்கைத் தனது முதுகில் சுமந்துகொண்டு வந்து விற்பனை செய்வது மக்களிடம் யாசகம் கேட்பதைவிட மேலான காரியம் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் உழைப்பைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்கள். விறகு வெட்டிக் காய்த்துப்போன ஒரு காட்டரபியின் உள்ளங்கைகளை, நபி (ஸல்) அவர்கள் “யா அல்லாஹ், ஒரு உண்மையான உழைப்பாளியின் கரங்களை எனக்குக் காட்டித்தா என்று இத்தனை நாளாய்ப் பிரார்த்தித்து வந்தேன். இன்று காட்டிவிட்டாய்” என்றுகூறி முத்தமிட்டதாக சிறுவயதில் தமிழ்ப் பாடப் புத்தகத்தில் படித்த ஞாபகம். ஜெயகாந்தன் மீதான அன்பும், மரியாதையும் மேலும் அதிகரிக்கக் காண்கிறேன்.

அவர் மேலும் எழுதுகிறார் :

'சோவியத் சமுதாயத்தில் கலை இலக்கிய நோக்கு மிகவும் உயர்வானது. அவர்களுடைய கலாசாரம்---வியாபாரமோ, சூதாட்டமோ, மனம் கவர்கிற மாயவித்தையோ அல்ல. அவற்றின் நோக்கங்கள் உண்ணதமானவை. கொலையும், கொள்ளையும், கற்பழிப்பும் அங்கே கதைப்பொருளோ, கலைப்பொருளோ அல்ல. ஏன், அது ஒரு செய்திகூட இல்லை. அதை அவர்கள் எந்த அளவுக்கு சமுதாயத்திலிருந்தே விலக்கி வைத்திருக்கிறாகள் என்பதற்கு அவர்களது படைப்புகளும், செய்திப் பத்திரிகைகளும் சாட்சி.

நம்மைப் பொறுத்தவரை நமக்கு சோஷலிஸத்தின்மீதும் புரட்சியின்மீதும் பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற லட்சியத்தின்மீதும் உண்மையான பிடிப்பு இருப்பவர்களுக்கும்கூட கலை, இலக்கிய ரசனையிலும், அறிவிலும் முற்றிலும் மாறுபாடான ஈடுபாடு இருப்பதனை நான் கண்டேன். இதனை அரசியல் தலைவர்களிலே இருந்து ஒரு நடிகரின் பெயரால் ரசிகர் மன்றம் வைத்து ஆர்ப்பரிக்கின்ற அல்லது பொழுதுபோக்காக அன்றாடம் சினிமாவுக்குப் போகிற சாதாரண மனிதன்வரை பேதமற என்னால் காணமுடிந்தது¹⁰ என்கிறார்.

'மார்க்கத்தில் பூரணமாக நுழைந்துவிடுங்கள்' என்று அல்குர்ஆன் வலியுறுத்துகின்றது. ஒவ்வொரு முஸ்லிமுக்கும் இருக்கவேண்டிய இப்பண்பை ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டாக வாழ்ந்த ஜெயகாந்தனிடம் காணமுடிகிறது. இவ்வலக வாழ்க்கையென்பது விளையாட்டும், வேடிக்கையும், அலங்காரமுமேயாகும் என்றும், பெருமையடித்துக் கொள்வதையும், பொருள்களையும், சந்ததிகளையும் பெருக்குவதையும் தவிர வேறில்லை என்றும் அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. இவ் ஏமாற்றும் அற்ப சுகத்தில் மயங்கியோருக்குக் கடுமையான வேதனையுண்டு என்று எச்சரிக்கும் குர்ஆன், மு.மின்களுக்கு அல்லாஹ்வின் மன்னிப்பும், அவனது திருப்தியும் உண்டு என்ற ஆறுதலையும் தருகின்றது.

அந்நாலின் இறுதியில், 'ஒரு மார்க்ஸிஸ்ட்டாக வாழ்ந்த அனுபவங்களிலிருந்து நான் கைக்கொண்டுள்ள படிப்பினைகளை ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்' என்று ஜெயகாந்தன் மேலும் எழுதுகிறார் :

'உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும் வாழ்கிற தகுதியைத் தவிர இன்றைய சமூகத்தில் நிலவுகிற பொய்யான கெளரவங்களுக்கும், பதவிகளுக்கும் நான் ஒருபோதும் ஆசைப்பட மாட்டேன்.

அப்படி ஆசைப்படுவார்கள் எனது மக்களேயானாலும் அவர்களை அந்நியர்கள் போலக் கருதுவேன். எனது பராமரிப்பில் இருக்கிறவர்களை வியாபாரம், கமிஷன் வாங்குதல், வாடகைக்கு விடுதல், கடன் வாங்குதல், வட்டி ஈட்டுதல், பிறரைத் தூற்றிப் பிழைப்பது போன்ற நமது சமூகத்தின் இழிந்த பாதைகளிலிருந்து இயற்றவரை அன்பினாலும் அல்லது என் வலிமையைப் பிரயோகித்தும் முதலில் நான் தவிர்க்க முயல்வேன். முடியாதபோது அவர்களை விலக்குவேன்; அல்லது விலகுவேன்.^[21]

ஜெயகாந்தன் தவிர்க்க விரும்புகின்ற மேற்கண்ட தொழில்களில் இஸ்லாம் நேர்மையான வியாபாரத்தை மட்டுமே அனுமதித்துள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தனது பிள்ளைகள் இன்று தனக்குத் திருப்தியான தொழில்களில் ஈடுபட்டு உழைப்பதாக அவர் கூறுகிறார். அத்தொழில்கள் :

மகன் ஜெயசிம்மன்--பத்திரிகைத்துறை, மகள் காதம்பரி--ஆசிரியை, மகள் தீபலக்ஞி -கம்ப்யூட்டர் தொழினுட்பம்.

தனது 'ஸ்லை அல்லா தேரே நாம்' நாவலில் முஸ்லிமாக மதம் மாறிய இந்து ஒருவர் ----அகமது காசிம் லெப்பையாக மாறிய காளி--பேசுவதாக ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

'ஆமாம்; இந்து மதத்தில் யாகம் செய்வாக....உயிர்பலி கொடுப்பாக.....ஆனால் அவகங்கு எல்லாம் பாவம் இல்லே.... ஜீவகாருண்யம் பேசுவாக....அவகங்கு உறுத் தலும் இல்லே...வயத்துப் பொழைப்புக்குக் காலகாலமாய் இந்தத் தொழிலைச் செய்யற நான் மட்டும் ஏன் பாவியானேன் ; சண்டாளன் ஆனேன்; புலையன் ஆனேன்! எனக்கு மட்டும் ஏன் உறுத்தல்? அந்த உறுத்தலை, அந்தப் பழியை, அந்தப் பட்டத்தை எல்லாம் போக்க ஒரு மார்க்கம் இருக்குன்னா, என் மனம் அந்த மார்க்கத்தை நாடிச் சிந்தித்தது...நான் அதிலே சேர்வதிலே என்ன தப்புன்னு அந்தக் காலத்திலேயே யோசிச்சேன்.

அப்பவே என் முதல் இரண்டு சம்சாரமும் இறந்து போயிருந்தா... ரொம்ப நாள் யோசிச்ச பிறகு இஸ்லாத்தைத் தழுவி இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கடலாம்னு என் மனக்குத் தோணிச்சி. என்னை யாரும் வற்புறுத்தலை ஜீயா! ஒரு ஆடு அறுத்தா முப்பத்தைந்து காசு கூலி; அதே வாழ்க்கைதான் வாழ்ந்துகிட்டிருக்கேன். ஆனா எனக்கு அந்த உறுத்தல் இப்ப இல்லை.”²²

இன்னோரிடத்தில் பரந்த மனசோடு வர்ணிக்கிறார் :

'தொழுகைக்கு நேரம் வந்துவிட்டது. தலைமை இமாம் முன்வரிசையில் அமர்ந்து அரபு மொழியில் ஆண்டவனுக்குத் தொழுகை நடத்தினார். அவரைத் தொடர்ந்து தமது சொந்தக்காரர்கள் அரபுமொழியில் ஆண்டவனைத் தொழும் அதிசயத்தைப் பார்த்து, வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார் ஆதி.

'எவ்வழியிலேனும் கடையர்கள் கதிமோட்சம் பெற்றும்' என்று கண்களில் நீர் மல்க அவர் மனம் தியானத்தில் ஈடுபட்டது. அவர் உள்ளே எழுந்த பேரொளியில் அவர் எப்போதும் எண்ணி வணங்கும் ஆசாரிய சுவாமிகளின் அருள்வதனம் புன்னகையுடன் தோன்றியது.¹²³

இன்னோரிடத்தில், 'இனத்தையும்-நிறத்தையும்-- கடந்து முஸ்லிம் கள் காட்டுகிற, கடைப்பிடிக் கிற முழுமையான சமத்துவத்திலேதான் அவர்களின் சிறப்பு இருக்கிறது. இந்த ஒரு நிலையில் மற்றவர்களைவிட முஸ்லிம் கள் மேம்பட்டு விளங்குகிறார்கள்'¹²⁴ என்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

'ஒருவன் ஒரு பெண்ணை எவ்வாறு நடத்துகிறான் என்பதைக் கொண்டுதான் அவனது பண்பாடு எத்தகையது என்பதை அளவிட முடியும்'¹²⁵ என்ற மார்க்கிலிம் கோர்க்கியின் கருத்தை மேற்கோள் காட்டி இன்னோரிடத்தில் எழுதுகிறார்.

ஹதீஸ் கூறுகிறது :

“பெண்களோடு நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள். பெண் விலா எலும்பிலிருந்து படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். விலா எலும்பின் மிகக் கோணலான பகுதி மேல்பகுதியாகும். அதை நிமிர்த்த முனைந்தால் நீ அதனை உடைத்துவிடுவாய்! உடைந்துவிடுமே என்று நிமிர்த்தாது விட்டால் அதன் கோணல் தொடர்ந்திருக்கும். எனவே, பெண்களோடு நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள்.”

“உங்களில் மிகச் சிறந்தவர் தனது மனைவிக்கு மிகச் சிறந்தவரே “ என்ற நபி (ஸல்) அவர்களின் கூற்று பெண்களை நல்லவிதமாக நடத்துபவனே அல்லாஹ் விடத்திலும் உண்மையாகவே சிறந்தவனாவான் என்ற கருத்தை ஆணித்தரமாக உணர்த்துகிறது. பெண்கள் பகிரங்கமாக தமது கணவன்மாருக்கு மாறு செய் யும் போது தான் அவர்களே கடுமையாக நடந்துகொள்ளலாமென்றும், அவ்வாறு அப்பெண்களுடன் கடுமையாக நடப்பதெனில், படுக்கையறையில் அவர்களது தொடர்பை துண்டித்துக் கொள்வதும், காயம் ஏற்படாத அளவில் இலேசாக அடிப்பதுமாகும் என்றும் அதற்கு விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு மாறு செய்த பெண்கள் தமது கணவன்மாருக்கு அடிப்பிந்துவிட்டால், மேலும் அவர்களைத் துன்புறுத்திட வழிதேடலாகாது என்றும் இல்லாம் சொல்லித் தருகிறது. மேலும் மனைவியருக்கு கணவர்களிடத்தில் சில உரிமைகள் உள்ளன என்பதை இறைத்தாதர் நபி (ஸல்) அவர்கள் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள்.

அவர்களுக்கு சரிவர உணவும், உடையும் அளிப்பதே பிரதான உரிமை என்று கூறும் இல்லாம், அவ்வாறு வழங்காதபோது தமது கணவன்மார்களின் சட்டைப்பைகளிலிருந்து தேவையான பணத்தை எடுத்துக் கொள்வதற்கு மனைவியருக்கு அனுமதியளிக்கிறது. தனது குழந்தைக்குப் பாலுட்டுவதற்கான செலவைக்கூட ஒரு கணவன் மனைவிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏவுகின்ற அதேவேளை, ஒரு கணவன் தூரப் பயணம் சென்றபின் னார் , நடு

இரவு நேரத்தில் ஒரு கள்வனைப்போல சத்தமின்றி வீடு திரும்புவதைக்கூட நமது மார்க்கம் தடுத்துள்ளது. இவ்வாறு தமது மனைவியரது உணர்வுகளைக் காயப்படுத்துவதுபோல, அவர்களைச் சந்தேகிப்பதுபோல நடந்துகொள்வதையும், அனுமதியின்றி தமது வீட்டினுள் நழைவதையும்கூட இஸ்லாம் விரும்பவில்லை.

மனைவியர்மீது கணவன்மாருக்கு உள்ள உரிமை ஒன்றே ஒன்றுதான். அது, தனக்கு விருப்பமில்லாத ஒருவனைத் தனது மனைவி தனது வீட்டினுள் அனுமதிக்கக் கூடாது என்பது மட்டுமே.

இவ்வாறு சரியானமுறையில் மனைவியைக் கணவன் நடாத்தும்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதுபோல, அல்லாஹ்வைத் தவிர இன்னொருவருக்கு சிரம் தாழ்த்துவதை அனுமதித்திருந்தால், மனைவியைக் கணவனுக்குச் சிரம்தாழ்த்தும்படி பணித்திருப்பேன் என்னுமளவுக்கு கணவன் உயர் அந்தஸ்து பெறும் நிலை இயல்பாகவே உருவாகிவிடும். மேலும், தனது கணவனைத் திருப்திப்படுத்தி வாழ்ந்த மனைவி மரணத்தின்பின்பு சுவர்க்கம் நுழைவாள் என்று ஹதீஸ் கூறுவதும் இங்கு கவனிக்கற்பாலது.

இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது ஜெயகாந்தனின் அனைத்து நாவல்களுமே, கதைகளுமே குடும்ப அமைப்பை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். உதாரணம் :

'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்', 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', 'கங்கை எங்கே போகிறாள்?', 'கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள்?', 'கரிக்கோடுகள்', 'கருணையினால் அல்ல', இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும்', 'ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது', 'அட சும்மா கெட புள்ளே'.

இஸ்லாம் பெறுபவர் மனதைப் புண்படுத்தும்படியான தர்மம் குறித்து மிகுந்த எச்சரிக்கை செய்கிறது. தனது வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியாமல் கொடுப்பவர் இலகுவாக சொர்க்கம் செல்லுகின்ற, வரையறுக்கப்பட்ட ஏழுவகைக்

கூட்டத்தினரில் ஒருவராக இருப்பார் என்று நமது மார்க்கம் கூறுகிறது. “கனிவான வார்த்தையும், மன்னித்தலும் மனம் புண்படச் செய்யும் தர்மத்தைவிட மேலானவையாகும்” என்பது நபிமொழியாகும்.

“you know very well. உங்க உதவியில்லாமல் எங்கள் குடும்பம் இந்தக் கஷ்ட ஜீவனம்கூட நடத்த முடியாது. கஷ்டப்பறவானுக்கு உதவி செய்யறவா குறைந்தபட்சம் அவர் மானத்தையாவது நஷ்டப்படுத்தனும்னு நினைக்கறா.”²⁶

இவ்வாறு மிக நுட்பமான மனித உணர்வுகளைத் தொட்டுச் செல்லும் பல விடயங்கள் ஜெயகாந்தன் கதைகளில் குவிந்து கிடக்கின்றன.

'இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை' முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார் : 'மனிதர்கள் ஏன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள்? அவர்கள் தம்மைத் தமக்கு மிகச் சொந்தம் என்று நினைக்கிறார்கள். தங்களைக் கெடுத்துக் கொள்வதற்கும் தங்களை அழித்துக் கொள்வதற்கும் தங்கள்மீது அவர்களுக்கிருக்கும் சொந்த உணர்ச்சியே காரணம். அவர்கள் உடம்பாம், அவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் கெடுத்துக் கொள்வார்களாம், அழித்துக் கொள்வார்களாம்! எனவே, தங்கள் சொந்தக் குழந்தையைக்கூடச் சொந்தத்தோடு இவர்கள் கொன்று போடுவார்கள்! என்னே அஞ்ஞானம்....!'²⁷

இஸ்லாம் தற்கொலையை மிக வன்மையாக மறுக்கிறது. கருணைக்கொலையையும் அவ்வாறே. உயிரைப் படைத்துப் பரிபாலிப்பவனாகிய அல்லாஹ்வே உயிரைப் பறிப்பதற்கும் அதிகாரமுடையவன் என்பது இஸ்லாமியக் கோட்பாடாகும். ஒருவர் தனக் கு துன் பம் ஏற் படும் போது பொறு மையாக இருக்கவேண்டுமென்றும், நல்லதை நாடி முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்றும் இஸ்லாம் கூறுகிறது. தீராத நோய், கவலை என்பவைகூட ஒரு மனிதனது பாவங்களைப் போக்கி பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன

என்பதாகவும், அதன் காரணமாக அவனது வேதனைகள் மறுமையில் குறைக்கப்படுகின்றன என்பதாகவும் கூறும் இல்லாம், ஒரு முஸ்லிமின் பாதத்தில் தைக்கின்ற முள்ளினால் ஏற்படும் வேதனையால்கூட இறைவன் மனிதனது பாவங்களை மன்னிக்கிறான் என்ற ஹதீஸையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. மீளாத துன்பம், துயரங்களின்போது ஒருவன் இறைவனிடம், “இறைவா, நான் உயிர் வாழ்வது சிறப்பானதாக இருந்தால் என்ன உயிர் வாழச் செய்வாயாக. மரணிப்பது சிறப்பாக இருந்தால் மரணிக்கச் செய்வாயாக” என்று பிரார்த்திக்குமாறு நமது மார்க்கம் ஒரு முஸ்லிமுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளது.

இந்தவகையில் நன்மையை நாடிப் பிரார்த்திக்கும் ஓவ்வொரு பிரார்த்தனைக்கும் நற்கலி கிடைக்குமென்று ஒரு முஸ்லிம் வாக்களிக்கப்பட்டுள்ளான். பொதுவாகவே இல்லாம் என்பது சாந்தி, சரணடைதல் என்ற பொருள்களைக் கொண்டிருப்பதால் எவ்வகையிலும் மனமகிழ்ச்சியையும், நிம்மதியையும் இதன் உட்கட்டமைப்புகள் தருகின்றன. எனவேதான் இல்லாமிய நாடுகளில் தற்கொலை மிக அரிதாகவே உள்ளது.

உழைப்பை வலியுறுத்தும் இல்லாம் மார்க்கம், பெண்களும் தமது கடமைகளைப் புறக்கணிக்காது தாமே செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறது. வீட்டு வேலைகளில் சோம்பல், அனாவசிய வெட்கம், பேராசை என்பவற்றிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் நிலையில் பெண்கள் இருப்பதும், தங்கள் குழந்தைகள் அற்ப வேலைகளுக்குக்கூட பிறரது தயவை ---வேலைக்காரரின் உதவியை---- எதிர்பார்த்திருக்கும்படி செய்யாமல் ஒரு முஸ்லிம் பெண் வாழ்வதும் ஏற்படுடைத்து. நபி (ஸல்) அவர்களுடைய மனைவிமார்கள் மிகக் கடினமான வேலைகளைக்கூட--- நீர் சுமந்து வரல், ஆட்டுக் கல்லில் மாவரைத்தல், துணிகளைத் துவைத்தல், தைத்தல்-- தாமே செய்தார்கள்.

சிறந்த இல்லத் தலைவியொருத்தி தனது வீட்டுப் பணியிலேயே முழுக்கவனைத்தையும் செலுத்துவாள். வேலைக்காரி வைத்துக் கொள்வதை முறைமது நபி (ஸல்) அவர்கள் தமது மகளான பாத்திமா (ரழி) அவர்களுக்குக்கூட அனுமதிக்கவில்லை.

கடின உழைப்பு பெண்களைத் திடகாத்திரமாக வைத்திருக்கும் என்ற உண்மையும் நோக்கக்கூடியதே.

ஜெயகாந்தன் கதையில் ஒரு பகுதி இது:

'ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளைத் தாமே செய்ய வேண்டும்; ஏவலுக்குச் சேவகர்கள் வைத்துக்கொள்வது ஒருவகை மமதை என்பது அத்தையின் அசைக்கமுடியாத அபிப்ராயம். இவ்வளவு வருஷத்தில் வீட்டுவேலை என்பது எவ்வளவோ எளிதாக்கப்பட்ட பின்பும் தன் சொந்த வீட்டு வேலையைச் செய்யக்கூட அலுத்துக் கொள்ளும் சோம்பேறிகளே அதிகமாகி இருப்பதாகக் கோபமாகக் கூறுவாள் அத்தை.¹²⁸

'அவசரகுணம் கைத்தானிடமிருந்து பிறக்கிறது. நிதானம் அளவற்ற அருளாளனிடமிருந்து பிறக்கிறது' என்று கூறினார்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். 'அல்லாஹ்வின் தூதரே, என்னைச் சுவர்க்கத் தில் நுழைவிக் கக் கூடிய ஒரு வழிபாட்டைச் சொல்லித்தாருங்கள்" என்று நபித்தோழர் ஒருவர் கேட்டார். அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், "கோபம் கொள்ளாதீர். உமக்கு சுவர்க்கக் கிட்டும்" என்றார்கள்.

கோபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளவும், பழிவாங்கவும் மனிதனுக்கு இஸ்லாம் அனுமதித்துள்ளபோதிலும், கோபத்தை அடக்கிக் கொள்வதும், மன்னிப்பதும், பொறுமையுடன் நடந்து கொள்வதும் உயர்குணங்களென மதிக்கப்படுகின்றன.

ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் :

"கோபம் ஒரு நல்ல குணம். அதை வீணாக்கி விடக்கூடாது.

என் கோபம் சுயநலம் சம்பந்தப்பட்டதாயின் எனக்கு அவமானமே மிஞ் சும். என் கோபம் யாரையேனும் காயப்படுத்திவிட்டால், அவர்களையும்விட, அவர்களுக்காக என் மனம் மிகவும் வருந்தும்.

அறிவு, அனுபவம், எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான அன்பு இம்முன்றும் மிகுகிறபோது கோபம் குறைந்து போகும்.

பல சமயங்களில் தோன்றுகிறது, கோபம் ஒரு பொய்யுணர்ச்சி என்று.

உறவுக்காக ஒரு கோபம். உரிமைக்காக ஒரு கோபம்.

அன்புக்காக ஒரு கோபம். கடமைக்காக ஒரு கோபம்.

கோபம் ஒரு நல்ல ரசம் என்பதனால்தான் 'ரெளத்ரம் பழகு' என்று சொல்லப்பட்டது."²⁹

ஜெயகாந்தனின் அமெரிக்க விஜயம் பற்றி அவரது மனைவி ஜெயஜூனனி எழுதுகிறார் :

'ஊருக்குத் திரும்பியிறகு jk யிடம் மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னேன்.

"இந்த இரண்டுமாத காலத்தில் நீங்கள் ஒருமுறைக்கூட யாரிடமும் கோபித்துக் கொள்ளவே இல்லை " என்று. அவர் கூறினார்.

"இங்கிருந்து புறப்படுமுன் நான் ஒரு பிரதிக்கை எடுத்துக் கொண்டேன். திரும்பி வரும்வரை யாரிடமும் எதற்காகவும் கோபம் கொள்வதில்லை என்று. தீர்மானங்களை சொல்லித் திரிவதைவிடவும் அதற்கு எதிரான காரியம் வேறெதுவுமில்லை என்பதால் உன்னிடம் சொல்லவில்லை."

தனது பிரதிக்கையை நாறு சதவிகிதம் நிறைவேற்றிய அவரது 'காந்தியப் பண்புக்குச் சரியான உரைகல்லாக அமைந்தது அவரது P.S. விஜயம்.

இதைவிட வேறென்ன பெருமை வேண்டும்? அந்த....
ஆசையுள்ள அமெரிக்காவுக்கு!'³⁰

தனது பெற்றோரூக்கு நன்மை செய்யும்படி அல்குர்ஆன் மனிதனுக்கு உபதேசம் செய்கிறது. அல்லாஹ்-வை வணங்குவதையும், பெற்றோரூக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டுவதையும் ஒரே தளத்தில் வைத்து குர்ஆன் கட்டளையிடுகிறது. அவர்கள் முதுமையடையும்போது “சீ” என்றுகூட ஒரு வார்த்தை அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிவிடாமல் மரியாதை செய்யுமாறும், அவர்களை விரட்டி விடாமல் பாதுகாக்குமாறும் அல்லாஹ் கூறுகிறான். அவர்கள் இருவர்மீதும் இரக்கத்துடன் பணிவு என்கிற இறக்கையைத் தாழ்த்தி, “இறைவா, நான் குழந்தையாக இருந்தபோது என்னை அவர்கள் வளர்த்ததுபோன்று நீயும் அவ்விருவருக்கும் அருள் புரிவாயாக ! “என்று பிரார்த்திக்குமாறு குர்ஆன் மனிதனுக்கு சொல்லித் தருகிறது.

ஜெயகாந்தன் தனது தந்தை பற்றிக் கூறுகிறார் :

‘பத்து ஆண்டுகள் அவர் எங்கள் குடும்பத்தோடு இல்லை. நான் மட்டும் கடமையுணர்வோடு அவரை அடிக்கடி கண்டு கொள்வேன். முன்கோபியான அவரிடம், பத்து வயதிற்குள்ளாக ஹிட்லரின் சித்திரவதைகளை நான் பெருமளவு அனுபவித்திருக்கிறேன். ஆனால், அவர்மீது எனக்கு வெறுப்பு இல்லை. பிரிந்திருந்த காலத்தில் வெறுப்பு அன்பாய் மலர்ந்திருக்கிறது. பெரும் செல்வந்தராய் இருந்து சீரமின்து போனவர் அவர்.’³¹

மரணம் பற்றி எழுதுகிறார் :

‘மரணம் பிடிக்கும். உயிர் சமந்து பிறந்த நாள்தொட்டு அது என்னைப் பிடிக்கவே முயல்கிறது. இத்தனை காலமும் நான் ஒளித்து ஒளித்து தப்பித்துப் போயிருக்கிறேன். வாழ்நாள் எல்லாம் நம்மோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற நல்ல நண்பன் இவன். நாம் இவனை வெறுக்கவா முடியும்?’³²

செயல்களில் சிறந்தவர் யார் என்று அறிவதற்காகவே ஜனனமும், மரணமும் படைக்கப்பட்டன என்றும், ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் ஒரு வழிப்போக்கனைப்போல வாழ்ந்து முடித்துவிடுவதே

மிக நல்லதென்றும் இஸ்லாம் கூறுகிறது. ஒருவரது மரணத்திற்காக முள்ளிம்கள் மூன்று நாட்களுக்குமேல் துக்கம் அனுஷ்டிப்பதில்லை. மேலும், ஓப்பாரி வைத்து அழுவதும், துணிகளை கிழித்துக்கொள்வதும், முகத்தில் அடித்துக்கொள்வதும், முடிகளை விரித்துப்போட்டு பிய்த்துக்கொண்டு அழுவதும், “நாசமே, கேடே” என்று கூவியழைப்பதும் இஸ்லாம் மிக வெறுக்கும் செயல்களாகும். மேலும், மரணித்தவருக்காக அவரது குடும்பத்தினர் சப்தமிட்டு அழுவதால் மரணித்தவர் வேதனை செய்யப்படுவார் என்று ஹதீஸ் கூறுகிறது. மரண இழப்பைத் தாங்கிக்கொள்ளல் பற்றி, தமிழகத்தில் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் முதுபெரும் ஆசானாக விளங்கிய தோழர் ஆர். கே. கண்ணன் தமது 72 ஆவது வயதில் இயற்கையெய்தியபோது ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் : ‘கம்யூனிஸ்ட் பள்ளியைச் சேர்ந்தோர் மட்டுமே அந்த இழப்பை உணரவும், தாங்கிக்கொள்ளவும் முடியும்.¹³³

இஸ்லாம் வரத்சணையை வன்மையாக மறுக்கிறது. ஒரு ஆண், ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்யும்போது அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய மஹரை (திருமண நன்கொடை) கண்ணியமான முறையில் செலுத்திவிடும்படியும், அவர்களே விரும்பி திருப்பித் தந்தாலொழிய ஒரு பொற்குவியலையே நன்கொடையாகக் கொடுத்திருந்தபோதும் அதைத் திருப்பிக் கேட்க வேண்டாமென்றும் ஆண்களுக்குக் குர்ஆன் கூறுகிறது. இவ்வாறு நன்கொடை வழங்கத் திராணியற்ற ஆண்கள் திருமண வாழ்வின் ஆசைகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள நோன்பு நோற்கும்படியும் ஆலோசனை வழங்குகிறது.

ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் :

‘.....என் ஜாதியில் எனக்குப் பிடித்த மிக முக்கியமான பண்பு வரத்சணை வாங்காமலிருப்பது. பெண் வீட்டாரிடமிருந்து மாப்பிள்ளை எதையும் கோரிப் பெறுவது அவமானகரமானது. மாறாக, மணமகன்தான் பெண்ணுக்குச் சீர்வரிசை செய்து பரிசும் போட்டுத் தன் பெருமைகளைக் காட்டிப் பெண் கேட்க வேண்டும்.¹³⁴

அனாவசிய புகைப்படங்கள், சிற்பங்கள், சிலைகள், உயிரினங்களைக்கொண்ட ஒவியங்கள்....இவற்றை இஸ்லாம் தடை செய்துள்ளது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இதுவரைகாலமும் வந்துபோன இலட்சக்கணக்கான நபிமார்கள், இறைத்தாதர்கள் யாருக்குமே, அவர்கள் காட்டிய வழிமுறைகள் தவிர ஒரு கோட்டுப் படம் மூலம்கூட

எமது மார்க்கம் அடையாளமிடவில்லை. காலப்போக்கில் அது திரிபுகளுக்கு உட்படலாம் ; அல்லாஹ் வை வணங்குவதிலிருந்து அது மக்களைத் தவிர்த்து விடலாம் என்பதே அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். தன்னைத் தனது நன்பர்கள் விதவிதமாக படமெடுப்பது பற்றியும், அவற்றைச் சுவரில் மாட்டிவைப்பது பற்றியும், அதனால் தனக்கு ஏற்படும் தர்மசங்கடம் பற்றியும் 'ஒரு படம், ஒரு ஓவியம், ஒரு சிலை' எனும் தலைப்பில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் :

'நான் என்னை நேசிப்பதனால்தான் இந்தப் படங்களையும் ரசிக்கிறேன். இந்த நேசம் அந்தரங்கமாயிருக்கிறபோது கொள்கிற அழகு பகிரங்கமாக ஆகிறபொழுது இல்லாமற் போகிறது. இந்த விளம்பரத்துக்குச் சுயமோகிகள் தவிர எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைய முடியாது. நான் ஒரு சுயமோகி அல்ல, எனவேதான் மறுபடியும் சொல்கிறேன். என்னைச் சுற்றிலும் என்னுடைய படங்களை மாட்டிவைத்துக் கொள்வதும், எனது படங்களை நானே பிரசுரித்துக் கொள்வதும், எனக்குப் பிடிக்காது. மேலும், என்னை மெய்யாக அறிந்துகொள்வதற்கு அந்தப் படங்களும் சித்திரங்களும் ஒருபோதும் உதவாது அல்லவா?'³⁵

பிரபல கதாசிரியர்கள் எல்லாம் தமது கதைகளுக்கு பிரபலமான ஓவியர்கள்தான் படம் வரைய வேண்டும் என்று போட்டிபோட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில்கூட, தனது கதைகள் ஓவியங்களுடன் வருவதை ஜெயகாந்தன் விரும்பியதில்லை என்று எழுதுகிறார் P.R. துரைக்கண்ணு. (J.K. 75 , ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர் 2008 , நக்கீரன் வெளியீடு சென்னை -14, பக்.278)

"என்னைப் பொறுத்தவரை என்னென்ன எழுதக்கூடாது என்பதை முன்கூட்டியே தீர்மானித்து விடுவேன். பெண்களை வர்ணிப்பது, கையாலாகாத்தனம்."³⁶ என்று ஜெயகாந்தன் கூறுவதைப் படிக்கும்போது, இவையிரண்டுமே இல்லாத்தில் வெறுக்கப்பட்டவை என்பது உடன் என் அறிவில் சுடர்கின்றது.

இஸ் லா மிய கலாசாரம் மானிட வாழ் வின் துணைப் பொருள் களை அழுகுபடுத்துவதையோ நோக்கமாகக் கொண்டதல்ல; மனித வாழ்வை அழுபடுத்துவதையும், உயர்த்துவதையுமே இலக்காகக் கொண்டதாகும்”³⁷ என்று கூறுகின்ற மார்க்க அறிஞர் பிக்தாலின் கூற்றை நினைவுட்டுவது இங்கே பொருத்தமானதென நினைக்கிறேன்.

சினிமாக்களில் வலிந்து செக்ஸ் புகுத்தப்படுவது பற்றிக் கூறுகிறார். “இரண்டு பேர் அந்தரங்கத்தை முன்றாமவர் புனிதமாகக் கருத வேண்டுமே தவிர, இடையில் புகுந்து தலையிடுவது அநாகரீகமும், பாபகரமானதும் ஆகும். ஒரு காமிராவுக்கு அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பார்வை வேண்டும். இல்லாமல், சாவித்துவாரத்தின் வழியாகப் பார்ப்பதும், சுவரேறி எட்டிப் பார்ப்பதுவும் போன்ற செயல்களில் அதை ஈடுபடுத்துவது தகாது.”³⁸

இஸ்லாம் செயற்கையான குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு முறையை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது. “வறுமைக்குப் பயந்து உங்கள் குழந்தைகளைக் கொலை செய்து விடாதீர்கள்” என்று அல்குர்ஆன் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றது. இன்பத்தை அனுபவித்தபின்னர் அதன் விளைவைத் தடுத்தல் முறையல்ல என்றும், சந்தான பாக்கியம் மிக உயர்ந்த செல்வம் என்றும் இஸ்லாம் கருதுகிறது. ஒரு தாய் குழந்தை ஈன்ற முதல் இரு வருடங்கள் நிறைவடையும்வரை, தான் பெற்றெடுத்த குழந்தைக்குப் பாலுாட்ட வேண்டும் என்று குர்ஆன் கட்டளையிட்டுள்ளபடியால், பொதுவாகவே அவ்விரண்டு வருடங்களிலும் இயல்பான கருத்தடை முறையொன்று பெண்ணின் உடம்பினுள் செயல்படுத்தப்படுகின்றது. இது தவிரவும், கர்ப்பம் தரிக்காதிருக்க நாடினால், ஓர் ஆண் அஸ்ல் (விந்து முட்டையை சந்திக்காமல் வெளியேற்றல்) முறையை மட்டும் கைக்கொள்ளும்படி முஸ்லிம்களுக்கு ஹதீஸ் அறிவுறுத்துகின்றது. எனினும், அல்லாஹ் நாடினால், நிச்சயமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது வந்தே தீரும் என்றும் ஹதீஸ் எடுத்துரைக்கின்றது.

இந்திய அரசாங்கம் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைத் தீவிரமாக அமுல்படுத்தியபோது, அதை எதிர்த்தவராக ஜெயகாந்தன்- தனித்த ஒருவராக- தனி வல்லமை கொண்டு திகழ்ந்தார். 'குடும்ப நலத் திட்டம் என்ற பெயரால், மேற்கத்திய அறிவிலிகள், ஜேரோப்பிய, ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் நாடுகள் மீது தொடுத்த யுத்தமே கருவழிப்புச் சித்தாந்தம். இதனை உணர்ந்து இந்தியாவிலிருந்து இந்தத் திட்டத்தை வேரோடு கெல்லி ஏரிகிற ஒரு வேள்விக்காகத் தாங்கள் மறுபடியும் அரசியல் பிரவேசம் செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்பது எனது ஆவல்.

இதற்குப் பாரத மக்களின்மீது தாங்கள் அன்பு செலுத்துதல் அவசியம். மக்களின் அன்பால்தான் எவரும் இந்தத் தேசத்தின் பிரதமராக வீற்றிருத்தல் இயலும். அதில் ஈடு இணை இல்லாத ஒரு மனிதரின் வாரிசாகத் தாங்கள் உருவாவதிலேயே எனக்கு மகிழ்ச்சி' என்று இத்திட்டத்தில் தீவிரமாகச் செயல்பட்ட சஞ்சய் காந்திக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார். [(இதயம் பேசுகிறது 15.01.1978, பக்.6163) ஆதாரம் : ந. அறிவுழகன் எம்.ஏ. , ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், பக். 197--198 } இந்தத் திட்டம் குழந்தைகளை வெறுக்கச் செய்கின்றது என்று கூறிய அவர், குழந்தை இல்லாமல் குடும்பம் நடத்துகின்ற வாழ்க்கையைச் சொல்லித்தருகின்ற கயமைக்கு ஆட்படாமல், இளைய தலைமுறையினர் வாழத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்தார். "இந்தக் கருத்து எப்படி உங்களுக்குள் உருவானது?" என்று நான் கேட்டபோது, "நானே யோசிச்ச சொன்னதுதான். குழந்தையில்லாத வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை?" என்று திருப்பிக் கேட்டார்.³⁹

பொறாமை மிகக் கெட்ட குணமாக இல்லாத்தில் கருதப்படுகின்றது. நெருப்பு விறகைச் சாப்பிட்டு விடுவதைப்போல பொறாமை நன்மைகளைச் சாப்பிட்டு விடுகின்றது; மார்க்கத்தை சிதைத்து விடக்கூடியது என்பதால் பொறாமையையிட்டு முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்களை எச்சரித்துள்ளார்கள்.

பொறாமையைத் தவிர்க்குமுகமாக ஒரு சந்தோஷமான விஷயத்தைக் கேட்டால், அல்லது கண்டால் 'மாஷா அல்லாஹ்' என்று கூறுமாறு இஸ்லாம் பணிக்கின்றது. மேலும், புறம், அவதாரு என்பனவும் கொடிய பாவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அவதாரு கூறுவோருக்கு கடுமையான தண்டனைகள் சட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. பீ.எஸ்.ரவீந் திரன் என்ற தோழர் ஜெயகாந்தனைப் பற்றி எழுதுகிறார்:-

"தோழர் ஜெயகாந்தனிடம் இரண்டு முக்கிய பாடங்களை நான் பயின்றேன். ஒன்று- ஒருவர் இல்லாதபோது அவரைப் பற்றி புறம் கூறுவதோ, கோள் சொல்லுவதோ கூடாது. 'இந்த ஆள் என்ன சொல்வான் தெரியுமா ஜெயகாந்தன்?' என்று யாராவது ஒருவர் இன்னொருவரைப் பற்றி புகார் கொண்டு வந்தால் மேற்கொண்டு அவரைப் பேச விட மாட்டார். "அவரா? இப்போது அவர் இங்கு இல்லையே! அவர் வந்து விட்டுமே. அப்போது பேசலாமே" என்பார். அது மட்டுமல்ல இன்றுவரை யாரைப் பற்றியும் குறை சொன்னதோ, புறம் கூறியதோ இல்லை. யார் மீதும் பொறாமைப்பட்டதும் இல்லை."

இரண்டு- நம்மோடு இருந்தவர்கள் சக தோழர்கள் நம் கண் முன்னாலேயே உயர்ந்து நின்றால், அவர்கள் மீது பொறாமை கொள்ளாமல் மனதார வாழ்த்தும் மனப்பக்குவும் தேவை என்பதை அவர் மூலம்தான் கற்றுக் கொண்டேன்"⁴⁰

"ஒருமுறை வெளியே சென்றுவிட்டு காரில் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த போது, ச.சமுத்திரம் ஜெயகாந்தனைப்பற்றி செய்திருந்த விமரிசனம் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, ச.சமுத்திரத்தைப் பற்றி- அவருடைய பல செயற்பாடுகளைச் சொல்லி நான் விமர்சித்தேன். நான் முடிக்குமுன்னே ஜெயகாந்தன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்:-"யாரைப் பற்றியும் நல்லது இருந்தால் பேசலாம். மோசமானவற்றை நாம் ஏன் பேச வேண்டும்?" ஜெயகாந்தனின் பெருந்தன்மைக்கு இது ஒரு சிறிய உதாரணம் மட்டுமே"⁴¹ என்று அவரது நண்பரின் மகன் பீ.கே. சிவகுமார் எழுதுகிறார்.

“மிக உயர்ந்தவர்கள் யாரையும் விமர்சிக்க மாட்டார்கள். சினிமாக் காரர் களை நான் நிறையவே விமரிசனம் பண்ணியிருக்கேன். ஆனால், அவர்கள் அதை எதிர்த்து விமரிசனம் பண்ணியதே இல்லை. அவங்ககிட்ட இருந்தே அந்த நல்ல பண்பை நான் கத்துக்கிட்டேன்” என்று சினிமாக் கலைஞர்களை கெளரவிக்கும் நிகழ்ச்சியொன்றில் ஜெயகாந்தன் பேசியதாக எழுதுகிறார் இயக்குனர் எஸ்.பி.ஜூனாதன்.⁴²

மேலும் ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார்: ‘முஸ்லிம் பக்கிரிகள் ஜால்ரா கட்டிய அந்த டேப்பை அடித்துக்கொண்டு பாடி உருகுகிறபோது--அந்த பாதை புரியாவிட்டாலும்--- ‘அல்லா’ என்கின்ற பெயரில் அவன் அறிகின்ற மகத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. (டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பப்ளிகேஷன் சென்னை17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 2006,பக.231)

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், புதிய வார்ப்புகள், முதற்பதிப்பு 1965, பக்கம் 3-5
2. ஜெயகாந்தன், சுதந்திரச் சிந்தனை, கலைஞர் பதிப்பகம், சென்னை-17, முதற்பதிப்பு ஜூன் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1975, பக்கம் 35
3. மேலது, பக்கம் 51-56
4. ஜெயகாந்தன், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, மக்கள் பதிப்பு 1970, பக்கம் 299, 300
5. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதல் பதிப்பு அக்டோபர் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1988 பக்கம் 410
6. கெகிராவ் ஸஹானா, ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்தேன், தினகரன் வாரமஞ்சரி 1996 மார்ச் 31, பக்கம் 18
7. திலகவதி, தமிழுக்கு ஞானபீடம், கணையாழி, ஏப்ரல் 25, பக்கம் 58
8. கெகிராவ் ஸஹானா, எங்கள் ஜெயகாந்தன் sir , மல்லிகை, ஆகஸ்ட் 2008, பக்கம் 23
9. ஜெயகாந்தன், கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள்?, மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1967, ஏழாம் பதிப்பு நவம்பர் 1988 பக்கம் .10-14
10. ஜெயகாந்தன், சுதந்திரச் சிந்தனை, கலைஞர் பதிப்பகம், சென்னை-17, முதற்பதிப்பு ஜூன் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1975, பக்கம் 44
11. ஜெயகாந்தன், இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1983, நாலாம் பதிப்பு டிசம்பர் 2004, பக்கம் 4

12. ஜெயகாந்தன், யுகசந்தி, மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1963, மறுபதிப்பு 2005, பக்கம் 24,25
13. மேலது., பக்கம் 220-252
14. ஜெயகாந்தன், எங்கெங்கு காணினும், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1980, மூன்றாம் பதிப்பு 2007,பக்கம்75
15. ஜெயகாந்தன், இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜூலை1983, நாலாம் பதிப்பு டிசம்பர்2004, பக்கம் 96 -
16. ஜெயகாந்தன், ஒ அமெரிக்கா!, மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1983, நாலாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1996, பக்கம் 55
17. மேலது, பக்கம் 64
18. ஜெயகாந்தன், குடும்ப நாவல், ஜெயகாந்தன் சிறப்பிதழ், ஆகஸ்ட் 2002,பக்.40-46
19. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள், மீனாட்சி புத்தகசாலை,மதுரை-1, முதல் பதிப்பு அக்டோபர் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர்1988,பக்கம் 69
20. மேலது., பக்கம்160,161
21. மேலது., பக்கம் 409
22. ஜெயகாந்தன், ஈஸ்வர அல்லா தேரே நாம், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜூனவரி 1983, நாலாம் பதிப்பு ஜூனவரி2005, பக்கம் 27
23. மேலது., பக்கம் 40
24. மேலது., பக்கம்118
25. மேலது., பக்கம்157

26. ஜெயகாந்தன், காற்று வெளியினிலே, மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஏப்ரில்1984, முன்றாம் பதிப்பு செப்டம்பர் 2002, பக்கம் 51
27. ஜெயகாந்தன், இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை, மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1986, முன்றாம் பதிப்பு 2002, பக்.4
28. மேலது., பக்.190
29. ஜெயகாந்தன், குழுதம் இதழ் தயாரிப்பு--10.01.91, பக்.35
30. அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், தொகுப்பாளர் ந.முருகானந்தம், எனி இந்தியன் பதிப்பகம் சென்னை17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008, பக்.96,97
31. ஜெயகாந்தன், குழுதம் இதழ் தயாரிப்பு--10.01.91, பக்.39
32. மேலது., பக்.85
33. ஜெயகாந்தன் பற்றி மார்க்ஸீய அறிஞர் ஆர்.கே.கண்ணன், ஜெயகாந்தன் மணிவிழா சிறப்பு வெளியீடு, ஏப்ரல் 1994, பக்.67
34. ஜெயகாந்தன், சிந்தையில் ஆயிரம், மீனாட்சி புத்தகசாலை, மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1987, இரண்டாம் பதிப்பு 1999, பக்.92
35. மேலது., பக்.222
36. ஜெயகாந்தன், மனோரஞ்சிதம், ஜூனவரி15 1997, பக்.23
37. இஸ்லாமிய சிந்தனை, ஜூனவரிமார்ச்1992,பக்.30
38. ஜெயகாந்தன், குழுதம் இதழ் தயாரிப்பு--10.01.91, பக்.44
39. கெகிறாவ ஸஹானா, மல்லிகை நவம்பர் 2008, பக்.1925
40. ரவீந்திரதாஸ், பி.எஸ்., JK75, ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர் 2008, நக்கீரன் வெளியீடு சென்னை-14, பக்.152
41. மேலது., பக்.201
42. மேலது., பக்.220

சில புறநடைகள்

'மார்க்ஸின் எதிரிகள் எந்த நூற்றாண்டிலோ அரசு பலத்தில் நிற்கிற மதங்களுக்கு ஆட்பட்டு, ஆன்மிகப் பார்வையில் புகுந்துகொண்டு லோகாயதவாதத்தை எதிர்த்தார்கள் என்பதால் மார்க்ஸம் கம்யூனிஸ்டுகளும் அந்த போலி ஆன்மிகத்தைக் கிழித்தெறிந்தார்கள். அதற்காக எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் குறிப்பாக இந்தியாவில் மனித வாழ்வையும் சமூக வாழ்வையும் மேம்படுத்திய உண்மை ஆன்மிக நெறிகளுக்குக் கம்யூனிஸ்டுகள் என்போர் வரட்டுத்தனமான எதிரிகளாய் இருக்கவேண்டுமென்றால் பன்றியைப் பகைக்கின்ற இல்லாமிய வெறியர்களின் முடத்தனத்துக்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?' என்று ஜெயகாந்தன் 'ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்களில்' எழுதுகிறார்.

அவர் இவ்வாசகங்களை எழுதிய புதிதில் யாராவது இது குறித்து விளக்கம் அளித்திருப்பார்களா அறியேன். ஆனால், நான் இதை வாசித்தவுடனேயே (90களில்) இதுகுறித்து ஒரு விளக்கம் எழுதி அவருக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

அத்வைத கொள்கைகளில் ஊறியவர்களுக்கு இயல்பாக வருகின்ற கேள் வியையே ஜெயகாந்தனும் இங் கே முன்வைக்கின்றார். இல்லாம் பன்றியை வெறுக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகவே அதுவும் இவ்வுலகில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், பன்றியும், நாடும் முஸ்லிம்களுக்குத் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன. அதற்காக பன்றியையோ, நாடையோ துன்புறுத்த, வதைசெய்ய எந்த முஸ்லிமுக்கும் அதிகாரமில்லை. மாறாக, இல்லாம் ஜீவகாருண்யத்தை வரவேற்கிறது. பிற உயிரினங்களுக்கு அநியாயம் செய்த மனிதர்கள் மறுமையில் விசாரிக்கப்படுவார்கள். மறுமை விசாரணையில் முதன்முதலாக பிற விலங்குகளின் விசாரணையே எடுத்துக்கொள்ளப்படும். அதற்குப் பிறகே மனிதர்களுக்கான விசாரணை ஆரம்பமாகும்.

மதுவைத் தடைசெய்வதற்கு, “போதை ஏற்படுத்தக்கூடிய, பலவீனத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய அனைத்தும் ஹராமானவை “என்ற நபிமொழியையும், அல்குர் ஆனையும் ஆதாரமாகக் கொண்டாலும், பன்றி தடை செய்யப்பட்டதற்கு பூரணமான விளக்கங்கள் தரப்படவில்லை. அது அழக்குகளைச் சாப்பிடுகிறது; மிருகங்களில் அதனுடைய தசையே மிகவும் நச்சுத்தன்மையானது என்று நாம் பல விளக்கங்களைக் கூறிக்கொள்கிறோம். தற்போது முளைக்காய்ச்சல், பன்றிக்காய்ச்சல் முதலிய நோய்களும் இனக்காணப்பட்டுள்ளன. எது எப்படியிருப்பினும் ஒரு இஸ்லாமிய வெறியனே---ஜெயகாந்தன் சொல்வதுபோன்று இஸ்லாமிய முடனே-பன்றியை வெறுப்பான். சாதாரண முஸ்லிம் நடுநிலை பேணுவான் என்பதால், “எதிலுமே அதிகம் நாதனம் பார்ப்பவர்களுக்குக் கேடுதான்” என்று நபி (ஸல்) அவர்களும் நவின்றுள்ளதால், ஒரு முஸ்லிம் பன்றியை வெறுப்பது அதிதீவிரமான நிலையோகும். ஏனெனில், தவிர்க்கமுடியாத சந்தர்ப்பங்களில், வேறு உணவு இல்லாதபோது பன்றி இறைச்சியை உண்ண குர்ஆன் முஸ்லிம்களுக்கு அனுமதி தந்துள்ளது (பார்க்க அல்-குர்ஆன் அத்தியாயம் 5: 3,4,5 ஆம் வசனங்கள்). தவிரவும், ஒரு இஸ்லாமிய ஆட்சியில், முஸ்லிமல்லாதோரின் உடைமையாக பன்றி இருந்தால் அதனைப் பாதுகாப்பதும், அப்பன்றி திருடுபோனால் அதற்கு நஷ்டாடு வழங்குவதும், அத்திருட்டை ஒரு முஸ்லிம் செய்திருந்தால் அந்த நஷ்டாட்டை அவனே பொறுப்பேற்பதும் சட்டங்களாகும். எனவே, ஆட்சியாளருக்கும், முஸ்லிமல்லாத குடிமக்களுக்கும் இடையில் ஏற்கனவே செய்துகொள்ளப்பட்டுள்ள ஒப்பந்தத்தின்படி, உஸ்ர் எனப்படும் வியாபாரப் பொருட்களுக்கான வரி அக்குடிமகனுக்கு---அவுடைமையாளனுக்கு---விதிக் கப்படும் என்பதும் அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

‘ஸஸ்வர அல்லா தேரே நாம்’ நாவலின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்:

“உழைக்கும் மக்களின், பெண்மக்களின் அவலனிலையையும் அடிமைத்தனத்தையும் அகற்றித் தீர்க்கிற உண்மையான மார்க்கம் எதையும் இதுவரையில் நமது தொன்மை மதங்கள் எதுவும் காட்டவில்லை. மேலும் உழைக்கும் மக்களின் நலன்களையும், பெண்மக்களின் மேன்மைகளையும் சிதைப்பதற்கும் சீரழிப்பதற்கும் உலகில் உள்ள எல்லா மதங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.”¹²

இஸ்லாமிய சமுதாயத்தில் விசவாசிகள் அனைவரும் சகோதரர்களாவர். மேலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நண்பர்களும், பாதுகாவலர்களும், மேய்ப்பாளர்களும் ஆவர். ஒரு கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியை மறுபகுதி எப்படித் தாங்குகின்றதோ, ஒரு உறுப்புக்கு நோய் வந்தால் முழு உடம்பும் எப்படித் துடிக்கின்றதோ அதுபோன்று அவர்கள் இயங்கவேண்டுமென இஸ்லாம் எதிர்பார்க்கிறது. இவ்வாறு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யாவிடில் இந்தப் பூமியில் குழப்பமும், அடக்குமுறையும் பல்கிப் பெருகிவிடும் என்று குர்ஆன் எச்சரிக்கிறது. சித்திரவதைக்குள்ளான ஒரு நீக்ரோ அடிமை தமது தலைவராக நியமிக்கப்பட்டாலும், அவர் அல்லாஹ் வின் வேதக் கட்டளைகளை சரிவர நிறைவேற்றும்வரையில் அவரது தலைமைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது ஒவ்வொரு முஸ்லிமினதும் கடமையென மஹமது நபி (ஸ්ல) அவர்கள் தமது இறுதி ஹஜ் பேருரையில் எடுத்து உரைத்திருக்கிறார்கள். அல்லாஹ்வைத் தொழுவது மட்டுமல்ல, அனாதைகளைக் காப்பதும், ஏழைகளுக்கு உணவளிப்பதும், பிறருடைய வாரிசுப் பொருட்களை உரிமையாளர்களிடம் முறையாக சேர்ப்பிப்பதும்கூட ஒரு முஸ்லிமின் கடமைதான். இஸ்லாத்தின் ஜந்து கடமைகளுள் நான்கு கடமைகள் வழிபாடுகளாகவே இருக்கின்றன. இருந்தபோதிலும், பொறுமையைப்

பேணுவதும், வாக்குறுதியைப் பேணுவதும்கூட ஒரு முஸ்லிமின் கடமையாக உள்ளன. தமது உற்றார் உறவினருக்கும், அனாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், யாசகர்களுக்கும், விடுதலை வேண்டி நிற்கின்ற அடிமைகளுக்கும் உரிய வரிகளை அவர்கள் கேட்காமலேயே கொடுத்துவிட வேண்டிய கடமையாக ஸக்காத் திகழ்கின்றது. ஒரு பணக்காரருடைய செல்வத்தில் தேவையுள்ள இவ்வனைவரும் இயல்பாகவே பாத்தியதை பெறுகின்றனர். சந்தோஷமான பெருநாள் நாட்களில் முஸ்லிம்கள் கையேந்தி நிற்காத அளவுக்கு அவர்களுக்குரிய வசதிகளை செய்துவிடும்படி ஒவ்வொரு பணக்கார முஸ்லிமுக்கும் ஹதீஸ் ஏவல் விடுக்கிறது. சகோதர மனிதன் ஒருவனது தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காக நடந்துசெல்வது, நபி (ஸல்) அவர்களுடைய பள்ளிவாசலாகிய மஸ்ஜிதுன்னபவியில் ஒருமாத காலம் தங்கி வழிபாடு செய்வதைவிட மேலானது எனவும் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். ஒரு கடனாளி தனது கடனை நிறைவேற்றும் வரையில் காத்திருப்பதும், உண்மையாகவே அக்கடனை நிறைவேற்றும் வசதியற்றவராக அவர் இருப்பதையறிந்தால், அத்தொகையை அவருக்கு தர்மம் செய்துவிடுவதும் மிகச்சிறந்தவை என்றும் அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. கஷ்டப்படுகிற ஒருவரது கஷ்டங்களையும், துன்பங்களையும் நீக்குகின்ற ஒரு முஸ்லிமுடைய கஷ்டங்களையும், துன்பங்களையும் அல்லாஹ் மறுமையில் நீக்குகிறான் என்பது ஒரு முஸ்லிமுடைய நம்பிக்கையாகும் . ஒரு செல்வந்தருடைய செல்வத்தில் வழங்கப்படவேண்டிய ஸக்காத்தின் பங்கினை ஒரு இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர் எடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், அதனை உரிய ஏழைகளுக்கு வழங்கி அச்செல்வந்தரை உள்ளும், புறழும் தாய்மைப்படுத்தவேண்டுமென்றும் குர்ஆன் கட்டளையிடுகிறது.

“நீங்கள் மிக விரும்பக்கூடியவற்றிலிருந்து செலவு செய்யாதவரை நன்மையை அடைந்துகொள்ள முடியாது” என்று அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. பொன்னையும், பொருளையும் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு, அதனை அல்லாஹ் வின் பாதையில் செலவு செய்யாத ஒருவருக்கு மறுமையில் பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைக்கொண்டு குடு போடப்படும் என்று அல்குர்ஆன் எச்சரிக்கிறது.

இதையே இன்னொருவிதமாகவும் இஸ்லாம் கூறுகிறது. “உலகிலே சிலர் சுகமனுபவிப்பதன் பக்கம் உங்கள் பார்வையைச் செலுத்தாதீர்கள். அவை இவ்வுலக வாழ்வின் வெறும் அலங்காரங்களே. அவர்களைச் சோதிப்பதற்காகவே அவை கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதே மிக மேலானதும், நிலையானதுமாகும்” என்று அல்லாஹ், முஹமது நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு குர்ஆன் வாயிலாக கூறுகிறான். இத்தகைய செல் வந் தர்களை விட பயபக் தியடையவர் களே மிக உயர்ந்தவர்களென்று நபிகளாரது இறுதி ஹஜ் பேருரை தெரிவிக்கின்றது. அத்துடன் இஸ்லாம் யாசகம் கேட்பதை மிக வெறுக்கிறது. யாசகம் கேட்டுத் திரிபவர்கள் மறுமையில் முகத்தில் சதை இல்லாமல் எழுப்பப்படுவார்கள் என்ற நபிமொழி மறுபுறமாக உழைப்பின் மகத்துவத்தை எடுத்துக்கூறுகின்றது.

பெண்கள் நலத்தையும், அவர்களது மேன்மையான வாழ்வையும் விரும்பும் இஸ்லாம் பெண்களுக்கு செல்வம் சேர்க்கவும், சொத்துக்களில் உரிமை கொள்ளவும், கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யவும், தொழில் புரியவும் உரிமை வழங்கியுள்ளது. நபி (ஸல்) அவர்களுடைய அன்பு மனனவியாகிய கதீஜா நாயகி, மக்காவிலே செல்வந்த வியாபாரியாகத் திகழ்ந்ததையும், அவர்களது செல்வம் இஸ்லாத்தின் வளர்ச்சிக்காக அதிகம் பயன்பட்டதையும் இஸ்லாமிய வரலாறு எமக்குக் கூறுகின்றது. “அறிவைத் தேடிப்பெறுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமினதும் கட்டாயமான கடமையாகும்” என்று வலியுறுத்துகின்ற ஹதீஸைவிட பெண்நலத்தை வலியுறுத்தும் வேறு விதிகளும் வேண்டுமா?

பெண் கள் தமது அனுமதியின் றி திருமணம் முடித்துக்கொடுக்கப் படக்கூடாது என்று கூறும் இஸ்லாம், விதவைகள் மணமுடிக்கவோ, முடிக்காமலிருக்கவோ அவர்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு என்கிறது. தனது குழந்தைக்குப் பாலுட்டுவதற்காக தனது மனைவிக்குக் கணவன் கூலி தரவேண்டும் என்று கூறும் இஸ்லாம், மனைவியிடம் போதிய பால் இல்லாதபோது ஒரு செவிலியைக்கொண்டு பாலுட்டினால் அச்செவிலிக்குக்கூட கூலி தரவேண்டுமென்று கூறுகிறது. தனது மனைவி, மக்களுக்காக உணவைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடும் ஒருவன் அறப்போராளி போன்றும், நல்லவிதமாக தனது குடும்பத்தை நடத்திச் செல்பவன் ஒரு தியாகி போன்றும் எமது மார்க்கத்தில் கணிக்கப்படுகிறான்.

விவாகரத்து விடயத்திலும் பெண்களுக்கு அதிக சலுகைகளையும், உரிமைகளையும் இஸ்லாம் வழங்குகிறது. பெண்களுக்கு நெருக்கடினைக் கொடுப்பதற்காக தலாக் சொல்ல வேண்டாம் என்று ஆண்களை எச்சரிக்கும் குர்ஆன், அவள் தலாக்கைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குரிய கடைசி தினம்வரை அவள் குழியிருப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்குமாறும், அவள் கர்ப்பமாக இருந்தால் பிரசவம் நிகழும்வரை அவர்களுக்காக செலவு செய்யும்படியும் கூறுகின்றது. தலாக்கிற்குப் பல படிமுறைகள் உண்டு. கணவன் மூன்றாவது தலாக் கூறியிப்பின்னர் தலாக் நிறைவேறுகின்றது. அதன்பின் அப்பெண் அவ்வாணிடமிருந்து பூரண சுதந்திரம் பெறுகிறாள். அவளுக்காக அவன் செலவு செய்யத் தேவையில்லை. இவ்விறுதித் தினத்திற்குள் அவர்கள் இருவரையும் சேர்த்துவைப்பதற்காக அவர்களது உற்றார் உறவினர்கள் முடிந்தளவு பாடுபட வேண்டும் என்று இஸ்லாம் எதிர்பார்க்கிறது.

இத்தகைய பல விதமுறைகள் உழைக்கும் மக்களையும், பெண் மக்களையும் காப்பதற்காக இஸ்லாத் தில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விதிகளை மீறுவோரும் நமது சமூகத்தில் உண்டென்பதை மறுக்கமுடியாது. அவர்களைக்கொண்டு இஸ்லாத்தை அளவிடமுடியாது என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

'பகலில் ஒரு வேஷம்' கதையில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் :

'சீதா அந்தக் கம்பார்ட்மென்டில் தன் பக்கத்திலிருந்த கண்ணுக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு பெண்ணாகப் பார்த்து அவர்களைப்பற்றி யோசித்தாள்.

'இதோ, இந்த பேர்த்தில் உட்கார்ந்தவாறே வாயைப் பிளந்துகொண்டு தூங்கும் அந்த முஸ்லிம் ஸ்திரீ முப்பத்தைந்து வயதிருக்கும்--சரியான தொழுவத்துப் பக். சரக்குகளை ஏற்றி அனுப்புகிற மாதிரி இங்கே இவர்களை அனுப்ப ஒரு தகப்பன். அதேபோல் அங்கே வந்து இறக்கி எடுத்துக்கொண்டு போக ஒரு புருஷன். இல்லாவிட்டால் அவன் அனுப்பி வைக்கும் ஆட்கள். இந்த அடிமையின்மீது இவ்வளவு அணிகலன்களைப் பூட்டிவிட்டால் பாதுகாப்பும் அவசியம்தானே! அந்தப் பாதுகாப்பிலேயே அடங்கி ஓடுங்கி பரிபூரணமாகிவிடுவதற்கு மதம், ஆசாரம், குருமார்கள் இவர்களைல்லாம் உடந்தை அல்லது உதவி...இவர்கள் மதத்தில் 'வேண்டாம்' என்று சொல்கிற உரிமை ஆண்களுக்கு மட்டும்தானாம்...ஜூயோ! என்ன கொடுமை! அதற்குமேல் இவன் புருஷன் 'வேணும் வேணும்' என்று முன்றுபேரரச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமாம். இவன் அதை மறுத்தால் இவனுக்குத்தான் தலாக்! ஜீவனாம்சம் கிடையாது. ஜீவனாம்சம் வேண்டும் என்று போராடுகிற முஸ்லிம் பெண்கள் முற்போக்கானவர்கள்...நல்ல தலையெழுத்து...!'³

'அல்லாஹ் ஆகுமாக்கியவற்றில் தலாக்கைவிட அவனுக்கு வெறுப்பான விடயம் வேறொன்றுமில்லை" என்று ஹதீஸ் கூறுகிறது. ஒருவர் தனது மனைவியை வெறுத்தாலும்கூட, குடும்ப நலனைக் கருத்தில் கொண்டு பொறுமையுடன், கண்ணியமான முறையில் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிறது குர்ஆன். " ஏனென்றால், நீங்கள் வெறுக்கும் ஒன்றில் அல்லாஹ் அநேக நன்மைகளை வைத்திருக்கலாம்" என்று விளக்கமும் அளிக்கிறது.

தலாக் என்பது உண்மையில் மிக ஆழமாக சிந்தித்தபின்னர், தவிர்க்கமுடியாதபோது ஒரு முஸ்லிம் கைக்கொள்ள வேண்டிய முறையாகவே காணப்படுகிறது. ஒரு தலாக் நிறைவேற பல கடுமையான சட்டதிட்டங்கள் உள்ளன. ஒரு முஸ்லிம் தனது மனைவியை தலாக் சொன்னாலும்,

சொல்லாவிட்டாலும் ஏனைய மூன்று மனைவிமார்களை சரிசமமாக, நீதியாக நடத்தும் பட்சத்தில் மட்டுமே மணமுடிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். எனினும், நடைமுறையில் நமது ஆண்கள் அந்த உரிமைகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில்லை. பல்வேறு காரணங்களுக்காக ஒன்று, அல்லது இரண்டு மனைவிமாருடன் குடித்தனம் நடத்துவதே பெரும்பாடு என்பதாக நமது ஆண்கள் உணர்கிறார்கள்.

இதுதவிர, முஸ்லிம் பெண்களும் தலாக்பெறும் உரிமை பெற்றவர்களே. கணவன் நிரந்தர நோயாளியாக இருப்பின், அல்லது கடுமையான வறுமை காரணமாக குடித்தனம் நடத்தமுடியாதவனாக மனைவி அவனைக் கண்டால், அவள் தானே விரும்பி அவனிடமிருந்து விவாகவிடுதலை பெறலாம். எனினும், எந்தக் குற்றமுமின்றி தனது கணவனிடமிருந்து விவாகரத்து பெறும் பெண்கள் சுவனத்தின் வாடையைக்கூட நுகரமாட்டார்கள் என்று இஸ்லாம் எச்சரிக்கிறது.

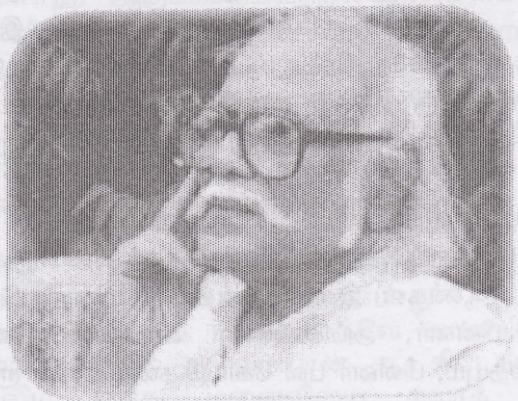
இந்தக்கதை வெளியான காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் ஷாபானு என்ற பெண்ணின் ஜீவனாம்சக் கோரிக்கை பத்திரிகைகளில் பரப்பரப்பாகப் பேசப்பட்டது. அவள் விவாகவிடுதலை பெற்றபின்னர் தனது கணவனிடம் ஜீவனாம்சம் கோரி வழக்குத் தொடர, இறுதியில் நீதிமன்றம் இஸ்லாமிய ஷீஅத்திற்கு உட்பட்டு, “அக்கணவன் ஜீவனாம்சம் வழங்கத் தேவையில்லை” என்று தீர்ப்பளித்தது. அந்நாட்களில் பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள் இவ்விடயத்தை தலைக்குமேல் வைத்துக் கொண்டாடின. நான் இக்கதையைப் படித்தபோது (2000த்தில்) உடனடியாக இதுகுறித்து ஜெயகாந்தனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, இஸ்லாமிய சட்டதிட்டங்கள் சம்பந்தமான சில தகவல்களை அப்போதே வழங்கியிருந்தேன்.

எப்படிப்பார்த்தாலும், ஷாபானுவுக்குச் சார்பாகவே ஜெயகாந்தன் கருத்துத் தெரிவித்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இன்று பல பணக்கார ஆண்கள் இளம்பெண்களை மனந்துகொண்டு சில வருடங்களின் பின்னர், அப்பெண்கள் விவாகவிடுதலை பெற்றுச் சென்றுவிடுவதையும், பின்னர் பல கோடிக்கணக்காண ரூபாய்கள்

பெறுமதியான ஜீவனாம்சம் கேட்பதையும் சர்வசாதாரணமாக காணக் கூடியதாக உள்ளது. ஜீவனாம்சத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டே பல கிழவர்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்களும் உண்டு. இல்லாம் இப்பிரச்சினைகளை அடியோடு தீர்த்து ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கவே விரும்புகிறது.

பார்த்தும் மாறாத ஈர்ப்பு!

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1988, பக்.227
2. ஜெயகாந்தன், ஈஸ்வர அல்லா தேரே நாம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜெனவரி 1983, நாலாம் பதிப்பு ஜெனவரி 2005, பக்.4
3. ஜெயகாந்தன்,இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1986, முன்றாம் பதிப்பு பிப்ரவரி 2002, பக்.18

ஜெயகாந்தனின் ஏனைய கருத்துக்கள்

சமுதாய ஆண்மீகப் பார்வையோடு ஜெயகாந்தன் எழுதிய கதைகளுக்கு உதாரணமாக “உன்னைப்போல் ஒருவன்”, ‘பிரம்மோபதேசம்’ ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம். சமுதாய ஆண்மீகப் பார்வையென்றால் என்னவென்று அவர் விளக்குகிறார்:

‘இவற்றுக்கு இதுதான் சட்டம் என்று ஓன்றுமில்லை. ஆனால், குறைந்தபட்சம்-- சமுதாயப் பார்வையென்பது நம்முடைய எழுத்துகள்மூலம் மேலும் சமுதாயக் கேடுகள் உற்பத்தியாகி, நமது எழுத்துகள் அவற்றை உற்பத்தி செய்பவர்களுக்கு சாதகமான வாதமாக அமையாமல் பார்த்துக் கொள்வது. ஆண்மீகப் பார்வையென்பது அப்படி சேர்ந்துவிட்ட கொடுமைகளுடன் சேர்ந்து ஆண்மைசப்படுவது. வாழிய பயிர்களைக் காணும்போதெல்லாம் வாடுவது. ஆண்மீகப் பார்வையென்பது குறைந்தபட்சம் இந்தக் கொடுமைகளை வேடிக்கை நிகழ்ச்சியாக்கி விடாமல் இருப்பது!’ (டாக்டர் கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், ஜெயகாந்தன் ஒரு பார்வை, கவிதா பப்ளிகேஷன் சென்னை17, முதற்பதிப்பு 2005, இரண்டாம் பதிப்பு ஜெனவரி 2006, பக். 237)

ஒரு கம்யூனிஸ்டாக வாழ்ந்து, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அங்கம் வகித்து, பின்னர் அதிலிருந்து விலகி, வெளியேயிருந்து ஜெயகாந்தன் கூறுகின்ற கருத்துக்களைப் படிக்கிறபோது, தான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் எனகிற உணர்வு எவ்வளவு ஆழமாக அவருக்குள் வேறுன்றியிருக்கிறது என்பதையும், அதை நடுநிலை நின்று அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் விதத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியும். “கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அது எவ்வளவு சிறிதெனினும், அது எவ்வளவு சீரழிந்து கிடப்பினும், அதனைச் சாமானியமாகக் கருதுகிறவர்கள் அரசியலுக்கே ஸாயக்கற்றவர்கள் என்பது பொருள். இதனை நான் கம்யூனிஸ்ட் தோழர் களுக்குக் கவனப்படுத்துவதற்காகவே வலியுறுத்திச் சொல்கிறேன். ஏனைனில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தவறுகள் சாமானியத் தவறுகளாய் சுவடற்றுப் போய்விடுவதில்லை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள் ஏதோ குறுகிய கால ஆதாயங்களை அடைந்தாலும், தனிப்பட்ட முறையில் அவர்கள் எவ்வளவு மேதைகளாக இருந்தாலும், மக்கள் மத்தியில் அரசியல் சரித்திரத்தின் எதிர்மறை உதாரணங்களாகவே அவர்களது பெயர்கள் நிலைக்கின்றன என்று எனது குறுகியகால அரசியல் அனுபவங்களில் நான் நிறையவே கண்டிருக்கிறேன்.”¹ என்று ‘ஒர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்’ என்ற நூலில் எழுதுகிறார்.

ஜெயகாந்தனின் பரந்துபட்ட, ஆழமான இலக்கிய உணர்வை 'பாரிஸூக்குப் போ' நாவலின் முன்னுரையில் காணலாம்.

"நமது சமூகத்தில் பலதரப்பட்ட அறிவுஜீவிகளின் சம்வாதங்களும், விவாதங்களும் நிகழ வேண்டுமென்பதுதான் எனது இலட்சியம். ஞானவான்கள் பலர் கூடி மிகுந்த சிரமத்துக்கு மத்தியிலே தீர்வு காணவேண்டிய, அல்லது தீர்வு காணவே முடியாத எத்தனையோ நுணுக்கமான, மிகப் பெரிய விடையங்களின் மீது முட்டகளே கூடி மிகச் சுலபமாக அவசரத் தீர்ப்பளித்து விடுவதை நான் நடைமுறை வாழ்க்கையில் காண்கிறேன். அந்த ஒரு காரியம் தவிர, அறிவுபூர்வமான சகல வாதங்களையும், அவை என் கருத்துக்களிலிருந்து எவ்வளவு மாறுபட்டிருப்பினும் கூட, நான் மரியாதையோடு வரவேற்கிறேன்."²

'ஒரு பிரஜையின் குரல்' தொகுதிக்கு வழங்கிய முன்னுரையில், ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

தனது கட்டுரைகள் பற்றியும் கூறுகிறார் :-

"அரசியல், இலக்கியம், பொருளாதாரம் என்ற தலைப்புகளில் இவற்றைப் பிரிப்பது சரியாகாது. மேலும் ஒரு எழுத்தாளன் என்பவன், மேற்குறிப்பிட்ட விடையங்கள் குறித்து வியாசம் எழுதுகின்ற, அல்லது வெறும் கதை எழுதுகின்ற, எல்லோரையும் மகிழ்வூட்டுகிற ஒரு ஆஸ்தான பணியாள் அல்லன்; அவனும் ஒரு பிரஜை ஆவான்; அவன் ஒரு பிரஜை மாத்திரமல்ல, அவனே ஒரு சிறந்த பிரஜைக்கு அடைளாளமும் ஆக வேண்டும்."³

தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் வெகுஜன கலாசார நுட்பங்களை மிக ஆவேசமாக கண்டிக்கிற விதத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதிய ஆழகான கதைதான் 'கரிக்கோடுகள்.' "தமிழ்ப் பத்திரிகை என்பது புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு தூக்கியெறிவதற்கு வசதியாகவும், தகுதியாகவும் தம்மை முற்றிலும் ஆக்கிக் கொள்ள ஒருபக்கம் பெரு முயற்சி செய்கின்றது. இன்னொரு பக்கம் இலக்கியத்தில் நம்பிக்கையும், இலட்சியமும் உடைய புதிய எழுத்தாளர்களுக்குப் பொய்யான இலக்கிய நம்பிக்கை தந்து ஈர்க்கின்றது.

ஆரம்பகாலத்தில் ஒரு நன்நோக்கின் அடிப்படையில் எழுத வந்தவர்கள் இந்தப் பத்திரிகைத்தனம் எனும் உயர் பண்களற் 'ஜர்னலிஸம்' எனும் நோய்க் கிருமிகளால் உருக்குலைக்கப் படுகின்றனர்." ⁴ என்று அதன் முன்னுரையில் எழுதுகிறார்.

"ஒரு மனிதனுக்கு அல்லது மனுஷிக்கு இயற்கையிலேயே வாய்த்த குழந்தை உள்ளமும், தீதறியா தெய்வீகமும், ரசனையும், திறமையும் இறுதியில் அவர்களுக்கே தீமையாய் போய் விடுகின்றதே! அது எதனால்? என்று யோசிக்கப் புத்தியற்றவர்கள், பின்னாளில் புத்தி கெட்டவர்களாகப் போவதில் வியப்பென்ன? வேதனை என்ன? அதுவே அதற்குரிய பாடமும், பயனும் ஆகும். இன்னும் இதில் படிப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயாராகவில்லை என்றால், இதுகளுக்கு விமோசனமே கிடையாது...." ⁵ என்று நச்ச இலக்கியப்பேயின் கோரக் கரங்களுக்குள் அகப்பட்டு விடுகின்ற கூலி இலக்கியவாதிகளைச் சாடுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

இவரது 'ஒவ்வொரு கூரைக்கும் கீழே' நாவலில் வருகின்ற மாலதி தான் ஏற்கனவே தவறிமூத்து விட்டதைப் பற்றி என்னிப் பார்த்து, தனது வருங்காலக் கணவனாகிய சிவகுருநாதனிடம் முழுக்கதையையும் கூறுகின்றாள். அதற்கு அவன் கூறும் பதில் இது. "கல்யாணத்துக்குப் பிறகுதான் உனக்கும், எனக்கும் பொதுவான வாழ்க்கைத் தொடங்குகிறது. நாம் ரெண்டு பேரும், ஒரு கூரைக்குக் கீழே நமக்குள்ளே அன்பும், உண்மையும், நேர்மையும் நிலவும். பொய்யாய்ப் போன பழைய விஷயங்களை நீ என்னிடம் சொல்லணும்னு நெனச்சதே உன் உயர்ந்த குணத்துக்குச் சாட்சி! ஒவ்வொரு கூரைக்குக் கீழேயும் நம்பிக்கையும், சத்தியமும் தான் விளக்காய், அடுப்பாய் ஏரிந்து வெளிச்சம் தந்து கொண்டிருக்கிறது" ⁶ என்கிறான்.

கொளக் கொளக் குறையா
கூழுடை வியனகர்
அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது

என்று சங்கப் பாடல் புகழும் கூழுடை வியனகர் கூறுகின்ற சிறந்த வாழ்க்கை நலம் பற்றிய கருத்துக்கள் இந்தக் குரலில் தொனிக்கிறது அல்லவா?

'ஆயுத பூஜை' நூலின் முன்னுரையில், "ஆயுதமும், அதிகாரமும், சட்டத்தின் துணையும், அரசாங்கத்தின் பலமும் கொண்ட போலிகள் எவ்வளவு இன்முகத்துடன், நன்மொழிகளுடன் மக்களை அனுக வேண்டும் என்றெல்லாம் யோசிக்க வைத்த நிகழ்ச்சிகள் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்தன. அவை தேச, சர்வதேச கவனத்தை ஸ்ரத்தன" ⁷ என்று எழுதுகின்றார்.

'இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும்' கதையில் கூறுகிறார்.

"...இவளை வழுக்கி விழுந்தவள் என்றோ, வாழ்விழுந்தவள் என்றோ சொல்லக் கூடாது. அவள் சறுக்கி விளையாடிய குழந்தை. ரொம்பவும் கற்பனையுடையவள். பெண்களின் கனவு காணும் உள்ளம் பேதமையினால் சிதைந்து போவதை அனுமதிக்கக் கூடாது. அது உயர்ந்த தர்மங்களின் பாலும், மேன்மையான சீலங்களினாலும் அவர்களைப் பெருமைக்குரிய பெண்களாக உயர்த்தத் துணைபுரிய வேண்டும்." ⁸ இவ்வாறு தமது வழுக்கி விழுந்த பெண்களின் நல்வாழ்வு இல்லத்தில் வந்து சேர்ந்த, ஏலவே விபசாரியாக இருந்த, பெண் உறுப்பினர் ஒருவர் பற்றி நிலையத்தின் தலைவி கூறுவதாக எழுதுகிறார்.

"...

நான்றிந்தவரை பெண்களில் கெட்டவர்கள் இல்லை; கெடுக்கப்பட்டவர்கள் உண்டு...." ⁹
'அந்த அக்காவைத் தேடி' கதையில் ரோஜாக்களைப் பற்றி எழுதுகிறார்.

“தாவரங்களுக்கு உயிர் உண்டு என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். எனில், அவற்றுக்கு ஆத்மாவும் உண்டு. தாவரங்களை நிலைபெற்ற மனிதர்கள் என்றும், மனிதர்களை நடமாடும் தாவரங்கள் என்றும் நான் அனுபவத்தில் உணர்ந்திருக்கிறேன். நடமாடும் தாவரங்களான மனிதர்களுக்குக் கலாசாரம் என்பது ஆணிவேர். அந்த வேர் நன்கு பதிந்திருக்குமென்றால் முட்களுக்கு நடுவே எப்படி ரோஜாக்கள் சேதாரமின்றிப் பூத்துச் சிரிக்கின்றனவோ அப்படி, பல்சக்கரம் போல் சுழன்று வரும் இந்த வாழ்க்கைச் சகடத்தின் பற்களில் சிக்கிக் கொள்ளாமல், உருமாறாமல், ஊனப்படாமல் மனிதர்களும் இருக்க முடியும் என்கிற தைரியத்தை இந்த மெல்லிய ரோஜாக்கள் எனக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கின்றன.”¹⁰ என்று பைரவி எண்ணுவதாக ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

பாபரி மகுதி இடிப்பு பற்றி கருத்துக் கூறுகிறார். “மகுதியை இடித்துவிட்டு அந்த இடத்தில் ராமருக்குக் கோயில் கட்டுவது இந்துவின் தர்மம் தானா?

அதர்மம். இந்த அதர்மம் ஏதோ முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுவது மட்டுமன்று. இது இந்துக்களுக்கு வஞ்சகமாக இழைக்கப்படும் துரோகம்.

நான் ஒரு இந்து. என் தகப்பன் ஒரு இந்து. என்னிலும் சிறந்த இந்து. அவர் பாட்டன் அவரிலும் சிறந்த இந்து. எந்தை தந்தை ஏழ்படியாய் வந்த இந்துவின் விந்து நான். இத்தனை நாற்றாண்டுகளாக அந்த மகுதியை அனுமதித்த அவர்கள் நம்மைவிட மாற்றுக் குறைவான இந்துக்கள் எனில், நாம் அந்த இந்துக்களின் விந்துகளுக்குப் பிறந்தவர்கள் அல்லர் போலும். பெரியார் பாலையில் சொன்னேன்.”¹¹

'சிந்தையில் ஆயிரம்' நாலில் நேரம் பற்றி எழுதுகிறார், 'கைவிடுவதற்கில்லை' எனும் தலைப்பில்.

“நேரம் நம் மோடுதான் இருக்கிறது. அதனை வசப்படுத்துவதற்குத் தேகம் மட்டும் போதுவதில்லை. அதற்கு ஒரு மனோநிலை வேண்டும். அந்த மனோநிலைக்குப் பெயர்தான் யோகம் போலும்!

...யோகம், மோகம் இரண்டும் தேகம் சம்பந்தப்பட்டதுதான். அந்த தேகத்தின் மீது ஆளுகை கொள்வதற்கு நல்ல அறிவும், நல்ல மனமும் தேவை. இவையிரண்டும் இல்லாதவரை எதுவும் காப்பாற்றுவது இல்லை.”¹²

தான் எந்தக் கட்சியில் அங்கம் வகித்தாலும், எந்தக் கட்சிக்கு ஆதரவு அளித்தாலும், தேசப்பற்று, இந்தியா மீதான உயர் மதிப்பு என்பன ஜெயகாந்தன் வெளிப்படுத்தி வரும் கருத்துக்களில் எப்போதும் இருக்கும்.

'மறுபடியும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்' எனும் தொடரின் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் 'அன்புள்ள ஸஹானாவுக்கு' என்று தொடங்கும் கடிதத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

“நமது மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தையும், நமது விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியையும் கண்டு அமெரிக்க அரசியல் ஆலோசகர்கள் அஞ்சி நடுங்கிய காலம் மாறி வருகின்றது. எதிர்காலத்தில் நமது மக்கள் பெருக்கத்தின் சாதனையாகவே நாம் ஒரு பலமான சக்தியாக ஆசியாவில் ஆகிவிடுவோம் என்ற உண்மையை அமெரிக்கா அனுசரணையாகவே புரிந்து கொண்டு வருகின்றது.

யாரும் அஞ்சகின்ற விதமாய் ஆக்கிரமிப்பு சக்தியாகவோ, அண்டை நாடுகளை அடக்கி வைக்கிற வல்லர்சாகவோ இந்தியா ஒருபோதும் மாறாது. மாறாக, பஞ்சசீலக் கொள்கையை நிலைநாட்டி நட்பும், சகோதரத்துவமும் கொண்ட ஒரு ஆசியக் குடும்பத்தை உருவாக்கவே இந்தியா முனைந்து நிற்கும். நிற்கிறது. ஜவஹர்லால் நேரு காலந்தொடங்கி, இன்றுவரை இந்த நோக்கமே இந்தியாவின் கொள்கையும், நடைமுறையுமாகும். இன்று அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும், சீனாவும் இந்தியாவின் இந்த உண்மை நிலையை உணர்ந்து எம்மோடு இணைந்து நிற்பது இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றது.”¹³

“என்னை நானே உருவாக்கவில்லை. எல்லோரும் சேர்ந்துதான் என்னை உருவாக்கினார்கள். நான் ஆரம்பக்காலத்திருந்தே வாழ்க்கையை நேசிக்க வேண்டும் என்ற விரதம் கொண்டவன்.

ஆனால் அந்தக் காலத்தில் வாழ்க்கை என் அளவில் நேசிக்கத்தக்கதாக இல்லை. எனவே ஒரு தனிமனிதன் என்றில்லாமல், இந்த சமுதாயத்தில் வாழுகிற எல்லா மனிதர்களுக்குள்ளும் இருக்கிற நான் என உணர்ந்து அவர்கள் பிரதிநிதியாகப் பாவித்துக் கொண்டு பேனா பிடித்ததால் என்னை எழுத்தாளன் என்று எல்லோரும் ஏற்றார்கள். நான் தமிழில் எழுதுகின்ற ஒரு இந்தியன்....”¹⁴ என்று குடும்ப நாவல் இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியில் கூறுகின்றார். இங்கும் இவரது தேசாபிமானம் மிகையாக வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம்.

தனது வாழ்க்கை அனுபவம் ஒன்றைக் கூறுகிறார்:- தன்னந்தனியாக கார் ஓட்டிக் கொண்டு போவதில் மிகப் பிரியமுள்ள இவர், ஒருமுறை வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில், சாலையோரம் உள்ள ஒரு குடிசைக்குமுன் காரை நிறுத்தி தன்னீர் வாங்கிக் குடித்திருக்கிறார். அது ஒரு செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியின் குடும்பமாம். அந்த வீட்டு இளைஞருக்கு ஏதோ ஈரல் சம்பந்தமான நோய் இருக்கிறதென்பதை அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டறிந்து கொண்டவுடன், அவனைத் தன்னுடன் அனுப்புமாறு கேட்டாராம். வேலூர் வழியாகப் போகும்போது, வைத்தியசாலையில் இறக்கி விட்டுப் போவதாக எண்ணி அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறார். போகும்போது இது என்ன நமக்கு வீண்க்கை என்று தோன்றியதாம். அப்புறம் அவர் சுமக்கிற சுமைகளையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தாராம். அதில் இது ஒன்றும் வீண் இல்லை..வாழ்க்கையில் யாருமே எதையும் சுமப்பது கிடையாது. இவனைக் கூட்டிப்போய், எனக்குத் தெரிந்த இன்னொரு மனிதரிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறேன், அவ்வளவுதான் என் மீதுள்ள மதிப்பில் அவர் இவனுக்கு இலவசமாகவே ஆபரேஷன் செய்வார்...

“இப்படித்தான் ஒருவர் தலையிலிருந்து ஒருவர் சுமைகளை மாற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறோம்.”

இரண்டு மாதம் கழித்து, மறுபடியும் அந்தக் குடிசையை கடக்க நேரிட்டபோது, அந்த இளைஞருன் ஆரோக்கியமாகக் காணப்பட்டானாம். அந்தக் குடும்பமே இவரைக் கைகூப்பி வணங்கியதாம்.... “நான் தான் அவனைக் காப்பாற்றிய கடவுளாம். இப்படிப் பார்த்தால், இந்த மனித ஜாதியில் யார்தான் கடவுள் இல்லை?”¹⁵ சின்னச்சின்ன உதவிகள் கூட சிலவேளாகளில் நம்மை தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தி விடுகின்றன என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணமல்லவா?

ஜெயகாந்தன் ஞானபீட விருது வென்றபோது, திலகவதிக்கு வழங்கிய பேட்டியில், “கீழ்த்தட்டு, மேல்தட்டு என்னும் சகல நிலைகளிலும் மக்கள் பயன்படுத்தும் மொழியை, அவை எல்லாவற்றையும் எப்படி சிறந்த சொல்லாட்சியிடனும், கைதேர்ந்த விதத்திலும் பயன்படுத்த முடிந்தது? அந்தக் கிளை மொழிகளை எப்படி நீங்கள் பயின்றீர்கள்?” என்ற கேள்விக்கு,

“முழுசாச் சொன்னாக்கூட கிடைக்காது; ‘ரீப்பிரசன்டேஷன்’ ஆகச் சொல்லனும். அந்த மொழியில் எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால்தான் எதைச் சொன்னால், “ஜயோ, இது நம்ப ஆத்துல பேசுற பாதையாச்சேங்கிற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடியும். It represents the whole culture. வேஷ்கஸ்பியர் நாடகத்துல ஒரு செடியைக் கொண்டு வந்து நடுவான். அவ்வளவுதான். அதுக்குக் காடுன்னு பேர். ஒருவிளக்கைக் கொண்டு வந்து வச்சுட்டா அதுக்கு வீடுன்னு பெயர். இரவுன்னு பெயர்.”¹⁶

இன்னுமொரு பேட்டியில் கூறுகிறார்.

“அளவுக்கு மீறிய ஆங்கிலத் திணிப்பில் தமிழகத்தில் தமிழ் மெல்லத் தமிங்கிலமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்பேசும் தமிழர் பலருக்குத் தமிழ் எழுதவோ, வாசிக்கவோ தெரியாத நிலை. இது அவலமில்லையா?”

"...மொழி என்பதை விரித்து பரந்த ஒரு நோக்கில் பார்க்கும்போது, எனக்கு எல்லாமே ஆரோக்கியமாகத்தான் இருக்கும். நீலிக்கண்ணீர் வடிப்பவர்கள், தமிழ் அழிந்து போகும் என்று தர்க்கிப்பவர்கள் இவர்களைப் பொறுத்தெல்லாம் நான் கவலைப்படுவதில்லை. தமிழைப் படிக்காதவர்களையும், தமிழைப் புறக்கணிப்பவர்களை நம்பியும் தமிழ் இல்லை."¹⁷

தலித் இலக்கியம் பற்றி கேட்கப்பட்ட ஒருக்கேள்வி:-

"ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வலியை உணர்வதற்கு அந்த மக்களின் ஒருவனாக இருந்தால் மட்டும் தானே சாத்தியம்?"

"ஆனால், பெண் ணியவாதியாக இல்லாதவர்கள் எல்லோருமே பெண்களுக்கு எதிரானவர்கள் அல்லவே, அதுபோல, தலித் இல்லாதவர்கள் எல்லோருமே தலித்துக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆதரவான, அவர்களை அரவணைத்துக் கொள்கிற இலக்கியம்தானே எங்களுடைய முற்போக்கு இலக்கியம்....?"¹⁸

"கருத்துச் சுதந்திரம் குறித்து இப்போது நிறைய சண்டைகள் நடக்கின்றன. கருத்துச் சொல்லியாக உங்களுடைய நிலைப்பாடு என்ன?" என்று 'ஆனந்த விகடன்' பேட்டி ஒன்றில் கேட்கப்பட்டது.

"சொல்லுவதற்கு எந்தக் கருத்தும் இல்லாதவர்கள் தான் சண்டை போடுகிறார்கள். ஏனென்றால், கருத்துச் சொல்பவர்கள் விவாதிப்பவர்களேயன்றி, சண்டை போட மாட்டார்கள். நாய்கள்தான் சண்டை போடும். ஏனென்றால் நாய்களுக்கு விவாதிக்கத் தெரியாது. உடனே நாய்கள் என்று நான் சொல்லிவிட்டதாக யாரும் என்ன மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்லி கோஷம் எழுப்ப வேண்டாம். சண்டை போடுவர்களை தமிழ்மரபில் இப்படித்தான் அழைப்பார்கள். ஒருவேளை நான் மன்னிப்புக் கேட்பதாகயிருந்தாலும், நாய்களிடமே கேட்டுக் கொள்வேன். காரணம், நாய்கள் மிக நல்ல பிராணிகள்."¹⁹

இவ்வாறு வித்தியாசமான கருத்துக்களை அனாயாசமாகக் கூறுவார். எடுத்த எடுப்பில் பேசுவதே அவரது தனித்துவம். மனதில் பட்டதை மறைக்காமல் பேசுவது மட்டுமல்ல வரவேற்கவும் செய்வார் எப்போதும். இதனாலேயே பல விமர்சனங்களுக்கு அவர் உள்ளானார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜெயகாந்தனின் கதைகளை முழுத் தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ள கவிதா பய்னிகேஷன் நிறுவனர் சேது சொக்கலிங்கம் தனது இருபத்தைந்து வருட கனவு பலித்தது என்கிறார். ஏனெனில், தனது நிறுவனத்தில் ஜெயகாந்தனின் தொகுதியொன்றை வெளியிடுவதற்காக முதலாவது அவரிடம் நேரில் சென்று அனுமதி கேட்டதற்கும், ஜெயகாந்தனின் அனுமதி கிடைத்ததற்கும் இடையில் இருபத்தைந்து வருடங்கள் சென்று விட்டனவாம். அத்தொகுதிக்கு ஜெயகாந்தன் வழங்கியுள்ள நன்றியுரையில் இப்படிக் கூறுகிறார்:-

“பொதுவாக எனது நூல்களுக்கு நானே முன்னுரை எழுதுவதுதான் வழக்கம். முதல் தொகுதியான ‘ஒரு பிடி சோறு’ நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய தி.ஐ.ரங்கநாதனுக்குத் தனிச்சிறப்புத் தர வேண்டும் என்ற நோக்கில், நானே செய்து கொண்ட முடிவு அது.”²⁰

இது குறித்து நாங்கள் நினைத்த கருத்துக்கு எதிர்மாறாக இருக்கிறதல்லவா JKயின் கருத்து! அதுதான் JK ஸ்பெஷல்!

அவ்வாறே ஜெயகாந்தன் அமெரிக்கா சென்றிருந்தபோது, திண்ணை இணைய வார இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியைப் படியுங்கள்.

“நீங்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகி காங்கிரஸில் இணைந்ததற்கு ஒரு காரணம், முன்னே சொன்னதுபோல் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் குருட்டுத்தனமாக முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்தது. ஐனநாயகத்தில் நம்பிக்கை இல்லாமல், அப்படித்தானே...”

“உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகவில்லை. என்னுடைய கருத்துக்களையும், என்னுடைய போக்குகளையும், என்னுடைய சிந்தனைகளையும் பார்த்த என் கம்யூனிஸ்ட் நன்பர்கள்தான், வெளியே இருந்தால் நன்பனாகவே இருந்து நல்லுதவி செய்ய முடியும் என்று ஆலோசனை சொன்னதன் பேரில், நான் கட்சியை விட்டு வெளியே வந்தேன். நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டோ, வெளியேற்றப்பட்டோ அல்ல. எனவே, நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும், தேசிய இயக்கத்திற்கும் பாலமானேன்.”

“கிழக்கு ஐரோப்பாவில் கம்யூனிஸம் அழிந்ததன் காரணம்?”

“கம்யூனிஸம் எங்கே அழிந்தது? கம்யூனிஸ ஆட்சிதான்

அழிந்தது. லெனின் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார், “It is not for us to rule. It is for us to serve.” கம்யூனிஸ்ட்கள் ஆட்சியமைத்தால், அவர்களும் ஆனாம் வர்க்கமாகி, இன்னும் சொல்லப்போனால், இன்னும் கொடிய ஆனாம் வர்க்கமாகி விடுவார்கள். அதிலிருந்து அவர்கள் விடுபட்டிருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ் ஆட்சிதான் அழிந்தது. கம்யூனிஸக் கருத்துக்கள் அழியவில்லை.”

“சாகித்திய அகடமி விருதை நீங்கள் வென்றிருக்கிறீர்கள். சாகித்திய அகடமி விருதைப் பெற்றவுடன் உங்கள் மனதில் எப்படியிருந்தது?”

“சாகித்திய அகடமி விருதாகட்டும், எந்த விருதாகட்டும். அதன்மூலம் எழுத்தாளனையோ, படைப்பாளனையோ அடையாளம் காண முயலாதீர்கள்.”

“சரித்திரத்தில் நீங்கள் இடம்பெற்று விட்டிருக்கள். இருப்பினும், இந்த முதுமையை மன அமைதியோடு சந்திக்கிறீர்களா?”

“முதுமை என்பது முற்றிய இளமை. அதை நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக அனுபவிக்கிறேன்.”

“சில பாத்திரங்களை மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். பெண்களைப் பற்றி நீங்கள் எழுதித்தான் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் அந்தக் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்தது எப்படியென்று விரிவாகச் சொன்னால், பயனுள்ளதாகயிருக்கும்.”

“மகற்குத் தாயர் மணாளரோடு ஆடிய சுகத்தைச் சொல்லெனில், சொல்லுமாறு எங்ஙாடி?”²¹

மேலும், நல்ல நூல்கள் பற்றி சொல்கிறார்:-
 “வாழ்க்கையை நேஸிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு நல்ல மனம் வேண்டும். நல்ல மனத்தை நல்ல நூல்கள் தரும். எப்படி நம் உடம்பின் ஆரோக்கியத்துக்கு நல்ல உணவும், நல்ல மருந்தும் தேவையோ, அதுமாதிரி நமது ஆதமாவுக்கும், நமது மனத்துக்கும் ஆரோக்கியம் தருவதற்கு நல்ல நூல்கள் உதவியாக அமைகின்றன.”²²

(‘வாழ்வின் மகத்துவம்’ என்ற தலைப்பில் நியூஜெர்ஸியில் 22 ஜூலை 2000இல் ஆற்றிய உரையில்.)

'எழுத முடியாமல் போனால் டாக்ஸி ஓட்டப் போவேன்' என்று ஒருமுறை ஜெயகாந்தன் கூறினார். 'என்னெனப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு டிக்கட் இல்லாத ரயில் பிரயாணிதான்' என்றும் குறிப்பிட்ட அவர், 'ஆனால் சில சமயம் சிலபேர் இவ்வளவு பெரிய மனிதனாக இருப்பவனுக்கு வாழ்க்கை உத்தரவாதங்கள் இல்லையே என்று வருத்தப்பட்டு எழுத்தாளனுக்கு இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் எல்லாம் கிடைத்தபிறகுதான் எழுத்தாளனுக்குக் கடைசியாக ஏதாவது கிடைக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். நான் சிந்திப்பதையும், நான் பேசுவதையும், நான் எழுதுவதையும் வைத்து உலகில் பல காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. அதனால் அவர்கள் எல்லாரும் ஏதாவது எனக்குத் தருகிறார்கள். அதையும் நான் கேட்பதில்லை; மீத்து வைப்பதில்லை. ஒரு கோடி ரூபாய் எனக்குக் கிடைத்ததென்றாலும் அதை இன்னமும் நன்றாகச் செலவு செய்வேன்---மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பேன். பணத்தை வைத்துப் பணம் பண்ணுகிற இந்தச் சமுகத் தொழில் எதையும் நான் செய்ய மாட்டேன்.' என்று எழுதுகிறார். (குழுதம் 21.11.1974, பக்.12-19, குழுதம் 28.11.1974, பக். 26--32)(ஆதாரம்-ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், ந.அறிவழகன் எம்.ஏ. பக். 214)

நூலாசிரியையுடன் ஜெயகாந்தன்-1996

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், ஒர் இலக்கியவாதியின் அறங்கரன், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1 முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1974 இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1988 பக்கம் 398,399
2. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் மன்னுரைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1 முதற்பதிப்பு மே 1978, மூன்றாம் பதிப்பு ஏப்ரில் 2001, பக்கம் 77
3. மேலது, பக்கம் 214
4. ஜெயகாந்தன், கரிக்கோடுகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பதிப்பு மே 1981, இரண்டாம் பதிப்பு அக்டோபர் 1994, பக்கம் 3
5. மேலது, பக்கம் 12,13
6. ஜெயகாந்தன், ஒவ்வொரு கூரைக்கும் கீழே, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பிரசரம் ஜனவரி 1981, நான்காம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2002, பக்கம் 78
7. ஜெயகாந்தன், ஆயுதபூஜை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற் பிரசரம் மார்ச் 1982, நான்காம் பதிப்பு மே 2002, பக்கம் 3
8. ஜெயகாந்தன், இதயராணிகளும் இஸ்பேடு ராஜாக்களும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பிரசரம் ஜூலை 1983, நான்காம் டிசம்பர் 2004, பக்கம் 16
9. மேலது, பக்கம் 47
10. ஜெயகாந்தன், அந்த அக்காவைத் தேடி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பிரசரம் அக்டோபர் 1985, மூன்றாம் பதிப்பு பெப்ரவரி 2002, பக்கம் 51,52
11. ஜெயகாந்தன், குமதம் இதழ் தயாரிப்பு, 10.01.91, பக்கம் 63
12. ஜெயகாந்தன், சிந்தையில் ஆயிரம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பிரசரம் 1987, இரண்டாம் பதிப்பு 1999, பக்கம் 129
13. ஜெயகாந்தன், மறுபடியும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன், குமதம் 01.02.2001 பக்கம் 132
14. சர்க்கில் பாண்டியன், எழுத்துலகச் சிற்பி ஜெயகாந்தன், குடும்ப நாவல்- ஜெயகாந்தன் சிற்பிதழ், ஆகஸ்ட் 2002 பக்கம் 50
15. மேலது, பக்கம் 54
16. திலகவதி, தமிழகு ஞானபீடம், கணையாழி, ஏப்ரில் 2005, பக்கம் 57, 58
17. ஜெயகாந்தன் பேட்டி (பொ.ஜாங்கரநேசன்), ஞாயிறு தினக்குரல் 13.02.2000, பக்கம் 11
18. ஜெயகாந்தன் பேட்டி (பொ.ஜாங்கரநேசன்), ஞாயிறு தினக்குரல் 20.02.2000, பக்கம் 11
19. ஜெயகாந்தன், ஆனந்த விகடன் ஸ்பெஷல், 26.03.2006, பக்கம் 233-240
20. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் சிறுக்கதைகள் தொகுதி 01, கவிதா வெளிபீடு, சென்னை 17, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2001, பக்கம் 43
21. அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், தொகுப்பு ந.முருகானந்தம், எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை 17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008, பக்கம் 32-64
22. மேலது, பக்கம் 22

ஜெயகாந்தனின் மனிதாபிமானம்

'நான் ஜன்னலருகே உட்கார்ந்திருக்கிறேன்', 'ஒரு வீடு பூட்டிக்கிடக்கிறது' ஆகிய கதைகள் ஜெயகாந்தனின் மனிதாபிமான உணர்வை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தனது 'கைவிலங்கு' எனும் கதையில், கைதிகளோடு கருணைகொண்டு, அவர்களது நல்வாழ்வுக்காக தன்னாலான அனைத்தையும் செய்யும் சூப்பிரண்டன்ட் ராகவையர் பற்றி ஜெயகாந்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

'.....வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்று சித்திரிப்பதே அது எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று காட்டுவதற்காகத்தானே! அப்படி எனது நல்லுணர்வில், மனித வர்க்கத்தின்மேல் எனக்கிருக்கும் நம்பிக்கையில் பிறந்தவர் ராகவையர். எனினும், அவர் நம்பமுடியாத, இயற்கைக்கு ஒவ்வாத படைப்பல்ல!'¹

அந்தக்கதை முழுக்க முழுக்க மனிதாபிமானத்தை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. மனிதர்களை மிக அன்புடன் நோக்குவது மட்டுமல்ல, தனக்கு அமைந்த கம்யூனிஸ சித்தாந்த நெறியின் வெளிச்சத்தில் ஒவ்வொரு நிலைமைக்குமான அடிப்படைக் காரணிகளையும் நோக்குவது இவரது சிறப்பம்சமாகும்.

தனது 'மாலை மயக்கம்' சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் கூறுகிறார் :

'மனித குணங்களை ஆராய்பவனே, மனித உணர்வுகளை மதிப்பவனே, மனித சாதனைகளை நம்புகிறவனாகிறான். மனிதனின் குறைபாடுகளையும்கூட அவனே அறிகிறான். வாழ்க்கையை உருவாக்குகிறதும், நிறைவைத் தருகிறதும் எது என்கிற விஷயம் சூழ்நிலைக்கும், வாழ்கின்ற சமூகத்துக்கும் ஏற்ப மாறும்! அந்த மாற்றத்தில் விளையும் ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதனின் ஒரு குறிப்பிட்ட செயல், நான் கடைப்பிடிக்கிற கொள்கைக்குப் புறம்பு என்பதை உத்தேசித்து அதை நான் மறுக்காமல், அந்த மனிதனின் அந்தச்செயலில் பொதிந்துள்ள மனித தர்மத்தைக் காண்பதையே கடமையாகக் கொள்கிறேன்'² ----இங்கு ஜெயகாந்தன் மனித நடத்தையை ஆராய்கிற விஞ்ஞானியாக தரிசனம் தருகிறார்.

'பிரளையம்' முன்னுரையில், 'நான் எவ்வளவு கேவலமான விஷயங்களை---மிகப் பரந்த அளவுக்கு---சித்திரிக்க எடுத்துக்கொண்டாலும், அதில் பொதிந்துள்ள சிறப்பானதும், உயர்வானதும், வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதுமான ஒரு மகத்தான மனிதப் பண்புக்கு வலுமிக்க அழுத்தம் கொடுத்து வாழ்க்கையின் புகழையே பாடுகிறேன்.

ஆழந்து ஆழந்து பார்க்கின்ற ஒரு பக்குவம் வந்துவிட்டால், எல்லாவற்றுள் ஞம் ஒரு மகத் துவம் துயிலுவதை— மறைந்திருப்பதைத்— தரிசிக்க முடியும். எழுத்தாளன் ஒரு சட்டத்தின் துணைகொண்டு இதுசரி, இது தப்பு என்று தீர்ப்பும் தண்டனையும் அளிக்கும் ஒரு சாதாரண நீதிபதியல்ல.

வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களிடமும், தண்டிக்கப்பட்டவர்களிடமும், சபிக்கப்பட்டவர்களிடமும் குடிகொண்டுள்ள மனித ஆத்மாவையே அவன் நாடிச்செல்கிறான்.....

அவன் சத்தியத்தைப் பேசுகிறான். மேலோட்டமான வாழ்க்கை பல வழிகளில் சத்தியத்தினின்றும் முரண்பட்டு நிற்கிறது. எனவே பல சமயங்களில் அவனே தண்டிக்கப்பட்டு விடுகிறான்...

இதில் அவனுக்குப் பெருமை. இதில்தான் அவனுக்குப் பெருமை¹³ என்று எழுதுகிறார்.

அதே வேளை 'விழுதுகள்' கதையில் குழந்தை வரம் வேண்டிநின்ற ஒரு தாசியின் சார்பாக ஜெயகாந்தன் பேசுகிறார் :

"எப்படி, எந்தச் சொல்லின் துணையால், எந்த மொழியின் வலிமையால் அவள் அதை வெளிப்படுத்தினாள் என்று அவனுக்கே தெரியாது. அவனே அந்தச் சொல்லாய், அந்த மொழியாய் மாறி அவர் காலடியில் ஒரு விண்ணப்பம்போல வீழ்ந்து கிடந்தாள். அந்தச் சமர்ப்பணத்தை மறுத்து வைத்தியர் உரைத்த பதில் மட்டும் உலகத்திற்கே கேட்டது.

பிள்ளைவரம் கேட்டுப் பெண்கள் பலர் இவ்வுரை நாடிவந்து பொங்கலிட்டுப் பூசை படைத்த காலத்திலெல்லாம் , வாலிபத்தின் திமிரில் தேவனப்பின்மீது கொண்ட மயக்கத்தில் அவள் பிள்ளையே வேண்டாமென்று வெறுத்ததும் உண்டு. விளைந்ததைப் பிடிங்கிக் களைந்ததும் உண்டு. இதே வைத்தியர் சுவாமிகள் வெறும் வைத்தியராயிருந்த காலத்தில் அந்தப் பாவ கைங்கரியத்துக்குப் பக்கத்துணையாய்ப் போனது உண்டு. அந்தத் தாசித்தெரு வைத்தியன், தாடி வளர்த்ததன்மூலம் தவயோகியாகிவிட முடியுமென்றால் அந்தத் தாசி ஒரு தாயாகக் கூடாதா?'^ 4

தனது 'சுதந்திரச் சிந்தனை' எனும் நூலில், இந்தியாவின் வடக்கு மாநிலங்களைச் சேர்ந்த சில பெரும் கொள்ளைக்காரர்கள் சர்வோதயத் தலைவர்களிடம் வந்து சரணடைந்தார்கள் என்றும், சரணடைந்தவர்களை பொலிஸார் தண்டித்துவிட்டார்கள் என்றும் வந்த செய்திகளைப் படித்து " நான் அவமானம் கொள்கிறேன்' எனும் தலைப்பில் , சில லருடங்களுக்கு முன்பு , எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட மாண்சிங் என்ற கொள்ளைக்காரனை, அவன் இறுதிவரை போலீஸை எதிர்த்துப் போராடி உயிர் நீத்தபின்பு பிணமாகக் கொண்டுவந்து ஊர்வலம் நடத்தினார்கள் என்றும், அவன் எவ்வளவு சாதுவான விவசாயியாகவும். ராமபக்தனாகவும் முன்னாளில் இருந்தான் என்றும் கவலையோடு கூறி தொடர்ந்து எழுதுகிறார் :

'அவ் வாறு அந் தக் கொள் காரர்கள் சரணடைந்தபோதும் அவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டது நமது சமுகத்தின் ஆண்மையின்மைக்கு ஓர் அடையாளம். நாம் எவ்வளவு நயவஞ்சகர்கள் என்பதற்கு சாட்சி. நாம் பேசுகிற தர்மங்களும் ஒழுக்கங்களும் அப்படிப்பட்ட பொய்ப் பிதட்டல்கள் என்பதற்கு மற்றும் ஓர் உரைகல்' என்று கூறும் ஜெயகாந்தன், 'எனக்குக் கிடைத்த விபரங்கள் இந்தச் சமுக அங்கத்தினன் என்று முறையில் எனக்கு விளைந்த அவமான உணர்ச்சியை மேலும் அதிகப்படுத்துகின்றன' ^ 5 என்று எழுதுகிறார்.

சிறுவயது முதலே வாழக்கையில் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்த ஜெயகாந்தன், வாழக்கையை, மனிதர்களை வெறுக்காமல் இவ்வளவு பெரிய மனிதாபிமானியாய் பின்னாளில் மாறியது பெரிய ஆச்சர்யமே. மனிதாபிமானம் என்பது நம்முடைய பல எழுத்தாளர்கள் காட்டுகிற மேம்பூச்சாக அல்ல, உள்ளிருந்து ஊறும் ஈர்ச்சமில்பாக தொனிப்பதே அவரதும், அவரது எழுத்தினதும் புகழுக்குக் காரணம்.

ஜெயகாந்தன் சாதாரண---கீழ்த்தட்டு மனிதர்களைக் கதையாகப் படைத்தாலும், கட்டுரையாக வடித்தாலும் அதில் சொட்டும் மனிதாபிமான ரசம் மிக உன்னதமானது.

“ஜையேயோ....இன்னாடி இது...என்னை வந்து போட்டோ புடிக்கிறாங்களோ...இன்னத்துக்கோசரம்? எனுக்குப் பயமா இருக்குதே! இன்னாங்க? எதுக்கு என்னை போட்டோ புடிக்கிறீங்க? “என்று பயந்து பதைபதைத்துப் பக்கத்தில் இருப்பவர்களிடமும், போட்டோகிறாபரிடமும் முறையிட்டுக்கொண்ட, ஸால்ட் கோட்டர்ஸ் வாசலருகே சோறு விற்கிற மங்கம்மாள் பற்றி எழுதும் ஜெயகாந்தன்,

‘.....அதுவரை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பையன், தட்டையும் சில்லறையையும் கொடுத்தான். பக்கத்திலேயே தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவிலிட்டு, அடுத்து வந்தவனுக்கு அதிலேயே சோறு போட்டுக் கொடுத்தாள் மங்கம்மாள்.

மட்டமான புழங்கலரிசிச்சோறும் கீரக்குழம்பும் மனம் வீசிற்று. எனக்கும் சாப்பிட ஆசைதான்...ஆனால், என் தகுதிக்குத் தகாது என்று அவளே போடமாட்டாள் போலிருந்தது. இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னால் இதேமாதிரி குத்துக்காலிட்டு கையில் அலுமினியத்தட்டை ஏந்திக்கொண்டு நானும் சாப்பிட்டேனே, அதை நினைத்துக் கொண்டேன்!’ என்று எழுதுகிறார். (சோறு விற்கிற மங்கம்மா, அவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1972, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1973)

'ஜெயகாந்தன் முன்னுரைகள்' தொகுதியில் 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாஞ்' ஓரங்க நாடகத்துக்கு அவர் வழங்கிய முன்னுரை இது:

'சினிமா உலகைச் சீர்திருத்துகிற நோக்கமோ, சினிமா நடிகர்களைப் பழிக்கிற நோக்கமோ எனக்கில்லை. நமது சினிமா உலகமும், அது சம்பந்தப்பட்டவர்களும் அப்படி ஒரு நோக்கமின்றியே பழிக்கும் பாவத்துக்கும் இலக்காகிச் சீரழிந்து வருவதை நான் எவ்வளவு பரிதாபத்தோடு பார்க்கிறேன் என்று இந்தக் கதையின் மூலம் எனக்கே தெரிகிறது'⁶

'ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்' முன்னுரையில், 'நதியும் கடலும் மட்டும்தான் முழுமையா என்ன? தண்ணீரின் ஒவ்வொரு துளியும் முழுமையானதே ஆகும். நாடுகளும் கண்டங்களும்தான் உலகம் என்பதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு உலகம்தான்' என்று எழுதுகிறார். அப்போது குடியரசுத் தலைவராக இருந்த அப்துல்கலாம் அவர்களின் கையால் பாரத ஞானபீட விருது வாங்கும்போது, குடியரசுத் தலைவர் இந்த வரிகளையே மேற்கோள் காட்டிப் பேசினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

'கவர்ச்சியை நோக்காய்க் கொண்டு ஆண்-பெண் உறவையும், பெண்ணின் உடலையும் வர்த்தகப் பொருளாய் ஆக்குகின்ற இன்றைய பெரும்பாலான 'இலக்கிய உத்திகள்' என்னை அறியாமலேயே இந்த நாவலின் இயல்பு காரணமாகவே முற்றிலும் இதில் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

.....வாழ் க்கையின் இருண்ட பகுதிகளையே காட்டுகிறவன் என்று என்னைப்பற்றி பாமரத்தனமான ஓர் இலக்கிய அபிப்ராயம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கதை வாழ்க்கையின் ஒளிமிகுந்த பகுதிகளை மட்டுமே காட்டுகிறது. மனிதர்களின் பலவீனத்தையே ஆணி அறைந்து காட்டுவதை நான் எனது நோக்கமாகவோ செயலாகவோ எப்போதும் கொண்டிருந்ததில்லை. எளிமையும் அதேசமயம் உயர்வும் மிகுந்த மனிதப் பண்புகள் என்னை எப்போதும் வசீகரிக்கின்றன.'⁷

மானிட வாழ்வில் மேன்மைகளை அவாவி நிற்கின்ற மனிதாபிமானம் வேறு, சாதாரண மனிதாபிமானம் வேறு. ஜெயகாந்தன் மிக வித்தியாசமாக உயர்ந்து நிற்பதும், ஏராளமான அன்பர்களைப் பெற்றிருப்பதும் இந்த இடங்களில்தான். ஒன்று, அவர் மானிட மேன்மையை விம்புகின்றவர்; மற்றது, சமகால இலக்கியவாதிகளில் வேறு யாரும் இணையாக இல்லாத அளவுக்கு பெண்ணை மனப்பூர்வமாக மதித்தவர். இதோ அவரது இன்னொரு கருத்து :

'பகலில் ஒரு வேஷம்' எனும் கதையில் 'ரிஷி' எனும் ஒரு முதிய எழுத்தாளரின் கதையைச் சொல்லப்படுகும் ஜெயகாந்தன், அந்தக் கதையில் பெண்கள்மீதும், குழந்தைகள்மீதும் தனக்குள்ள அன்பை, கரிசனையைப் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகிறார் : "நீங்கள் யாருக்காக எழுதுகிறீர்கள்? " என்கிற ஒரு கேள்விக்குப் "பெண்களுக்காக " என்று சொல்லி, மேலும் விளக்கம் கூறுகிறார். "அடிமைப் பட்டவர் களின் விமோசனத் துக்காகவும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்காகவும் எழுதவேண்டும் எனில் ஒக்கப்பட்டவர்களாலும் அடிமைப்பட்டவர்களாலும் ஒடுக்கப்படுகிற, அடிமைப்படுத்தப்படுகிற பெண்மக்களின் விமோசனத்துக்காகவே ஒருவன் எழுத வேண்டும்" என்று அந்த எழுத்தாளர் கூறுவதாக ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

மேலும் சொல்கிறார் : "பெண்களையும், குழந்தைகளையும் அவர் கள் பின்னணி, சூழ்நிலை, பெரியவர்களின் அறியாமை....இவற்றையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் குற்றம் சொல்லுவது பொறுப்பற்ற காரியம். எப்படி ஒரு குழந்தை எப்போதுமே அறியாப் பருவக் குழந்தையாகவே இருக்காதோ அதுபோல ஒரு பெண்ணும் எப்போதும் பேதையாகவே இருந்துவிட முடியாது. பேதைப் பருவத்தில் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட, வஞ்சிக்கப்பட்டுவிட்ட ஒரு குழந்தை, அதுவும் பெண்-- அறிவும் வளர்ச்சியும் பெறுகிறபொழுது அந்த ஏமாற்றத்திலிருந்தும் வஞ்சகத்திலிருந்தும் போராடி விடுபடுகிறானே அதுதான் வாழ்க்கையில் அவள் வகிக்கிற சிறப்பான இடமும், பங்கும் ஆகும்."⁸

'இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை'யில் விஞ்ஞான, தொழினுட்ப வளர்ச்சி காரணமாகப் பாதிக்கப்படுகிற எனிய மனிதர்களின் வாழ்க்கை பற்றி அனுதாபத்தோடு எழுதுகிறார் :

'ஆலைகளும், அணைகளும் சாலைகளும் பெருகுவது வளர்ச்சியின் விதி ; இப்படிப்பட்ட வளர்ச்சிகளின் பிரம்மாண்டத்தில் எனிய மனித ஜீவன்கள் நசங்கிப் போய்விடாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய நாகரிகம் நம்மிடையே இன்னும் வளரவில்லை. ஒரு வளர்ச்சியில் இன்னொன்றின் அழிவு என்பது இயல்புதானே என்ற வாதமெல்லாம் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணமான மனிதனின் அழிவு என்று ஆகிவிடுவது அநாகரிகம் மட்டுமென்று; விஞ்ஞானத்துக்கும் விரோதமானது.¹⁹

இந்தியாவின் பிரதமர்களுள் ஒருவராக இருந்த மொரார்ஜி தேசாய் சி.ஐ.ஏ.வின் ஏஜன்டாக இருந்தார் என்பது குறித்து ஸெய்மூர் ஹர்ஷ் எனும் அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளர் ஒரு புத்தகத்தில் எழுதியிருந்தாராம். அது குறித்து---ஒருகாலத்தில் தனது சக மந்திரியாக இருந்த மொரார்ஜி தேசாயைப் பற்றிய இந்தக் தகவல் குறித்து----கேட்கப்பட்டபோது , அப்போதைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி "I hope it is not true" என்று பதிலளித்தாராம். இன்னொரு தடவை கேட்கப்பட்டபோது "I would be the last person to know" (அதை அறிந்துகொண்ட கடைசி ஆளாக நான் இருக்கக்கூடும்) என்று சொன்னாராம். இந்தப் பதில் குறித்து இந்திரா காந்தியை பலரும் விமர்சிக்க, அதுவரை இந்திராவை விமரிசித்து வந்த ஜெயகாந்தன் இப்படி எழுதுகிறார் :

' ஏ ன னி ல் ச க ம ந் தி ரி க ள ன உ ன வ பார்த்துக்கொண்டிருப்பதல்ல ஒரு பிரதமரின் வேலை. அப்படி ஏதேனும் விபர்தமாகச் சக மந்திரிகளைப் பற்றித் தெரிய வருகிறபோதுகூட அதை அறிகிற கடைசி நபராகத்தான் ஒரு பிரதமர் இருக்க முடியும் என்பதும்கூட அதன் பொருள். ' என்று எழுதிக்கொண்டு வருகிற ஜெயகாந்தன், திடீரென்று மிகப்பெரிய மனிதாபிமானியாய் மாறிவிடுகிறார்.

'அதனால் ஏற்படும் ஆபத்துகளைக்கூட நாம் சமாளித்து விடலாம்; அதனால் விளையும் தேசிய அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்வது எப்படி?

நமது நாட்டுத் தலைவர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் தாங்கள் யாருக்கு ஏஜன்டாக இருக்கிறோம் என்பது தெரியாமலேயே அந்த வலையில் விழுந்துவிடக்கூடியவர்கள். ஒருவேளை, மொரார்ஜி தேசாயின் விஷயமும் இப்படித்தானோ?'¹⁰

ஜெயகாந்தனின் சொந்த அனுபவம் இது :

ஒரு வாசகர் வேதாரண்யத்திலிருந்து அனுப்பிய தென்னை மரங்கள் தனது தோட்டத்தில் வளர்ந்து குலை தள்ளத் தொடங்கியபோது, தேங்காய் பறிப்பதற்கு ஆள் கிடைப்பார்களா என்று விசாரித்துக்கொண்டிருந்தாராம் ஜெயகாந்தன்.

'ஒருநாள் நள்ளிரவில் அவர் வந்தார். எப்படி வந்தார் என்று தெரியவில்லை. மரத்தின் மீதிருந்து தேங்காய்களைப் பறித்துக்கொண்டிருந்தார். சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்குத் திருடர்களைப் பற்றிப் பயம் கிடையாது. அவர்களும் மனிதர்கள்தானே என்ற எண்ணம்.

எனவே, மாடி அறை ஐன்னலைத் திறந்து அவரிடம் அன்பாய்ப் பேசினேன். அவரை நான் திருடன் என்று நினைப்பதாக என்னை அவர் சந்தேகித்துக் குதித்து ஓடிவிட்டால் எனக்குத்தானே நஷ்டம்!

"என்னய்யா...பகலெல்லாம் தேடினேன்; கிடைக்கவில்லை. நல்லவேளை! இப்பொழுதாவது வந்தீரே! இருக்கிற காய்களையெல்லாம் பறித்துப் போடும். உமக்கு வேண்டியதை எடுத்துக்கொண்டு போம்....!

மறுநாள் காலையில் போய்ப் பார்த்தேன். அந்த மரத்துக்குக் கீழே நான்கைந்து குலைகள் பறித்துப் போடப்பட்டிருந்தன. பறித்துப் போட்டவன் தனது கூலியை எடுத்துக்கொண்டு போயிருப்பான் அல்லவா?"¹¹

இங்கு திருட்டு என்பதை கூலி என்று ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார். பின்னாளில் இதுபற்றிக் குறிப்பிடும்பொது, "திருடர்கள் என்று யாரும் இல்லை. நாம்தான் திருடர்களை உருவாக்குகிறோம்" என்கிறார். அந்த மனிதன் தனது கூலியை எடுத்துக்கொண்டு போயிருப்பானா என்று கவலையுடன் அவர் யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அந்த மனிதர் மீண்டும் வந்தாராம். பிறகு இருவரும் நண்பர்கள் ஆனார்களாம்.

மேலும் எழுதுகிறார் :

'நேசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் நேசிக்க வேண்டும். பதிலுக்கு நேசம் கிட்டாது. கிட்டினாலும் நெடுநாள் ஓட்டாது. ஆனாலும் நாம் நேசிக்க வேண்டும். நேசிக்க முடியாதவர்களைப் பற்றியும் நேசத்தை மறந்தவர்கள் பற்றியும் யோசிக்க வேண்டும். பத்து வயது முதற்கொண்டு அதைத்தான் நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆம், எனது பணி நிஷ்காம்யமானது. நேசிக்கவில்லையே என்று வருந்தற்க. அது முக்கியம் இல்லை. பாவம், பல மனிதர்களுக்கு நேசிக்கத் தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரிகிறது; எனவே நேசிக்கத் தெரிந்த நாம் இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லுவோம்.'¹²

இன்னொரு சொந்த அனுபவம் :

ஒருநாள் தமிழ்நாட்டின் கிராமப்புறம் ஒன்றில் உள்ளே செல்லும் ட்ரங்க் ரோடில் இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்தபடியே சென்றுகொண்டிருந்தாராம். எதிரே ஒரு கிராமத்து ஹரிஜன விவசாயக் கூலிப்பெண் சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டு போனாளாம். இவருக்குப் பசியாம். ஒரு பேச்சுக்கு “என்னம்மா, சாப்பிட வரலாமா?” என்று கேட்டாராம்.

உடனே அவள் “ வா சாமி” என்ற உபசரித்துக் கூழ் கொடுத்தாளாம். அவளது கூழும், துவையலும் அமிர்தமாய இருந்ததாம். சாப்பிட்டுவிட்டு இவர் பணம் கொடுத்தபோது “ பசியாத்தினத்துக்குப் பணம் வாங்குவாங்களா?” என்று கூறி மறுத்த அவள், “ நாங்க பறையர் சாமி” என்று கௌரவமாய்ச் சொல்லி, போகத் தயாரானாளாம். இவர் தன்னிடம் இருந்த பிஸ்கட் பொட்டலத்தைக் கொடுத்தபோது ஒரு குழந்தையின் குதூகலத்துடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டாளாம்.

ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார் :

'நானும் அந்த சாலையைக் கடந்து ஒரு நகருக்குள் நுழைந்தேன். பதில் கிடைத்தது. 'பிராமணர் ஹோட்டல் ஒன்று. "மீல்ஸ் ரெடி " என்று அறிவித்து நின்றது ஒரு பலகை. அப்புறம் ஜாதிவாரியாக, " செட்டியார் உணவகம்', "நாடார் உணவு விடுதி",

"முஸ்லிம் ரெஸ்டரன்ட்." சபாஷ! அந்தத் தமிழச்சி என்ன அர்த்தபுண்டியுடன் சொன்னாள், "நாங்க பறையர்" என்று. எவ்வளவு உயர்வான ஜாதி அது. அவர்கள் நமக்குப் பசியாற்றுவார்கள். அதற்குப் பணம் வாங்க மாட்டார்களாம். அது பாவமாம். அவர்கள் உபசரிப்பார்கள். அதற்குக் கூலி வாங்க மாட்டார்கள். அது அவர்கள் ஜாதிப் பண்பாம்.

ஆ' ஒரு தமிழச்சி பேசுகிற தத்துவம் கேட்டாரோ? "தொழும் குலம் என் செயும்? உழும் குலத்தில் பிறந்தாரே உலகும்யப் பிறந்தார்" என்பது கவிவாக்கு. இன்றுவரை பொய்க்கவில்லை என்று அந்த வணக்கத்துக்குரிய வயற்காட்டுப் பெண்ணின் மூலம் அறிந்தேன்.¹¹³

இதைப் படிக்கிறபோது பாரதி பற்றி பாரதிதாசன் எழுதிய கவிவரிகள் ஞாபகம் வருகின்றன.

"மேலவர் கீழவர் இல்லை---இதை
மேலுக்குச் சொல்லிட வில்லை;
நாலு தெருக்களின் கூட்டில்---மக்கள்
நாலா யிரத்தவர் காணத்
தோலினில் தாழ்ந்தவர் என்று---சொல்லும்
தோழர் சமைத்ததை உண்பார்"

'சரஸ்வதி காலமும், நானும்' எனும் தலைப்பில் ஈ.ஆர். திருச்செல்வன் எழுதும்போது, 'ஜெயகாந்தன் இலங்கை எழுத்தாளர்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதில் ஆர்வம் காட்டியதுடன், அவர்களின் ஆக்கங்களைச் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளில் வெளியிடலாம் என்ற கருத்தையும் கொண்டிருந்தார்' என்று கூறுகிறார். டொமினிக் ஜீவா எழுதிய கதையை தான் ஜெயகாந்தன் மூலமாகவே 'சரஸ்வதி'க்கு கையளித்ததாகவும், அடுத்த இதழிலேயே ஜீவாவின் புகைப்படம் அட்டைப்படமாக அலங்கரிக்க அக்கதை வெளிவந்ததாகவும் கூறுகிறார். கே. டேனியல் கதையையும் இவ்வாறு ஜெயகாந்தன் மூலமாகத்தான் கையளித்ததாகவும் கூறுகிறார். தமிழகத்திற்கு டொமினிக் ஜீவா நன்கு அறிமுகமாக

விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி' ஊடகமாக அமைந்தது என்றால், அதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர் ஜெயகாந்தன் அவர்களே. இது சிலருக்குத் தெரிந்த---ஆனால், பலருக்குத் தெரியாத—சிறப்பான விபரங்களாகும்"¹⁴ என்று எழுதுகிறார்.

ஜெயகாந்தனின் நெருங்கிய நண்பர் சா. கந்தசாமி கூறுகிறார் :

"தன் மனதுக்குச் சரியென்று பட்டதை அழுத்தமாகச் சொல்வார். எதிராளி பேசவேண்டுமென்பதில்லை. அவர் சார்பாகவும் அவரே பேசிவிடுவார்."¹⁵

"ஜெயகாந்தனின் மாபெரும் இலக்கியச் சாதனைக்கும் அங்கீகாரத்துக்கும் அவர் தளராது தன்னம்பிக்கையோடு ஒரு தன்னந்தனி வீரனாக அவர் நடத்திய கலாச்சார யுத்தம்தான் காரணம், இந்த யுத்தத்தில் அவரது கதைகளே---கதைகளின் நேசமே---அவரது படைக்கலன்களாக, அவருக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தன்"¹⁶ என்று நவபாரதி எழுதுகிறார்.

ஜெயகாந்தனின் பிரசித்திபெற்ற ஒரு மாநாட்டு உரையில் ஒரு பகுதி :

'எனவே, வருகிற 2000 ஆண்டில் இதுவரையிலும் சென்றதெல்லாம் மீளாது; ஆனால் சென்று மறைந்த நற்பண்புகள் எல்லாம் மீண்டும் முளைக்கும். அதைக் காப்பாற்றுவது இலக்கியம், கவிதை; அதன் வடிவம் காலந்தோறும் புதுப்பிக்கப்படும். அதன் உள்ளடக்கம் எல்லாக் காலத்திலும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும்.'¹⁷

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், கைவிலங்கு, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1961, முன்றாம் பதிப்பு 2003, பக்.5
2. ஜெயகாந்தன், மாலை மயக்கம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜனவரி 1962, ஒன்பதாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2004, பக்.7,8
3. ஜெயகாந்தன், பிரளையம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1965, பத்தாம் பதிப்பு டிசம்பர் 2007, பக்.9,10
4. மேலது, பக். 122--129
5. ஜெயகாந்தன், சுதந்திரச் சிந்தனை, கலைஞர் பதிப்பகம், சென்னை—17, முதற்பதிப்பு ஜனவரி 74, இரண்டாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 75,பக்கம் 81-104
6. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் முன்னுரைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-01,முதற்பதிப்பு மே 1978, முன்றாம் பதிப்பு ஏப்ரில் 2001, பக்கம் 160
7. மேலது; பக்கம் 170
8. ஜெயகாந்தன், இன்னும் ஒரு பெண்ணின் கதை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஜூலை 1986, முன்றாம் பதிப்பு பெப்ரவரி 2002, பக்கம் 32-67
9. மேலது; பக்கம் 105
10. ஜெயகாந்தன், சிந்தையில் ஆயிரம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1987, இரண்டாம் பதிப்பு 1999, பக்கம் 67-70
11. மேலது; பக்கம் 76-78
12. மேலது; பக்கம் 122
13. தினகரன் வாரமஞ்சரி, ஏப்ரல் 25,2004
14. திருச்செல்வம், ஈ.ஆர். , சரஸ்வதி காலமும் நானும், மல்லிகை ஆகஸ்ட் 2009, பக்கம் 9
15. பாரதிராஜா, JK75, ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர-2008, நக்கீரன் வெளியீடு சென்னை-14,பக்கம்.23
16. நவபாரதி, ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் தொகுதி 1,கவிதா வெளியீடு, சென்னை 17, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2001, பக்கம் 15
17. மேலது; பக்கம் 38

ஜெயகாந்தனின் துணிச்சல்

ஜெயகாந்தனை சௌரிராஜன் ஒருமுறை பேட்டி கண்டார். அப்போது 'கடந்த பத்தாண்டுகளில் தமிழ்ச் சிறுக்கை இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் புதுமை இயக்கம், முற்போக்கு இயக்கக்கம் பற்றிக் கேட்கிறார்கள். என்ன பதில் சொல்லலாம்?' என்று அவர் கேட்டதற்கு ஜெயகாந்தன் சொல்கிறார்:

'சாமி! உண்மையை ஒப்புக் கொள்வதற்கு வெட்கப்பட வேண்டாம். இங்கு அந்தமாதிரி எந்தவிதமான தரமான இயக்கமும் நடைபெறவில்லை என்று எழுதும் ஜெயகாந்தன் ஒருவன்தான் இத்தகைய இயக்கத்தைத் தன்னந்தனியனாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த இலக்கிய முற்போக்கு இயக்கத்திற்கு அவனே தலைவன், தொண்டன், வழி நடப்பவன், சவால் விடுபவன், சவால் ஏற்பவன்--அனைத்தும் அவனே. சரியான எதிரிகள்கூட இல்லையப்பா! யாருடன் பொருவது? நல்ல பிரக்ஞஞூயிள்ள சில எழுத்தாளர்களும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்குப் பெரிய தனவந்தர் பத்திரிகைகளில் அவர்களுக்கு ஏற்றாற்போல எழுதத் தொடங்கி விட்டார்கள்...' (ஞானோதயம் 1964 டிச, பக.146—151) (ஆதாரம்--ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், ந.அறிவுமகன் எம்.ஏ. பக. 224) தனது மனதில் பட்டதைப் பளிச்சென்று கூறும் துணிச்சல் ஜெயகாந்தனின் முத்திரைகளில் விவேஷடமானது.

தனது 'யுகசந்தி' முன்னுரையில் கூறுகிறார் :

'அதுசரி, ஆத்மாவாவதுதான் என்ன?

ஒருவனைத் தாக்கினால் அவனுக்குத் துண்பம் நேரும் என்று அறிவது--என் அறிவு.

ஒருவனைத் தாக்கினால் அவன் துன்புறுவான்; ஆகையால் அவனைத் தாக்கலாகாது என்பது--என் ஆத்மா.

அவனைத் தாக்கினால் அவன் துன்புமடைவான்; இதை நான் சகிக்க முடியாது; அவனை நான் காப்பாற்றுவேன் என்று ஒடி அவனுக்காக நான் துன்புறுவது--என் ஆத்ம பலத்தால்.

ஆம்; ஆத்மா என்பதே என்னிலிருந்து எனக்கப்பால் நோக்கும் திருவ்ச்சிடி; தன்னலம் மறுத்துப் பிறர் நலம் பேணல்!

'என்னுடையது; எனக்காக, 'எனது திருப்திக்காக; 'நான்', 'நான்' என்று அடித்துக்கொள்ளும் சுயகாதல் மிகுந்தோர் ஆத்மவாதம் பேசவந்தது ஒரு விந்தை. அத்தகு போலி ஆன்மிகவாதிகளின் மாய்மாலப் பேச்சு பெருகியதால்தான் பாரத சமுதாயத்தின் வேதாந்த பீடமும், ஆத்ம துவஜமும் கறைபடலாயின. வாடிய பயிரைக் காணும்போதெல்லாம் வாடுகின்ற அருள் உள்ளம்தான் கலையின் ஆத்மா. தன்னிலிருந்து வெளிவரவே பக்குவம் பெறாத 'கூட்டுப்புழுக்களின்' குணவக்கிரங்கள் வாழ்க்கையின் சிறப்புக்களோ, இலக்கிய நோக்கமோ, கலையின் ஆத்மாவோ ஆகமாட்டா!"

தனது இறந்தகாலத்தைத் தைரியமாக நினைவுசூறும் ஆற்றலும் அவருக்கேயுரியது.

'கொலையைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பாவங்களையும் செய்திருக்கிறேன்' (ஓர் இலக்கியவாதியின் கலையுலக அனுபவங்கள்) என்று கூறியவர், சென்னை மூர் மார்க்கெட்டில் உள்ள 'காயலாங்கடை' பற்றியும், அங்கு சந்தித்த மனிதர்கள் பற்றியும் இப்படி எழுதுகிறார்.

'இங்குள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் ஒரு சிறப்பான முன்கதை இருப்பதுபோல், இவருக்கும் இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. யாருக்குத்தான் இல்லை? நான் அவரை போட்டோ எடுத்தேன்.

"முதலியாரே! போட்டோ பிடிக்கிறாங்க, 'சம்'னு நிமிந்து குந்து" என்று பக்கத்துக்கடை இளவட்டங்கள் வந்து குழுமினர். அதில் ஓர் இளைஞர் என் அருகே வந்து நின்று என்னைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, "ஸார்---ஜெயகாந்தன் உங்களை மாதிரிதான் இருப்பாரு...." என்றார்.

நல்லவேளை, "ஒரு காலத்தில் பழைய யூட்டு, பாட்டில்கள், ஜாடிகள் எல்லாம் வீட்டுக்குத் தெரியாமல் கொண்டுவந்து விற்றவரல்லவா நீங்கள்?" என்று எனது முன்கதை எதையேனும் அறிந்து என்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்காமலிருந்தார்களே என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.¹²

'ஜெயகாந்தன் முன்னுரைகள்' தொகுதியில் 'சுயதரிசனம்' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வழங்கிய முன்னுரையில், தனது சர்ச்சைக்குரிய 'அக்கினிப் பிரவேசம்' கதையின் கருபற்றியும், கதையின் நாயகி பற்றியும் பின்வருமாறு கூறுகிறார். இது ஒருவகை முத்தாய்ப்பாகவும் இருக்கிறது.

'நான் எது குறித்து, எனது நெஞ்சம் புண்ணாகி எப்படிப்பட்ட விசால நோக்கில் என்ன சொல்ல வந்தேன் என்பதைப் பரிந்துகொள்ளாமல்--'அக்கினிப் பிரவேச' தாயின் ஸ்தானத்தில் இருந்தோ அல்லது அவளது சரியான சகோதரனின் ஸ்தானத்திலிருந்தோ விஷயத்தைப் பார்க்காமல்--இதைத் தங்களது சொந்த வாழ்க்கையின் 'தங்களது பெண்டாட்டிகளின் கடந்தகால'ப் பிரச்சனையாகக் கருதி இவர்களில் சிலர் வயிற்றெரிச்சல் கொள்வதோ வதைபடுவதோ நியாயமாகாது.

.....அகவிகையாகட்டும், சீதையாகட்டும் அல்லது எனது 'அவளே'யாகட்டும் கறைபட்டார்களா இல்லையா என்பது கறைபட்ட நெஞ்சங்களுக்கேயுரிய பிரச்சனை. அவர்கள் தங்களது அசட்டுத்தனத்தாலோ பேதைமையினாலோ தங்களுக்கே ஒரு பிரச்சனையாகிப் போனார்களே, அதுதான் இதிகாசப் பிரச்சனை, இலக்கியப் பிரச்சனை, இக்காலப் பிரச்சனையும்கூட.

மேலும் இத்தகைய குற்றங்களை விசாரிக்கிறபோது பெண்களைக் கண்டபடி தோலுரிக்கின்ற சட்டவாதங்களையும் பின்வருமாறு கண்டிக்கிறார். இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண், ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அசெயலுக்கு உடன்பட்டே ஆகிறாள் என்று விவாதிக்கும் நமது சட்டத்தின் ஓட்டைகளை எதிர்த்துப் பேசுகிறார்:

'அவள் காரியம் எப்படி அவளுடைய குற்றமாகும்? அவளது வழக்கு எந்தக் காட்டுமீராண்டி நீதிசபையில் ஏறினாலும் அவளைக் கொல்லக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு நீச்ததனமான தீர்ப்பைப் பெறாது. அவள் விரும்பியே செய்தாள் என்று வாதாடுவதன் மூலமாக அவளைக் குற்றவாளி ஆக்கிவிட முடியாது. என்னவென்றே தெரியாத ஏதோ ஒன்றை எவரும் விரும்ப முடியாது. அவள் ருசிகண்ட பூனை அல்ல; ஏனெனில் அவள் ஒரு குழந்தை; நமது சமுதாய சட்டப்படிகூட அந்தக் குற்றத்திற்குத் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவள் அவள்ல. ஏனெனில் அவள் மைனர்.

.....'அக்கினிப் பிரவேச'க் கதையைப் பொறுத்தவரை 'இப்படி நடக்குமா?' என்று ஒருவர்கூட என்னிடம் கேட்கவில்லை. 'இதை எழுதலாமா?' என்று மட்டுமே கேட்கிறார்கள். இதிலிருந்து இவர்கள் பேசும் பண்பாடுகள், இலக்கிய தர்மம், இன்னும் என்னென்ன இழவுகளோ அவை அனைத்தும் எவ்வளவு போலித்தனமானவை, பொய்யானவை என்றே நான் புரிந்துகொள்கிறேன். வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக வாழ்கிறவர்கள் கதையைக் கதையாகப் படிக்கலாம். கதைகளிலிருந்து வாழ்க்கையையும் புரிந்துகொள்ளலாம். வாழக்கையையே புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறவர்கள் கதையையா புரிந்துகொள்ளப் போகிறார்கள்?'

'ரிஷிமூலம் குறுநாவல்கள் தொகுதிக்கு வழங்கிய முன்னுரையில்,

'இந்தச் சமுதாயத்தை என் எழுத்து கெடுத்துவிடும் என்ற குற்ற உணர்வு எனக்கு இல்லை. புதிதாகக் கெடுப்பதற்கு இங்கு ஒன்றும் இல்லை. எனது எழுத்துக்களைப் பாடப்புத்தகமாக வைக்கச் சொல்லி நான் மனுப் போடவில்லை. எனது எழுத்துக்களைக்கு அந்தத் தகுதி இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. உங்கள் பள்ளிகளுக்கு அந்தப் பக்குவம் இன்னும் வரவில்லை என்று சொல்லுகிறேன். நான் நிர்வாண நிலைகளை வர்ணித்து விட்டதாகச் சிலர் கண்கூசுகிறார்கள். எனது நிர்வாணத்திலும் தாய்மை உண்டு.'¹⁴ என்று எழுதுகிறார்.

'ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்' முன்னுரையில்,

"ஆனால், எப்போதுமே நான் என்னை எனது காலத்தின்-- எனது வாழ்க்கையின்--எனது கவிதையின் 'பற்றற்ற நாயகன்' என்ற பாத்திரமாகவே சுயதரிசனம் பெற்றிருக்கிறேன். அதற்குக் காரணம் ஒரு சித்தாந்தத்தின் புத்திரனாக என்னை நானே வரித்துக்கொண்டு விட்டதுதான். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே எனது ஞானத்தந்தை ஆயிற்று. விதிவசமாய் ஒரு ஞானத்தந்தை 'அஞ்ஞானி'யாகிறபொழுது ஒரு ஞானபுத்திரன் அந்த அஞ்ஞானத்தையும் சவீகரித்துக் கொள்ள முடியாது, என்பது பெறப்படுமேயானால் எனது கடமை உணர்ச்சியின் காரணமாகக் கம்யூனிஸ்ட் களை நான் விமர் சித் திருக்கிறேன் என் பது தெளிவாகும். அது பகைமையினாலோ, பந்தமற்ற காரணத்தினாலோ அல்ல என்பதை நீங்களே அறியலாம்¹⁵ என்று எழுதுகிறார்.

மேலும் கூறுகிறார்:

'நேர்மையும் அஞ்சாமையும் எல்லாராலும் புகழப்படுகிறது. அதை நம்பி ஒருவன் நேர்மையோடும் அஞ்சாமையோடும் வாழ்வது, எத்தகு புயல்களை உருவாக்கும் என்பதை எனது பயணத்தின் ஒவ்வொரு மைல்கல்லிலும் நான் 'மார்க்' பண்ணியிருக்கிறேன்' என்று அவர் எழுதும்போது, சீர்திருத்தவாதிகள் பலர் சந்தித்த, ஆனால் துளியும் அன்பும், ஆதரவும் அற்ற எமது சமுதாயங்களின் நிலை நமது கண்முன்னால் விரிகிறது. எல்லாரும் சந்தித்த பிரச்னைகள் தான். எனினும், ஜெயகாந்தன் அதைச் சொல்லுகிறபொழுது அதை நாமே அனுபவித்திருந்தாலும் ஏன் இவ்வளவு அழகாகவும், உள்ளத்தில் உறைக்குமாறும் நம்மால் சொல்லமுடியவில்லை என்று எழ்முள் கேள்வி எழுகிறது.

நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு வந்து 'ஜனசக்தி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராக இருந்த, பி.ஏ. பட்டதாரியான, அற்புதமான எழுத்தாற்றல் உடைய இளைஞரான இஸ்மத் பாட்சா என்ற தோழரை, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் இருக்கும் குறைபாடுகளை விமர்சித்து எழுதியமைக்காக அக்கட்சி மிக வஞ்சகமான முறையில் பழிவாங்கியது என்று கூறும் ஜெயகாந்தன், "அடிப்படையில் தங்களுக்கு எதிரியாக இருந்தும் ஏதோ ஓர் அம்சத்தில் சுயநலம் கருதித் தம்முடன் உடன்படுகின்றவர்களைத் தழுவி அணைத்துக்கொள்வதும், எல்லாவிதத்திலும் தங்களோடு உடன்பட்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் முரண்படுகிறவர்களைக்கூடச் சகிக்க முடியாமல் பிரஷ்டம் செய்வதும் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பிடித்த ஒரு தீராத (chronic) வியாதி"⁷ என்று மிக வெளிப்படையாக எழுதுகிறார்.

திருச்சி தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஈ.வெ. ரா. பெரியார் முன்பாக துணிச்சலாக அவரது கருத்தை எதிர்த்துப் பேசிய ஜெயகாந்தன், 'என்னைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பேச்சை நிகழ்த்துவதற்கு எந்தவிதத் துணிச்சலும் தேவையாயிருக்கவில்லை. மனத்தாலும், அறிவாலும், அனுபங்களாலும், அறிந்த, இதற்குமுன்னால் ஏற்கனவே பலராலும் பன்னிப்பன்னிச் சொல்லப்பட்ட உண்மைகளைப் பகிரங்கமாகப் பேசுவதே ஒரு வீரசாகசமாக ஆகிவிட்டது போலும்' என்கிறார்.

அந்தத் திருச்சி மாநாட்டில் கலவரமோ, குழப்பமோ நேராததற்குக் காரணம் பெரியார் அவர்களும் மேடையில் இருந்ததுதான். பெரியார் எனது பேச்சை மிகவும் உன்னிப்பாய், செவிமடலைக் கையால் குவித்துக்கொண்டு சிரத்தையோடு கேட்டார். இடையிடையே தனக்கு உடன்பாடான கருத்துகளை நான் கூறுகிறபொழுது தானும் தனது கைத்தடியால் தரையில் தட்டித் தனக்கு மாறுபாடான கருத்துகளை நான் பேசிய சந்தர்ப்பத்திலும் ஆரவாரித்து, என்னை உற்சாகப்படுத்தினார் பெரியார். அவரது அந்த நாகரிகம் மிக மேன்மையானது என்று நான் அப்போது உணர்ந்தேன்'⁸ என்று எழுதுகிறார்.

பெரியாரை எதிர்த்த விடையத்தில் ஜெயகாந்தன் இன்றுவரை உறுதியாக நிற்பதை அவரது பேட்டி உணர்த்துகிறது.

'அவருடைய (பெரியாருடைய) பிராமணீய எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு ஒரு நியாயம் இருந்தது...ஒரு பத்து சதவீதமாவது இருந்தது...என்று நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்களா?'*

"அந்த நியாயத்தை நான் பகிர்ந்துகொள்ளவே மாட்டேன். பிராமண ஆதிக்கமாய் இருந்தால் என்ன, சூத்திர ஆதிக்கமாய் இருந்தால் என்ன? இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டில் நடப்பது சூத்திரர்களின் ஆதிக்கம் என்று சொன்னால் ஒப்புக் கொள்வீர்களா?"

மீண்டும் ஒரு கேள்விக்கு பதிலளித்த ஜெயகாந்தன், 'character should represent something. ஒரு பாத்திரம், ஒரு காலம், ஒரு மனிதக்கூட்டம் இதன் பிரதிநிதித்துவம் ஆகும். ஏனவே, அந்த விதத்தில் பார்த்தால் harmonisationதான் அதனுடைய சிறப்புக்குக் காரணம். இந்த harmonisation வரவிடாமல் தடுத்ததில் பிராமணீயத்துக்கும் ஒரு பங்கு இருந்தது அல்லவா? பிராமணீயத்துக்கு எவ்வளவு பங்கு இருந்ததோ அந்த அளவு பெரியாருக்கும் பங்கு இருந்தது. பிராமணீயத்தின் பங்கு கடந்த காலம். பெரியாரின் பங்கு இன்றைக்கும் நிகழ்காலக் கொடுமை. ஒரு கடந்தகாலக் கொடுமைக்கு, நிகழ்காலக் கொடுமை எப்படிப் பரிகாரம் ஆகும்? (அமெரிக்காவில் திண்ணை இணைய வார இதழுக்கு அளித்த பேட்டி, அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை—17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008, பக்.59, 60) என்று கேட்கிறார்.

'ஓர் இலக்கியவாதியின் கலையுலக அனுபவங்கள்' நூலில் தன்னைப் பற்றி எழுதுகிறார்.

'என்னை முரட்டுத்தனமானவன் ,பிடிவாதக்காரன் என்றுதான் எல்லாரும் கருதுகிறார்கள். அவ்விதம் கருதப்படுவதையே நானும் விரும்புகிறேன் என்பதனால் நான் அவ்விதம் ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டேனேயல்லாமல் எனது சொந்த வாழக்கையில் நான் பிடிவாதக்காரனாகவோ ,முரட்டுத்தனமாக கொள்கைப்பிடிப்பு உடையவனாகவோ நடந்துகொண்டதே இல்லை.'¹⁹

அவரது நண்பரான டொமினிக் ஜீவா, “பிற்காலங்களில் அவரது பழக்கவழக்கங்களில், பழகும் முறைகளில் ஒருவகையான முரட்டுச் சபாவும் மேலோங்கியிருப்பதாகப் பலர் எழுத்திலும், நேர்ப் பேச்சிலும் குற்றஞ் சாட்டுவதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; படித்துமிருக்கிறேன். இன்றுவரைக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களில், பல கூட்டங்களில் நான்வரைச் சந் தித் துமிருக்கிறேன். பழகியுமிருக்கிறேன்.

பலர் சொல்லும் இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளை என்னால் சீரணிக்கக்கூட இயலவில்லை”²⁰ என்கிறார்.

சமூக வாழ்வுக்கு இடர் செய்யும் தீய போராட்ட சக்திகள் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார் : 'இந்த வன்முறைப் போராட்டங்களை நடத்துகிறவர்கள் இந்தியாவின் மரபார்ந்த போராட்ட வழிமுறைகளை அறியாதவர்கள் என்பது மட்டுமல்ல, அந்த மரபார்ந்த நெறிமுறைகளின் எதிரிகளும், அவர்களது வழித்தோன்றல்களுமேயாவர் என்பதை வரலாறு நிரூபிக்கும். மக்கள்மீது அன்பற்றவர்கள் மக்களுக்காகப் போராடுவதாகக் கூறுவது ஒரு மாய்மாலமோ!'²¹

அறிஞர் அண்ணாவின் மரணம் பற்றி ஜெயகாந்தன் கூறும் கருத்துஇது :

'நான் அஞ்சியதற்கேற்ப திரு. அண்ணாதுரையின் மரணம் தி.மு. கழகத்திற்கும், அதன் ஆட்சிக்கும் தற்காலிகமாகப் 'புத்துயிர்' தந்தது என்று எழுதுகிற ஜெயகாந்தன் ;ஆனால், திரு. அண்ணாதுரையின் மரணத்துக்குப் பிறகு தமிழகத்தில்

வெற்றிகரமாகச் சித்திரித்து விடப்பட்ட 'அண்ணா மாயை'க்கு முதல் பொறுப்பும், முழுப்பொறுப்பும் ஏற்கவேண்டியவர் திரு. கருணாநிதிதான். பொய்யாக ஒருவரைப் புகழ்ந்து பொருந்தாத உயரத்தில் ஏற்றுவதன்மூலம் ஒருவன் தனக்குத்தானே எவ்வளவு தீமை செய்துகொள்கிறான் என்பதற்கு திரு. கருணாநிதி சரியான சாட்சி.¹²

எனினும், முரசோவி அறக்கட்டளை விருதாக ஒரு ஸ்டார் நூபாவை கலைஞர் கருணாநிதி வழங்கியபோது அதை ஜெயகாந்தன் ஏற்றுக்கொண்டார். அந்த விழாவில் பேசிய முதல்வர், "ஜெயகாந்தன்மீது எனக்கு காதல்" என்றார். " அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் எனக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்க முன்வந்தபோது ஜெயகாந்தன் அவர்கள் நடத்திய போராட்டம்! எப்படி நாடு மாறியிருக்கிறது. ஆனால், எனக்குப் பழி உணர்ச்சி இல்லை; அவருக்கும் அந்தப் பகை உணர்ச்சி மறந்தபோய்விட்டது. இரண்டிற்கும் ஒரே காரணம் தமிழ் உணர்ச்சிதான் " என்றார். இது குறித்து விமர்சனங்கள் எழுந்தபோது ஜெயகாந்தன் சொன்னார்.

"என்னை நோக்கி கலைஞர் இரண்டடி முன்னே வைக்கும்போது அவரை நோக்கி நான் இரண்டடி முன்னே செல்ல வேண்டாமா? சதாகாலமும் சண்டைக்கோழியாக இருந்தால் எப்படி? இந்த மாற்றத்தைத்தானே அவர்களிடம் எதிர்பார்த்தோம். நாம் மட்டும் மாறாமல் இருந்தால் எப்படி?"¹³

ஜெயகாந்தனின் இந்த மாற்றம் குறித்து எழுகிற விமர்சனங்களுக்கெல்லாம் இந்தப் பதில் ஒன்றே போதும் என்று கூறலாம். எனினும், அதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அதுதான் தான் வாழும் காலத்தில் பல மாற்றங்களைக் கண்டுள்ள ஜெயகாந்தன் தற்போது கையில் இருப்பதில் எது சற்று சிறப்பானதோ அதைத் தெரிவு செய்யும் வழக்கம் உள்ளவர்; அதில் தயக்கம் காட்டாதவர் என்பதாகும். இதை அவரே பல தடவைகளில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். தமிழக அரசியல், சர்வதேச அரசியல் எல்லாவற்றிலும் அவர் காட்டுகின்ற ஆரோக்கியமான மாற்றம் இது என்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இயக்குனர் ஸெனின் (பீம்சிங்கின் மகன்) கூறுகிறார்.

“ஒருமுறை ஜெயகாந்தனுக்கு கௌரவ டாக்டர் பட்டம் அளிக்க இருப்பதாகவும், அதற்குத் தேவையான சில தகவல்களை அனுப்பும்படியும் கேட்டு ஒரு ஸ்தாபனம் கடிதம் அனுப்பியது. அதைப் பார்த்தவுடன், “எவன் கேட்டான் பட்டம் வேணும்னு. இதுக்காக அலைகிறவனுக்கு கொடுக்கட்டுமே, நம்மகிட்ட ஏன் வர்றானுவ?” என்று சொல்லியபடி அந்தக் கடிதத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார்.”¹⁴

ஞானபீட விருது கிடைத்தபோது ‘கணையாழி’ இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியில் பின்வரும் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்:

“இலக்கிய விருதுகள் பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?”

“அவை என்னைத் தவிர்க்க முடியாது என்பதனாலேயே அதைப்பற்றி நான் யோசிப்பதே இல்லை. விருது வந்தபிறகுதான் யோசிப்பேன்.”

உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல் ஆகியவை மக்கள் வாழ்க்கையில் என்ன பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும்?”

“உலகமயமாதலைத் தவிர்க்க முடியாது. ஏனென்றால் அது முற்போக்கானது. முற்போக்கான காரியத்தை முதலாளித்துவம் செய்வதனால் அது பிற்போக்கு ஆகிவிடாது. பிற்போக்கான காரியத்தை முற்போக்கானவர்கள் என்று முத்திரை போட்டுக்கொண்ட கம்யூனிஸ்ட்டுகள் செய்வதனாலும் அது முற்போக்காகி விடாது. ஆகவே, globalization என்பது வளர்ச்சியின் தவிர்க்கமுடியாத பகுதி. இதை யார் செய்கிறார்கள் என்பதிலே முதலாளித்துவம் முந்திக்கொண்டு விட்டது. It was our contribution. “உலகத் தொழிலாளர்களே! ஓன்றுபடுங்கள்” என்ற கோடும் உலக முதலாளிகளை ஒன்றுபடுத்திவிட்டால் அதிலே உங்களுக்கு என்ன வருத்தம்?”¹⁵

ஜெயகாந்தனுடைய எழுத்துகள் பற்றி நவபாரதி கூறும்பொழுது,

‘முற்போக்கான மாற்றங்களை எதிர்க்கின்ற ஒரு சமூகத்தின எதிர்ப்பையே உரமாகக் கொண்டு முளைத்தவையும், வளர்த்தவையும், பூத்தவையும் ஆகும் ஜெயகாந்தன் கதைகள். மார்க்சியத்தையோ, கம்யூனிஸத்தையோ பேசுகிற, விவாதிக்கிற

கதைகள் அல்ல ஜெயகாந்தனுடையவை. மார்க்ஸியப் புரிதலிலிருந்து, கம்யூனிஸ் இலட்சியம் கொண்ட ஒரு படைப்பாளன் வாழ்வின் தர்க்க இயலுக்கு, பண்பாட்டின் தர்க்க இயலுக்கு ஏற்ப சமூக யதார்த்தத்தை மறுபடைப்பு செய்த கதைகள் ஜெயகாந்தனுடையவை. அதனாலேயே கம்யூனிஸ்--மார்க்ஸிய---எதிர்ப்பாளர்களுக்கு இலக்கு ஆகின்றன அவர் கதைகள்.

.....புதுமைப்பித்தன் விலக்கிய கனிகளை--கம்யூனிஸமும், தேசிய விடுதலையும், சமூகப் பொறுப்புமிக்க கலையும்---கையில் எடுத்து, அவற்றின் அமிர்தச்சாறு பிழிந்து, அந்த அமிர்தத்தின் வலிமையினால் சிந்தனையும், படைப்பாற்றலும் புரட்சிகர ஒளியும் பெற்று, அந்த ஒளி வெள்ளத்தில் தமது சமகாலத் தமிழர் வாழ்வின் இருண்ட பகுதிகளில் வெளிச்சம் காட்டுகின்ற--இருட்டிலிருந்து ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்கிற-- கதைகளைப் படைத்தவர் ஜெயகாந்தன்¹⁶

ஜெயகாந்தன் அமெரிக்காவில் 'திண்ணை' இணைய இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியில் கூறிய சில கருத்துகள் வித்தியாசமானவை.

"மெளனியின் 'மாறுதல்' மிகப் பிடித்த கதை என்று ஒருமுறை நீங்கள் சொன்னீர்கள்?"

"அப்போதிருந்த மனநிலையைச் சொன்னேன். கொட்டாவி விடும்போது என்னைப் படம் எடுத்துவிட்டு எப்போதும் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டிருப்பேன் என்று நினைத்தால் தவறு. மெளனியின் தமிழ்நடை பலருக்கு ஆயாசம் தரும். அதனாலேயே அது எனக்குப் பிடிக்கும். அது ஆங்கில பாதிப்புக்கு ஆட்பட்ட ஒரு புதிய உரைநடை. அதை இன்னும் மேற்கொண்டு வளர்க்கலாம்."

"மெளனி ஒருமுறை 'தமிழ் எனக்குப் போதுமான மொழி இல்லை, அதனால் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன்' என்று சொன்னார்.

"நல் வேவை. தமிழ் பிழைத் தது. ஆனால், எழுதுகிறவரையில் சிறப்பாகத்தான் இருக்கிறது."

"ரவ்யாவில் கம்யூனிஸத்தின் தோல்வி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, 'வரலாறு அனைவரையும் ஏமாற்றுகிறது' என்று (ஒரு பேட்டியில்) கூறியிருந்தீர்கள். இது அமெரிக்காவுக்கும் பொருந்துமா?"

“ஒரு காலத்தில் நான் சோவியத் யூனியனுக்குச் சென்றபோது அச் சமூகம் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்ததாக, வரையறுக்கப்பட்டதாகத்தான் இருந்தது. அதை நாங்கள் விரும்பினோம். அதுதான் சரி என்று நினைத்தோம். அது வேறு. ஆனால் அமெரிக்காவின் நிலை அப்படியல்ல. சமுதாயச் சுதந்திரமும் தனிமனிதச் சுதந்திரமும் வேறு வேறு என்று அமெரிக்கா பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. இரண்டும் கலந்ததுதான் அவர்கள் சரித்திரம். மேலும், சோவியத் யூனியன் என்பது எனக்கே இருந்த மாயை. ஆனால், அமெரிக்கா நிஜம். அமெரிக்கா பற்றி வரலாற்று ரீதியாகவும், சமூக ரீதியாகவும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. சோவியத் யூனியனைவிட உலகளவில் வளர்ச்சி மிகுந்த நாடாக இத்தனை காலம் அமெரிக்கா தாக்குப் பிடிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கட்டி அமைந்த சோவியத் யூனியன் ஏன் நிற்கமுடியவில்லை என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அமெரிக்கர்கள் தவறு செய்வதற்கும், தவறுகளைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்வதற்கும் நிஜமாகவே வாய்ப்பளித்திருக்கிறார்கள். சோவியத்தில் தவறு செய்வதற்கு வாய்ப்பிருந்ததே தவிர அதைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. அதை ஒட்டுமொத்தமாகத் திருத்த ஆரம்பித்து , பொட்டியைக் கவுத்துட்டாங்க.....!

சோவியத் யூனியன் உலகுக்கே வழிகாட்டி என்று சொன்னேன். மறுக்கவில்லை. ஆனால், காலம் அதைப் பொய்யென்று நிருபித்து விட்டது. அப்படினீல் நான், எனது விருப்பத்தைச் சொன்னேன் என்றுதானே புரிந்துகொள்ள வேண்டும்?”

17

'நானும் என் தலையில் அட்சதை போட்டுக்கொண்டேன்' என்று தான் தேர்தலில் நின்ற அனுபவங்கள் குறித்து அவர் வெளியிட்ட கருத்துகள், மற்றும், அம்மாவின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிற அசட்டுக் குழந்தையாக இராதீர். “விதவைத் தாயால் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தை தறுதலை” என்பது தமிழில் ஒரு பாமர வாக்கு' என்று சஞ்சய் காந்திக்கு அவர் எழுதிய கடிதம்....இவையெல்லாம் அவரது ரசமான அரசியலின் பக்கங்கள்.

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், யுகசந்தி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு 1963, மறுபதிப்பு 2005, பக். (5,6) முன்னுரை.
2. ஜெயகாந்தன், அவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள், காயலாங்கடை பிலாசுபி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1972, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1973
3. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் முன்னுரைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு மே 1978, மூன்றாம் பதிப்பு ஏப்ரல் 2001, பக்.82—94
4. மேலது., பக்.125

5. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங் கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1988, பக். 6, 7
6. மேலது., பக். 9
7. மேலது., பக். 128
8. மேலது., பக். 248
9. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் கலையுலக அனுபவங்கள், ஐந்தினைப் பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1980, இரண்டதம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1984, பக். 188
10. டொமினிக் ஜீவா, மல்லிகை ஒக்டோபர் 2003, பக். 38
11. ஜெயகாந்தன், சிந்தையில் ஆயிரம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு 1987, இரண்டாம் பதிப்பு 1999, பக் 236
12. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங் கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை—1, முதற்பதிப்பு அக்டோபர் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1988, பக். 372, 373
13. JK75, ஜெயகாந்தன் பவளவிழா மலர்-2008, நக்கீரன் வெளியீடு சென்னை—14, பக். 208---261
14. இயக்குனர் லெளின், நானறிந்த ஜெயகாந்தன், கொழுந்து ஜே.கே. ஸ்பெஷல், தை 2004, பக். 33—34
15. திலகவதி, தமிழக்கு ஞானப்பீடு, கணையாழி மே 2005, பக். 11—14
16. நவபாரதி, ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று, கவிதா வெளியீடு சென்னை—17, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2001, பக். 13, 14
17. அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், தொகுப்பு ந. முருகானந்தம், எனி இந்தியன் பதிப்பகம் சென்னை—17, முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008, பக். 66--112

ஜெயகாந்தனின் தத்துவக் கருத்துகள்

ஜெயகாந்தன் வெளியிடுகின்ற தத்துவக் கருத்துகள் ரசமானவை. மட்டுமல்ல, ஆழந்து சிந்திக்க வைப்பவை. நன்கு யோசித்துப் பார்த்தால், அவற்றின் அடிநாதமாக மனிதாபிமானம் இருக்கும்; அல்லது மார்க்ஸியம் இருக்கும். “ஒரு பெண் ஒரு ஆணுக்குச் சந்தோஷம் தருகிறாள். அதே அளவு பெற்றும் கொள்கிறாள். அதற்குமேல் ஒருவனோ அல்லது ஒருத்தியோ அந்தச் சந்தோஷவெறியில் பிதற்றிக் கொள்வதற்கு எல்லாம் வாழ்க்கையையே பணியம் வைப்பதனால்தான் ரொம்பப் பேருடைய வாழ் க்கை அசட்டுத் தனமான சோகங் களாக மாறிப் போயிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையில் சலிப்பும், வெறுப்பும்தான் ஏற்படும். நீயே யோசித்துப் பார்...என் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேரம் பேச இன்னொருவருக்கு—யாராய்த்தான் இருக்கட்டுமே அவனுக்கு என்ன உரிமை? ’ உன்மீது நான் உயிரரேயே வைத்திருக்கிறேன்....நீ இல்லாவிட்டால் என் வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும் என்று ஒருத்தியிடம் அனுபவித்த இன்பங்களுக்காக ஒருவன் பேத்துவதைவிட, அசிங்கமான, கேவலமான, அறியாமையை நான் கற்பனைகூடச் செய்ய முடிந்ததில்லை” (இறந்த காலங்கள்— ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல் - ந. அறிவழகன் எம்.ர., அமராவதி பதிப்பகம் கடலூர், முதற்பதிப்ப மே 1978, பக.27-28) என்று ஒரு பாத்திரத்தின் வாயிலாக ஜெயகாந்தன் பேசும்போது அந்தத் தத்துவம் வெகு யதார்த்தமாக வெளிவருவதைக் காணலாம்.

தனது ‘இனிப்பும் கரிப்பும்’ சிறுகதைத் தொகுதியில் ‘பிணக்கு’ என்ற கதையில் எழுதுகிறார்:

‘மேகம் எங்கே? எங்கோ இருக்கும் நிலவு எங்கே?
நினைத்தால்தான் நினைவா? நினக்காதபோது நினைவுகள் எங்கு இருக்கின்றன? நினைவு ஏன் பிறக்கிறது? எப்படிப் பிறக்கிறது....? நினைவு!

அப்படியென்றால்....? நினைப்பதெல்லாம் நடந்தவைதானா? நடக்காதவற்றை நினைப்பதில்லையா? நினைப்பு என்பது முழுக்கவும் பொய்யா? பொய்யை, ஆசைகளை, அாத்தமற்ற கற்பனைகளை, அச்ட்டுக் கற்பனைகளை, நினைத்து நினைத்து நினைவு என்ற நினைப்பிலேயே நிசமாவதில்லையா?"!

'புகைச்சல்' என்ற கதையில்,

'சுகமா?—எது சுகம் என்று யார் நிர்ணயிப்பது? சுகத்தை அனுபவித்தவனுக்குச் சோர்வு ஏன் வரவேண்டும்...?'¹² என்று கேட்கிறார்.

இவரது 'நிறங்கள்' எனும் கதைகூட 'நிறக்குருடு' எனும் குறைபாடுடைய இளம் பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளைத் தத்துவார்த்த ரீதியில் விளக்குகிறது. 'பச்சை என்ற நிறத்தை நான் பச்சை என்று உணர்ந்துகொள்வதற்கும், நீ பச்சை என்று உணர்ந்துகொள்வதற்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் உண்டு' என்பது முதலாக அதில் அவர் தத்துவம் இழையோடத் தர்க்கிக்கிறார்.

'சுதந்திரச் சிந்தனை' கட்டுரைத்தொகுதியில் எழுதுகிறார், 'தெரிந்தால் போதுமா?' என்ற தலைப்பில்.

'Why should I be known? If you wish, I should be understood' (நான் தெரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியவன் அல்ல, விளங்கிக்கொள்ளப்பட வேண்டியவன்) இவ்வாறு தான் கோழிக்கோட்டில் நடந்த சாகித்ய பரிஷத் மாநாட்டில் பேசியதாகக் கூறும் ஜெயகாந்தன், அக்கருத்துடன் தொடர்புபடுத்தி தனக்கு நேர்ந்த அனுபவம் ஒன்றை விபரிக்கிறார் :

தான் வெஸ்ட்கோஸ்ட் எக்ஸ்பிரஸில் ஓர் பயணம் போய்விட்டு மத்தியானம் மூன்று மணிக்கு சென்றிரல் ஸ்டேஷனில் வந்திறங்கினாராம். டாக்ஸி ஒன்று கிடைக்கும்வரை பசியோடும், வியர்வையோடும், ஆனால், அவசரப்படாமல் கொடுமையான கோடையில் ஒரு டாக்ஸிக்காக காத்திருந்தாராம். ஒருவர் வந்தாராம். எந்த அட்ரஸ் என்று கேட்டு தொல்லைப்படுத்தியதால் அவனை அனுப்பிவிட்டாராம். இன்னொருவர் வந்தாராம்.

“வழியிலே யாரையாவது ஏத்திக்கலாமா?” என்று கேட்க, அவரையும் அனுப்பிவிட்டாராம். மற்றொரு டாக்ஸி சற்று நேரத்தின்பின் வந்ததாம். வயதான டிரைவர், பேரம் எதுவும் பேசாமல் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டது மகிழ்ச்சியாக இருந்ததாம். ஒரு ரூபா மேலதிகமாகக் கொடுக்கலாம் என்று இவர் மனதில் எண்ணிக்கொண்டாராம். லீட்டில் இறங்கியபோது மீட்டர் 3.80 காட்டியதாம். இவர் பத்து ரூபா கொடுக்க, அவர் குழந்து சிரித்தவாறு ஜந்து ரூபா நோட்டு ஒன்றைத் திருப்பிக் கொடுத்தாராம்.

“பத்து ரூபாவுக்கு சில்லறை கொடு’ என்று இவர் கேட்க, “சில்லறை இல்லை” என்றாராம். “அப்ப அதச் சொல்லு. உன் இஷ்டத்துக்கு எடுத்துக்கிட்டு மீதி தரப்படாது” என்று இவர் சொல்ல, அவரோ “ மேலே ஒரு ரூபாதானே சார், அதுக்கு இவளோ கோவிச்சுக்கிறியே, சந்தோஷமாக் குடுத்தா குடு. இல்லாட்டி வேணாம் சார்” என்று கூறி ஆறு ரூபா இருபது பைசாக்களையும் சரியாக எடுத்து முன்னால் நீட்டினாராம். தான் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, அவர் ஆரம்பத்தில் தந்த ஜந்து ரூபாய்த் தாளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டாராம். தொடர்ந்து எழுதுகிறார் :

“முதலாமவர் ஆரம்பத்திலேயே பேரம் பேசாமல் கூப்பிட்டிருந்தால் போயிருப்பேன். இரண்டாமவர் ஆரம்பத்திலேயே நிபந்தனை விதித்ததால் அந்த டாக்ஸியிலும் ஏற முடியவில்லை. மூன்றாமவருக்கு ஒரு ரூபாய் மேலே கொடுப்பது என்று நான் ஏற்கனவே முடிவு செய்திருந்தேன். அதன்படி இப்போது கொடுத்தும் விட்டேன். ஆனால், எனக்கு வருத்தமாய் இருக்கிறது.

நான் ஒரு ரூபாய் மேலே கொடுக்கக்கூடியவன் என்ற நம்பிக்கையோ, அப்படி கொடுக்காவிட்டாலும் அது ஒரு குற்றமல்ல என்று நினைக்கிற பண்போ, அப்படியெல்லாம் வாங்குதலை இழிவு என்று காண்கிற உணர்வோ நான் சம்பந்தப்பட்ட இவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை நம் சமூகத்தில் இல்லையே என்கிற வருத்தமா? என்னைத் தெரிந்திருந்தும் என்னை ஒரு ரூபாய்க்கு நம்புகிற அளவுக்கு இவர்கள் என்னைப் புரிந்திருக்கவில்லையே என்கிற வருத்தமோ?—ஒன்றும் பெரிய வருத்தமில்லை.

விடுங்கள்....!

வீட்டுக் குள் போனால் இந்தச் 'சண்டை'யை பார்த்துக்கொண்டிருந்த வீட்டார், 'இந்த டாக்ஸிக்காரர்களே இப்படித்தான். அவர்களுக்கு ரொம்பத்தான் திமிரி. இவர்களை நேரே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு கொண்டு போயிருக்கணும் என்று குற்றப்பட்டியல் வாசிக்க, ஜெயகாந்தன் சொன்ன பதில் இது :

'நம் முடைய சமூகப் பிரச்னைகள் எல்லாம் டாக்ஸிக்காரர்களை திருத்தி விடுவதனால் மாத்திரம் தீர்வு கண்டுவிடாது. அது சாத்தியமுமில்லை. பொறுமையில்லாதவர்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்த்தான் புகார் செய்ய வேண்டுமென்பதில்லை; போலீஸ் இலாகாவையே நாம் இருக்கிற இடத்துக்கு வரவழைத்து விடலாம். டாக்சிக்காரர்கள் இப்படி நடந்து கொள்கிறவர்களேனும்----அதற்கான காரணங்களையும், நியாயங்களையும் வைத்திருப்பார்கள்."

இப்படி இவர் சொன்னதைக் கேட்டு, இவரது அம்மா, 'இவனோடு எதுவும் பேச முடியாது. நாம் இப்படிப் பேசினால் அவன் அப்படிப் பேசவான். நாம் அப்படிப் பேசினால் இவன் இப்படிப் பேசவான்" என்று முனகினார்களாம்.

ஜெயகாந்தன் கேட்கிறார் :

'எதற்காக நான் அப்படிப் பேசக்கிறேன்?

எதற்காகவோதான் நான் இப்படியெல்லாம் பேசக்கிறேன் என்றாவது இவர்கள் நம்ப வேண்டும்.

அதுதான் என்னை அறிந்து கொள்வது.

மற்றவையெல்லாம் பெற்ற தாயெனினும், உற்ற நண்பர்களைனினும் தெரிந்துகொள்வதுதான்.¹³

ஜெயகாந்தன் அடிமட்டத் தொழிலாளர்கள்மீது கொண்ட அன்பு, அவர்கள் நாகரிகம் அடையவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு, அதற்குள் பின்னிப் பிணைந்துவிட்ட சமத்துவ சமுதாய அமைப்பு பற்றிய கனவு....எல்லாம் இந்தச் சின்ன விடையத்தை அவர் தத்துவார்த்தமாகச் சொல்லும் அழகில் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம்.

'பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தி' எனும் கதையின் முன்னுரையில்,

'பாவம், இந்தப் பாப்பாத்தியம்மாளுக்கு இருந்த ஒற்றை நம்பிக்கையான மகனையும் இழந்து எத்தகைய விடியாத சோகத்திலும் விரக்கியிலும் இவளது ஆஞ்சநேய ஸ்தோத்திரத்தின் ஈனமான குரல் முனகி ஏங்குகிறது....! இந்த முனகலும் ஒர் நம்பிக்கையே!

இதில் அவநம்பிக்கைக்கோ, நம்பிக்கை வரட்சிக்கோ இவளது வாழ்க்கையில், இவளைச் சேர்ந்த கதாபாத்திரங்களின் நெஞ்சத்தில்கூடச் சிறிதும் இடம் கிடையாது¹⁴ என்று எழுதுகிறார்.

முஹமது நபி, புத்தர், காந்தி.....இப்படி எத்தனை சரித்திரங்கள்....! அந்தச் சரித்திரங்கள் படைத்த சரித்திரங்கள் எத்தனை!

ஜெயகாந்தன் தனது நெருங்கிய நண்பரான கவிஞர் கண்ணதாசன் பற்றிக் கூறுகிறார் :

அவரது புத்தி உறுதியாக எதிலும் நிலைப்பதில்லை என்றும், எப்போதும் ஏதேனும் திட்டங்கள் போட்டுக் கொண்டிருப்பார் என்றும், பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளிலும், வியாபாரச் சள்ளைகளிலும் சிக்கிக்கொண்டிருப்பார் என்றும், இந்தச் சூழல்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள மதுவைத் துணைக்கு அமைத்து அதில் மூழ்கியிருப்பாரென்றும் கூறும் ஜெயகாந்தன், 'இவருக்கு நிலையான, உயர்வான, உன்னதமான வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தால் இவருக்காக நான் பிரார்த்தனை செய்ததும் உண்டு. வேறென்ன செய்ய?

இதையெல்லாம் அவரிடம் நான் குறையாகவோ, குற்றமாகவோ காணவில்லை. ஒரு மனிதனிடம் இத்தகைய இயல்புகள் இருப்பதற்குக் காரணமாய் அமைவது ஒரு சமூகத்தன்மையின் விளைவுதான்.

இத்தகைய சமூகத்தன்மைகளுக்கு இரையாகி விடுவதும், நாளாவட்டத்தில் அந்தக் கொடிய சமூகத்தின் ஒரு கூறாகவேகூட ஒரு கலைஞன் ஆகிவிடுவதும் ஒரு கவிஞருக்கு ஏற்படையதன்று.

அவ்விதமாக இந்தக் கொடிய சமூகத்தின் கோரப்பிடியில் இருப்பவர்களை யாரே காப்பாற்ற வல்லார்!

வன்மையினாலும், வலிமைமிக்க மக்கள் சக்தியாலும் சமுதாயத்தைப் புரட்டுவது எப்போதும் பின்னாளில்தான்; சற்றுக் காலந் தாழ்ந்துதான் நடக்கக் கூடியது என்பது சரித்திரம்.

ஆனால், ஆண்டாண்டு காலமாக அனுமதிக்கப்பட்டும் வழக்கமாகச் செயல்பட்டும் வருகிற சமூக மூடத்தனத்தை, சமூகக் கொடுமைகளை, வஞ்சனைகளை ஒரு மனிதன் தனது எண்ணத்தால், தவத்தால், சிந்தனையால், வெகுகாலத்திற்கு முன்பே தகர்த்தெறிய முற்பட்டு விடுகிறான் என்பதும் சரித்திரம்தான்.¹⁵ என்று எழுதுகிறார்.

ஜீவா என்றழைக்கப்படும் ஜீவானந்தம் என்னும் பெரியார் பற்றி ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார், 'எங்கள் ஆசான்' என்ற தபைல், 'சிந்தையில் ஆயிரம்' நூலில்.

'ஜீவானந்தம் என்பவர் ஒரு புரட்சிக்காரர், கம்யூனிஸ்ட், தொழிலாளர் தலைவர் என்பது ஒருபக்கம்....அவர் மாபெரும் தேசபக்தர், காந்தியவாதி, தமிழ்நினர், கவிஞர், சொல்லேர் உழவர் என்பதெல்லாம் எண்ணற்ற தமிழ் மக்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய இன்னொரு பக்கம் ஆகும்' என்று கூறி ஒரு சம்பவத்தை நினைவு கூர்கிறார் :

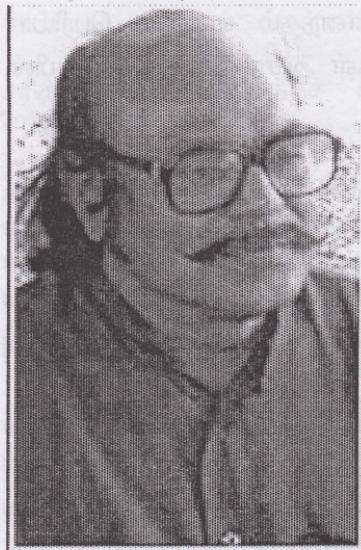
'தமிழனாகப் பிறந்து, கம்யூனிஸ்ட்டுமாக இருக்கின்ற ஒருவன் திருக்குறளைப் படித்திடாமல், மார்க்ஸிஸம் மட்டும் படிப்பதனால் இந்த மக்களுக்கு ஒரு பயனும் ஏற்படாது' என்று சொல்லி கட்சியில் பல தோழர்களுக்குத் திருக்குறளை அறிமுகம் செய்துவைத்தவர் தோழர் 'ஜீவானந்தம். நான் அவரிடம் ஒருமுறை கேட்டேன்.

"எல்லா மொழிகளையும்போல தமிழும் ஒரு மொழிதானே...! ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்ற முறையில் எல்லா மொழிகளையும்போல ஒரு மொழி என்கிற சமத்துவப் பார்வைக்குமேல் தமிழ்மீது நான் பற்றுக் கொள்வது நான் ஒரு தமிழன் என்பதாலா?"

அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் :

“இல்லை தம்பி! நீ ஒரு தமிழனாகப் பிறக்காமல் இருந்து இந்தத் தமிழை அறிய நேர்ந்திருந்தால் இந்த மொழியின் பெருமையை இன்னும் நன்கு உணர்வாய். உலகமெல்லாம் ஒருநாள் அப்படி உணர்த்தான் போகிறது. இந்த நம்பிக்கையின் தீர்க்கதறிசனம்தான் பாரதி என்ற கவிஞருடைன் உருவாக்கிறது.”⁶

இன்று மேலைத்தேசம்வரை சென்று அங்கு பல்கலைக் கழகங்களிலும் பாடமொழியாகியுள்ள தமிழின் பெருமையை நாமும் கொண்டாடலாம்தானே!

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், இனிப்பும் கறிப்பும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1960, எட்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1986, பக்.29
2. மேலது., பக்.125
3. ஜெயகாந்தன், சுதந்திரச் சிந்தனை, கலைஞர் பதிப்பகம் சென்னை—17, முதற்பதிப்பு ஜூன் 1974, இரண்டாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1975, பக்.45—48
4. ஜெயகாந்தன், பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு மார்ச் 1979, ஜூந்தாம் பதிப்பு மே 2005, பக்.5
5. ஜெயகாந்தன், ஓர் இலக்கியவாதியின் கலையுலக அனுபவங்கள், ஜூந்தினைப் பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1980, இரண்டாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1984, பக்.274
6. ஜெயகாந்தன், சிந்தையில் ஆயிரம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, இரண்டாம் பதிப்பு 1999, பக்.166-167

ஜெயகாந்தனின் மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை

1959 இல் வெளியான 'புகைச்சல்' எனும் இவரது கதையில் ஒரு சாமியார் வருகிறார். இவ்வாறே, 1961இல் வெளியான, 'தர்க்கத்திற்கு அப்பால்' எனும் கதை, தர்மம் தீயமரணத்திருந்து காக்கும் என்ற கருத்தை விளக்குகிறது.

'தூர்க்கை' எனும் மார்ச் 1960 இல் எழுதப்பட்ட கதை இவரது மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை அந்த நாட்களிலேயே எவ்வளவு உள்ளாழும் கொண்டதாக விளங்கியது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் பின்னாட்களில்தான் ஆண்மிகவாதத்துக்குள் சிக்குண்டார் என்று கூறுகின்ற பலரும் அறியாத உண்மையை ஆரம்பகால முதலே இவரிடம் ஆண்மிகப்பார்வை உண்டு என்ற உண்மையை இக்கதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தான் எதிரில் காணுகின்ற அனைவரையும் "ஆண்டவனே" என்று அழைக்கின்ற 'திருட்டு முழி சோசேப்பு' இவரிடம் காணப்படுகின்ற அத்வைத மெய்ஞ்ஞான பார்வைக்கு உதாரணமாகின்றான்.

தன் மனைவி, தனது நண்பனுடன் சரசமாடுவதைக் கண்டிற்கும், தான் அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாததால்தான் இப்படி அவளை தான் பாவியாக்கும்படி நேர்ந்தது என்பதாக உணர்ந்து, தனது நண்பனையும், தனது மனைவியையும் சேர்த்து வைக்கின்ற சோசேப்பின் சாந்தரூபம், அவன் வேலை செய்கின்ற ஒட்டலில் பர்ஸைத் திருடியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டபோதும், அடிவாங்கி முகம் வீங்கியபோதும் மாறவில்லை. இறுதியாக தான் குற்றவாளியல்ல என்பது தானாகவே நிருபணமாகியிருகு அவன் குழந்தை குழந்தையுமாகின்றான். அவன் யாருக்காக அமுதான்?

தனக்காக அல்ல; தனமுன்னால் பாவிகளாக நிற்கின்ற இந்த கருணையற்ற மனிதர் களுக்காகவே அமுதான் என்று உணர்த்துகிறார் ஜெயகாந்தன். "ஆண்டவனே, என்னை மன்னிச்சிடு" என்று சோசப்பைப் பார்த்துத் தன்னுள் முனகிக் கொண்டார் முதலியார். ' என்ற வரிகளில் அது விளங்குகிறது. பிறரைப் பார்த்து "ஆண்டவனே" என்றழைத்த சோசேப்பு, பிறரால் "ஆண்டவனே" என்றுணர்ப்படுவதாகக் காட்டுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

1965 இல் வெளியான 'பிரளைம்' குறுநாவல் தொகுதியில் 'விழுதுகள்' எனும் கதைபற்றி ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார்.

"ஒங்கூர்சாமி எனது கற்பனையல்ல. அப்படியொரு கற்பனை செய்ய எனக்குத் தெரியாது. எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையோ, சாமியார் பித்தோ கிடையாதுதான். எனினும், நான் என்னை நம்புகின்றவன். வாழ்க்கையை நம்புகின்றவன்.

அதில் நான் கூறியுள்ள ஒங்கூர்சாமிகளின் தன்மைகள் யாவும் விசாரித்தறிந்ததும், உடனிருந்து அனுபவித்தலையுமாகும். அந்த மடத்தில் இவர்களில் ஒருவனாக வீற்றிருந்து, சிரித்துச் சிரித்துப் பொழுதைக் கழிப்பதில் காவியம் படிப்பது போன்ற சுகானுபவத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

...ஒங்கூர்சாமி ஞானபோதகர் அல்ல. வேஷமோ, நடிப்போ அற்று ஊருக்கு மத்தியில் வாழ்ந்தவர். அந்தத் தன்மை, அவரது மழலை, அவரிடம் குடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைமை முதலிய பண்புகள் என் மனதைப் பெரிதும் கொள்ளள கொண்டன.

ஞானி 'தனது மார்க்ஸிஸமும், தமிழ் இலக்கியமும்' எனும் நூலில், 'எழுதுகளில் தமிழ் நாவல்' என்ற தலைப்பில் எழுதுகையில், "கலை கலைக்காக என்று ஒரு சாராரும், முற்போக்குவாதிகள் என்று ஒரு சாராரும் இயங்கும் பொழுது, ஜெயகாந்தனைப் பொறுத்தவரை ஒரு தனிமனித நிறுவனம்போல் இயங்குபவர்" என்று எழுதுகிறார்.

"மனிதர்கள்மீது ஒரு கலைஞர் என்கிற முறையில் அவர் கொண்டுள்ள ஈடுபாடு வியக்கத்தக்க முறையில் சிறந்தது" என்கிறார்.

மேலும் அவர், ஜெயகாந்தனிடம் வந்து செறிந்துள்ள மெய்யியல் மரபின் சில அழுத்தமான இழைகள் என்று பின்வருவனவற்றைக் கூறுகிறார்.

1. இந்துமதம்--- விவேகானந்தரும், பாரதியும் கற்றுக் கொடுத்து, ஜெயகாந்தன் தனக்குள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள இந்துமதம்
2. கம்யூனிஸம்---ஜெயகாந்தன் புரிந்து கொண்ட வகையான கம்யூனிஸம். அதாவது, விவேகானந்தரும், பாரதியும் கற்றுக்கொடுத்த தான் மார்க்ஸையும், லெனினையும் புரிந்துகொண்ட வகையிலான சோஷலிஸம்
3. காந்தீயம்
4. பெரியாரின் பகுத்தறிவு வாதத்திற்கு எதிர்ப்பு

மேலும், “புதுமைப்பித்தன், நா.பிச்சமுர்த்தி, க.நா.சு, தி.ஜானகிராமன் முதலியோர் படைப்புகளில் தடம் பதித்து வந்த சித்தர்களின் தொடர்ச்சி ஜெயகாந்தனிலும் காணப்படுகிறது” என்று கூறும் ஞானி, ஜெயகாந்தனில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் எத்தனையோ சிறிய, பெரிய சித்தர்களைப் பார்க்கமுடியும்” என்கிறார். “கல்யாணி, கங்கா, அம்மாசிக்கிழவன், சாரதா மாமி இப்படி ஒரு நீண்ட பட்டியல் தொடரும்.”³ என்று கூறுகிறார். பிற்காலத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதிய ரிஷிபத்தினி, இன்னும் ஒரு வரம், ரிஷிகுமாரன் ஆகிய கதைகளும் இதன் தொடர்ச்சிதான் என்று தோன்றுகிறது.

'நான் சாமியாராகப் போகிறேன்' என்ற தலைப்பில் 'குமுதத்தில்' எழுதியபோது கூறுகிறார்: ' குடிப்பழக்கத்தையும் இன்னும் வேறு சில பழக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்கள். இவையெல்லாம் நானாக ஏற்படுத்திக் கொண்டவை. என்னுள்ளே ஒரு சாமியார்த்தனம் வளர்ந்து வருகிறது. எங்கே சாமியாராகப் போய் விடுவேனோ....என்று நான் அஞ்சகிறேன். எனக்கு யார்மீதும் பற்றோ பாசமோ இல்லை. பழக்கங்கள், நான் சாமியாராகப் போகாமல் இருப்பதற்காக நானாக வலிய தேடிக் கொண்டவை.'(குமுதம் 23.07.1970, பக்.49)) (ஆதாரம்--ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், ந.அறிவழகன் எம்.ஏ. பக். 115)

ஜெயமோகன் ஜெயகாந்தனைப் பேட்டி காண்கிறார். அதில் ஒரு கேள்வி.

“இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடம் இல்லாத ஒரு சிறப்பம்சம் உங்கள் படைப்புகளில் உண்டு. ஆன்மிகமான தேடல், அல்லது அமைதியின்மை இந்த அம்சம்தான் உங்களைத் தனித்துக் காட்டுகிறது என்று படுகிறது.”-ஜெயமோகன்.

“என் படைப்புகளை அவ்வாறு விமரிசனபூர்வமாக அனுக என்னால் முடிவதில்லை. காரணம், நான் பிறகு ஒருபோதும் அவற்றைப் படித்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆன்மிகத் தன்மையைப் பற்றிச் சொல்லப்போனால், அது மிகவும் சிக்கலான வார்த்தை. ஆன்மிகம் என்றால் என்ன? எனக்குத் தெரியவில்லை. என் மரபிலிருந்து நான் ஒருபோதும் விலகிச் சென்றதில்லை. தேவாரமும், திருவாசகமும் கேட்டு வளர்ந்தவன் நான். நானறிந்த தமிழ்? பக்தி இலக்கியம் வழியாகக் கிடைத்ததுதான். நான் கேட்ட கதைகளும் அப்படிப்பட்டவை. இவற்றின் தொடர்ச்சிதான் எனது இலக்கியம். அதிலுள்ள முற்போக்கு அம்சம்தான் உண்மையில் இயற்கைக்கு மாறான ஒன்று.”⁴

இவரது 'ஜெய ஜெய சங்கர' வெளியானபோது ஒரு பேட்டியிலே ஒரு வாசகர் கேட்கிறார்:

பொதுவுடமைக் கொள்கைகளிலே மலர்ந்த ஒரு ஆத்மா காஞ்சி காமகோடிப் பெரியவாளின் கண்களின் ஓளியில் மயங்கி நின்ற தன்மையை நான் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது?

ஜெயகாந்தன் சொன்ன பதில்:

'நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே இருந்தது உண்மை. என் ஆத்மாவே அங்கேதான் மலர்ந்தது என்றா அதற்கு அர்த்தம்? உயிருள்ள கண்கள் எல்லாமே ஓளியுள்ளவைதான். இதை நீங்கள் எப்படி எடுத்துக் கொண்டால் எனக்கென்ன? எனது அனுபவங்களை நான் பேசுகிறேன்.' (ஞானரதம் 6, 1970, பக்.9—16) (அ ஆதாரம்— ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், ந.அறிவழகன் எம்.ஏ. பக்.128)

பலரது கண்டனங்களுக்கும் உள்ளான இவரது 'ஹர ஹர சங்கர'

நாவல் “சுயவிமரிசனம் உடையவர்களை பிறவிமரிசனங்கள் பாதிப் பதில்லை”⁵ என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

காஞ்சி ஜெயேந்திர சுவாமிகள்மீது முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டை எதிர்த்து, அவரை ஆதரிக்கும் விதமாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நாவலை எழுதியதன் மூலமும், அதற்குப் பிறகு மௌனம் காப்பதன் மூலமும் ஒரு மனிதனின் அனுபவம் முதிருமதிர, அவனது அந்தராத்மா காணமுடியாத ஆழங்களைத் தேடிச் செல்லும் என்பதையே ஜெயகாந்தன் உணர்த்துகிறார்.

'The Hindu' பத்திரிகையில் சுபாஷ் ஜெயன் என்பவர் 2002இல் ஜெயகாந்தன் ஞானபீட விருது பெற்றது பற்றியும், அதற்குப் பிறகு அவர் எழுதிய 'ஹர ஹர சங்கர' குறுநாவல் (2005)பற்றியும் எழுதுகையில், “அவரது பேனாவிலிருந்து அப்படியொரு கதை வெளிவரும் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை” என்கிறார். இது குறித்து ஜெயகாந்தன் கூறிய பதிலையும் தருகிறார்.

“இப்போது இதை எதிர்பாருங்கள். என்னைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“நான் ஒரு கதை மட்டுமே எழுதியுள்ளேன்” என்று கூறும் ஜெயகாந்தன், “நோக்கம் இல்லாத எதற்குமே உயிர் வாழும் தகுதி கிடையாது. நாங்கள் எமது வாழ்க்கையை உருவாக்கிக் கொள் எவில்லை; ஆனால், உருவாக்கப்பட்டோம். சிலவேளாகளில், அவர்களது வாழ்க்கையின் நோக்கங்களை சரியாகப் பேச மனிதர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அதையே ஒரு எழுத்தாளன் செய்கிறான். அவன் பேசமுடியாத மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறான். பார்க்கத் தெரியாதவர்களுக்குப் பார்வை கொடுக்கிறான். யோசிக்கத் தெரியாதவர்களுக்காக அவர்களது முளையாக நின்று யோசிக்கிறான். உணரமுடியாதவர்களுக்கு இதயமாக நிற்கிறான்.”⁶

காஞ்சி ஜெயேந்திர சுவாமிகள் விவகாரத்தில் எழுத்தாளர் அனுராதா ரமணன் சொல்லியிருந்த விடயங்கள் என்னை மிகவும் பாதித்தன. அதுகுறித்து நீண்ட மட்டுளைன்றை அனுப்பிவைத்தபின் அதுகுறித்து அவரது நிலைப்பாடு என்ன என்று நானும் அவரிடம் விசாரித்தேன்.

“அது ரொம்ப அந்தரங்கமானதுன்னு நா நெனக்கிறேன்”
என்று மட்டும் சொன்னார்.

உலகத்திலேயே அபவாதங்களுக்கு உட்பட்ட எல்லா உயிரினங்களுக்காகவும், அவை தாவரங்களாக இருந்தாலும்கூட அவற்றின் சார்பாக நின்று பேசுகின்ற ஜெயகாந்தன் இப்படியொரு கதையை எழுதியதில் எந்தத் தவறும் எனக்குத் தெரியவில்லை. மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு எழுதியின்ஸ போதிலும், அவரது அழகுத் தமிழ்நடை வழக்கம் போலவே அவரது முத்திரையாகவே ஜொலிக்கிறது. மேலும், இயல்பாகவே அவரிடம் குடிகொண்ட சித்தர் மனோபாவமே அக்கதையில் தூக்கலாகத் தெரிகிறது.

செப்டம்பர் 2000 'கணையாழி' இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியில், காஞ்சனா தாமோதரன் கேட்கிறார்.

“நாத்திகவாதம் என்பது உங்களது கடந்த காலத்தின் ஒரு பகுதியென்று சொல்லப்படுகிறது. அதே நேரத்தில், உங்களுக்கு ஆன்மிகத் தேடல்கள் உண்டென்றும் அறிகிறோம். கார்ல் மார்க்கஸையும் ஆன்மிகவாதியாக வரையறுத்தவர் நீங்கள். எனவே, ஆன்மிகவாதி என்பதால் உங்களை ஆத்திகர் என்றோ, நிறுவனமயப்பட்ட மதவாதியென்றோ முடிவுகட்டிவிடக்கூடாது என்றும் தோன்றுகிறது. ஆன்மிகத் தேடல், ஆத்திகம், மதம் என்பவை பற்றிய உங்கள் கண்ணோட்டத்தை விரித்துச் சொல்ல முடியுமா?”

ஜெயகாந்தன் தன் பதிலில்,

“என்னை நாத்திகன் என்று சொன்னது கூட ஒரு assumption தான். நாத்திகனும் ஆன்மிகவாதியாக இருக்கவியலும். வாழ்க்கையின் மீது அக்கறையும், தான் வாழாத காலத்தைப் பற்றிய கனவுகளும், அதை நனவாக்கும் முயற்சிகளும் பொருந்திய அனைவருமே ஆன்மிகவாதிகள்தான் என நினைக்கிறேன். அவ்வகையில்தான் கார்ல் மார்க்கஸையும் ஆன்மிகவாதியென்று சொன்னேன். நாத்திகனுக்கு ஆன்மிகம் புறப்பானது அல்ல. ஆத்திகம் என்பதை மத நம்பிக்கை என்று நான் கருதவில்லை. அப்படிப் பார்த்தால், எனக்கு மதமே இல்லை. எல்லா மதங்களையும் அணைத்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கை முறைக்குப் பெயர்தான் இந்துத்துவம் என்று நினைக்கிறேன். எனவே, மதங்களோடு எனக்கு முரண்பாடுகள் இல்லை.”

“இந்துத்துவம் எனும் பதம் இன்று மத அடிப்படைவாத அரசியலைக் குறிப்பதாய்ப் புழங்குகிறது. உங்கள் பதப் பிரயோகத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டுகிறேன்.”

அடிப்படைவாதம் என்பது மதநம்பிக்கை என்பதற்கு முரணானது. சொல்லப்போனால், எல்லா மதங்களுக்கும் ஆபத்தானது அந்தந்த மதங்களைச் சார்ந்த அடிப்படைவாதம் தான். எனவே, ஆத்திகமும், நாத்திகமும் கலந்த ஒரு புதிய சித்தாந்தத்தை நான் கம்யூனிஸத்திடமிருந்து கற்றேன். கம்யூனிஸத்தை நாத்திகவாதம் ஆக்குபவர்கள்தான் அது தோல்வியற வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள்; அது தோல்வியற்றதாகவும் காண்பார்கள். அதிலும் ஒரு ஆன்மிக வளர்ச்சியிருப்பதாய்ப் பார்த்தால், கம்யூனிஸத்தை உலகம் தழுவிய ஒரு சித்தாந்தமாக நாம் பார்க்கலாம். அமெரிக்க வாழ்க்கைக்கமுறையில் அதற்கு அதிக இடமிருப்பதாய் நான் நினைக்கிறேன்.”⁷

ஒரு மனிதன் ஆன்மிகவாதியாக இருக்கிறான், அல்லது ஆன்மீகத்தைச் சார்ந்திருக்கிறான் என்பதால் அவனையும் அவனது முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் குறைத்து மதிப்பிடுவது என்பது அந்த மனிதனின் சகல பெறுமதிகளையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும் என்பது எனது கருத்து. ஏனெனில், ஆன்மீகம் என்பது மனிதனுக்கு சிறப்பு தருகின்ற ஒரு தகைமை என்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

உசாத்துணை

1. ஜெயகாந்தன், யாருக்காக அமுதான், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1962, பத்தாம் பதிப்பு நவம்பர் 1986, பக்கம் 72
2. ஜெயகாந்தன், பிரளையம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை-1, முதற்பதிப்பு 1965, பத்தாம் பதிப்பு டிசம்பர் 2007,பக்கம்5-6
3. ஞானி, மார்க்ஸிஸமும், தமிழ் இலக்கியமும், பரிமாணம் வெளியீடு, கோவை, முதற்பதிப்பு 1988, பக்கம் 158-168
4. ஜெயமோகன், ஜெயகாந்தன் வணக்கமும் வாசிப்பும், சொல் புதிது, அக்டோபர்- டிசம்பர் 1999,பக்கம் 6
5. ஜெயகாந்தன், ஹர ஹர சங்கர, கவிதா பப்ஸிகேஷன்ஸ்- சென்னை- 17,வெளியீடு 2005.01.01,பக்கம் 9
6. Subash Jeyan, In Conversation-Half Century Of Stories, The Hindu 03.04.2005
7. ஜெயகாந்தன்பேட்டி, அமெரிக்காவில் ஜெயகாந்தன், எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை-17,முதற்பதிப்பு மார்ச் 2008,பக்கம் 77-78

പിൻ്നിത്തെപ്പ്

தமிழிலக்கியத் துறையில் தனக்கென ஒரு தனி உயர்த்திலிருந்து தனது எழுத்துக்களின் மூலமாக படிப்போரின் மனதில் அறிவுக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி அவர்களோடு சமூகப் பிரச்சினைகள் குறித்து ஒரு உரத்த விவாதத்தை நடத்திவரும் திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கு இலங்கையைச் சார்ந்த ஸஹானா என்கிற வாசகி எழுதிய கடிதத்தையும் அந்தக் கடிதத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகள் குறித்து திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்களோடு 'தொடரும்' குழுவினர் நடாத்திய உரையாடலையும் இங்கே தருகிறோம்.

தொடரும் சிறப்பு மலர்-1993

**இலங்கையிலிருந்து வந்த கடிதமும் எழுத்தாளர்
ஜெயகாந்தன் தந்த பதிலும்**

A.S. Sahana

SriLanka

9th December-91

என் அபிமான எழுத்தாளர் திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கு வந்தனங்கள். என்றும் நலமே உங்களுக்கு விளையப் பிரார்த்தனைகள்.

இந்தச் சிறியவள் உங்களது பரம- பரமத்திலும் பரம ரசிகை. இந்த அறிமுகம் மட்டும் போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

“இந்த நாவலை எழுதுவதன் மூலம் என்னை புதிதாய் ஒரு சோதனையில் நான் ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன்” என்று ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ முன்னுரையில் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதுபோல ஒரு சோதனையில் நானும் என்னை இப்போது ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறேன். தேறிவிட்ட மகிழ்ச்சி உங்களுக்கு. தேற முடியுமா எனக்கு? அறியேன்.

உங்களுக்கு இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதுவதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். எனது பதினான்கு வயதிலிருந்து உங்கள் கதைகளைப் படிக்கிறேன். தேடித் தேடிப் படிக்கிறேன். இப்போது இருபத்து நான்கு வயதாகின்றது. ரொம்பக் குறைவான உங்கள் நால் கள்தான் கிடைக்கின்றன. எனினும் சளைக்காமல் தேடுகின்றேன்.

இதுவரை உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதவேண்டுமென்று நினைத்ததில்லை. அந்தளவு எனக்குத் தகுதி கிடையாது என்று நினைத்தேன்.

சென்ற ஜனவரியில் நீங்கள் 'எட்ட' செய்த 'குழதம்' பற்றிக் கேள்வியற்று இற்றைவரை அதைத் தேடினேன். எதிர்பாராமல் சில நாட்களுக்கு முன்னம் அது எனக்குக் கிடைத்தது. ஒவ்வொரு வரியையும் ஆழ்ந்து படித்து முடித்தபிறகு, உங்கள் office address உம் கண்டபிறகு எழுத முடிவெடுத்தேன்.

இந்தக் கணம்வரை என்ன எழுதுவதென்று தோன்றவில்லை. ஆனால், எழுதியே தீர்ப் போகிறேன்.

இத்தகைய வாசக, ரசிக எழுத்துக்களால் எல்லாம் நீங்கள் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்பதை நன்கறிவேன். ஆனால், இந்த உலகத்தில் ஒரு முலையில் இப்படியொரு ரசிகை உங்களுக்கு இருக்கிறாள் என்று இப்போதாவது காட்டிலிட வேண்டும் என்ற ஆசையில், உங்கள் எழுத்துக்களை நான் அறிந்து கொண்ட பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு, என் முதல் கடிதம் வரைகின்றேன்.

உங்கள் மீதான எனது மரியாதை எத்தகையது என்றால், என் நெருங்கிய வட்டத்தார் யாரிடமும் உங்கள் பெயரை குறைந்தது ஒரு தடவையாவது நான் பிரஸ்தாபிக்காது விட்டதில்லை. என் நண்பர்களிடத்தே “நீதானே ஜெயகாந்தன்” என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறேன். சிரிப்பு வருகின்றதா?

உங்களது 'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்' முன்று முறை படித்தேன். இன்னும் படிக்க ஆசை. நேரமில்லை. அடிக்கடி underline பண்ணிய வார்த்தைகளை எடுத்துப் பார்த்துக் கொள்வேன். அதில், கல்யாணி நடிக்கும் நாடக அரங்கின் திரையிலுள்ள துவாரம் ஓன்று பற்றி இரண்டு பக்கங்களுக்கும் அதிகமாய் எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களது எழுத்து லாவண்யத்துக்கு அது ஒரு சிறந்த sample.

"உயர்வும், எனிமையும் நிறைந்த மனிதப் பண்புகள் எப்போதும் என்னைக் கவர்ந்து வந்துள்ளன" என்று 'ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்' நாவலின் முன்னுரையில் கூறியிருக்கிறீர்கள். அதை உங்களது ஒவ்வொரு எழுத்திலும் நான் தரிசிக்கிறேன். 'மனித வர்க்கத் தின் இருண்ட பக்கங்களையே வெளிக்காட்டுகின்றவன்' என்ற உங்களைப் பற்றிய பாமரத்தனமான விமர்சனம் அத்தோடு அடிப்பட்டுச் சென்று விடுகின்றது.

'குழுதத்தில்' தொடராக எழுதிய வாழ்க்கை அனுபவங்களில் சொக்கிப் போயிருக்கிறேன். உண்மையில், உங்களது பால்யப் பிராயமே அசாதாரணத் தன்மைகளோடு தொடங்கியிருக்கக் காண்கிறேன். உங்களது இளமை அனுபவங்களே நீங்கள் ஒரு வித்தியாசமான மாணிடர் என்று உங்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியிருக்கின்றன.

ஒரு இக்கட்டான நிலையில் உங்களது பத்து வயதில் உங்களது தாயார் எடுத்த துணிச்சலான முடிவைப் படித்து வியந்திருக்கிறேன். "புருஷனே வேண்டாம் என்று வந்த பிறகு அவனது வீடு எதற்கு? என்று துணிச்சலாகப் பதிலளித்த உங்கள் தாயார், "உன்னையும் சுந்தரமுற்றியையும் தவிர வேறுயாரையும் நான் காதலிக்கவில்லை" என்று எழுதி வீசிய அந்தப் பெண், உங்கள் வீட்டில் அடுக்காக நிகழ்ந்த மரணங்கள்இவை யாவுமே உங்களை இன்று இப்படி ஒரு தலைசிறந்த எழுத்தாளராக பரிணமிக்கச் செய்ததில் பெரும் பங்காற்றியிருக்கின்றன-பங்காற்றியிருக்கிறார்கள்-- என்று எனக்குப்படுகிறது.

உங்களது தாயாரைப் போலவே என் தாயாரும் கணவனால் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். இரண்டு குழந்தைகளோடு நடுத்தருவில் நின்றவர்கள். துணிச்சலாக இன்னொருவரைக் கரம்பிடித்து இன்று எம் நல்வாழ்வுக்கு காரணமாக இருக்கிறார்கள்.

உங்களைப் போலவே எனக்கும் என்னை விட்டுச் சென்ற தந்தையோடு எவ்விதக் கோபமுயில்லை. அவரது மரணத்துக்குப் பிறகு அவர்மீதான வெறுப்பே அன்பாகக் கணிந்து விட்டது. ஹென்றியின் தந்தை கூறுவதைப்போல “எனக்கு யார்மேலயும் கோபமோ, வருத்தமோ கிடையாது. அதுக்காக அவங்கள் நெனச்சு நா உருகவும் இல்லை.”

உங்களைப் போலவே எனக்கும் மரணபயம் இல்லை. யார்மீதும் கோபப்பட்டால் அவரை விட அவருக்காக வருந்தும் limp hearted fellow மட்டுமல்ல, reserved type உம் கூட.

இப்படியெல்லாம் முடியுமானவரை உங்களோடு என்னை ஒப்பிட்டு இணக்கம் காண்பதில் நிறைய மகிழ்ச்சி எனக்கு. உங்களைப் போலவே ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் பின்னிப்பிணைந்த மனிதர்களைப் படிப்பதில் அதிக சுவை எனக்குண்டு.

உங்களது 'பிள்ளையார் அனுபவம்' படிக்கையில், முதல் தடவையாக உங்களைப் பற்றிய இறுக்கமான மரியாதையுணர்வு குறைந்து, இலேசான நெகிழ்வுணர்ச்சி தோன்றிற்று. உங்கள் 'குழுதம்' படித்தபின்னர் அது இன்னும் அதிகரித்திருக்கிறது.

உண்மையில் குழுதம்தான் உங்கள் எழுத்துக்களை விடுத்து, உங்களைச் சரியாக எனக்குக் காட்டியுள்ளது என்று நினைக்கிறேன்.

“எனது சாதி அழியட்டும்; சாதிப்பண்புகள் அழியக்கூடாது” என்று சீதனம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். பலர் பலவிதமாகவும் கருத்துக்கள் கூறிய பாபரி மகுதி விவகாரம், கொர்பச்சேவ் சீர்த்திருத்தம் பற்றியெல்லாம் நாலே வரிகளில் கூறியிருக்கிறீர்கள். எந்த இடத்திலும் நேர்மையையும், உண்மையையும் ஆதரிக்கும் உங்கள் உன்னதப் பண்பு நன்கு அதில் புலப்படுகிறது.

அம்மாவுடைய இறப்பு பற்றிய உங்கள் கருத்து ரொம்பத் துணிச்சலானது. பலர் போலியாகவேனும் நகங்கிய, உலர்ந்து போன உறவுகளைப் பற்றித் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பேசுவதுண்டு. நீங்கள் எப்போதுமே வித்தியாசமானவர் அல்லவா?

முன்னொரு 'குழுதம்' இதழில் உங்கள் தம்பி- நீங்கள் தாத்தா வீட்டுக்கு எடுத்துச்சென்ற தம்பி--- இறந்து விட்டதாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களது 'குழுதம்' இதழில் உங்கள் தம்பி ஒரு factory யில் வேலை பார்ப்பதாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். முரண்பாடாகத் தெரிகிறதே, எது சரி?

இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரர்கள் பற்றி பொதுவாக ஒரு தாழ்விப்பிராயமே நிலவும். ஆனால், அங்கீகாரம் பெற்ற அந்த மணவாழ்வைவிட பல ஆண்களின் சில்மிஷத் திருட்டுத்தனங்கள் பற்றி எம்மக்கள் எதுவும் வெளியில் சொல்வதில்லை. இந்த முரண்பாடு எதற்கு? நமது தேவைகளைப் பகிரங்கமாக, ஒனிவு மறைவின்றி நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் என்ன தவறு? இதிலும் நான் உங்களை ஆதரிக்கிறேன். ('அட சும்மா கெட புள்ளி' ஞாபகத்திற்கு வருகிறது)

உங்கள் மனைவியர் இருவரது பெயர்களை நீங்கள் குறிப்பிடவில்லை. உங்களது 'வாழ்விக்க வந்த காந்தி' முன்னுரை ஞாபகம் வருகிறது. Mrs. Jeyajanani என்பது தான் அவர்கள் (முதல் மனைவியின்)பெயரா? ரொம்ப அழகான பெயர்!

படித்த உங்களது மனைவியோடு சில வேளைகளில் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் விளைவாகத்தான் 'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்', 'கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள்?', 'சமூகம் என்பது நாலு பேர்', 'உண்மை சுடும்', 'கண்ணாழுச்சி' போன்ற கதைகள் பிறந்தனவோ என்று சில வேளைகளில் எனக்கு படுவதுண்டு. ஏனெனில் சொந்த அனுபவம் இன்றி இத்தகைய உயர் இலக்கியச் சிருஷ்டிகளைப் படைக்க முடியாது என்பது என்கருத்து. இது தவறாகவும் இருக்கலாம்.

பெண்கள் பிரச்சினைகள் பற்றி எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ உத்திகளில் எழுதியிருக்கிறார்கள். சிவசங்கரி, இந்துமதி, வாஸந்தி, ராஜும் கிருஷ்ணன், உஷா சுப்ரமணியன்.. இவர்கள் யாருமே உங்களாவு சிறப்பாக, இங்கிதமாக, ஆழமாகப் பெண்ணுணர்வுகளைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை என்பது என் கருத்து. எவ்வளவு நல்லவளாக இருந்தாலும், self உள்ள ஒரு பெண்ணான கல்யாணியைப்போல இதுவரை ஒரு பாத்திரம் பிறந்ததில்லை.

உங்களது சிறப்பம்சம் என்னவென்றால், கல்யாணியின் அளவே ரங்காவையும் சிறப்பித்துக் காட்டுவதுதான். நம் பெண் எழுத்தாளர்கள் பலர் இருசாராரையும் இத்தனை தெளிவு படுத்தி நடுநிலை நின்று காட்டியதில்லை. உங்களது விசால மனமே அதற்குக் காரணமோ?

உங்களைப் படித்துப் படித்தே எனக்கும் சுயரசனையும், self-ஐம் உருவாகியிருக்கின்றன. கல்யாணியைப்போன்ற பெண்கள் உலகத்தின் எந்த மூலமுடுக்கிலாவது தென்பட மாட்டார்களா என்று தேடுகிறேன். ஆண்களைத் திட்டித் தீர்த்தபடியே பெண்ணிலைவாதம் பேசும் சாதாரண எழுத்தாளர்களைவிட, ஒரு நடுநிலை இலக்கியவாதியான உங்களது எழுத்துக்களினால் என்னுள் ஏற்படும் பாதிப்புகளை நான் வரவேற்கிறேன். அதன் காரணமாகவே எனது சுற்றுத்தாரிடமும் 'அகங்காரம் பிடித்தவள்', 'படித்த முட்டாள்' என்றெல்லாம் பெயர்கள் வாங்குகிறேன். அது குறித்து எனக்குக் கவலையில்லை.

அந்த நாவல் திரைப்படமாக வந்தபோதும் அதைப்பார்க்க-அப்போது எனக்குப் பதினெண்ணால் வயதிருக்கும்- ரொம்பப் பிரயத்தனப் பட்டேன். video piece தேடினேன். முடியவில்லை. சென்றமாதம் நமது டி.வி.யில் அத்திரைப்படம் ஒளிபரப்பானபோது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. வரிக்கு வரி உங்கள் நாவலையே படிக்கின்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்த நிறைவின் காரணமாக மனம் இளகிப்போய் நள்ளிரவுவரை அழுது கொண்டேயிருந்தேன்.

ரங்கா character ஜ யார் வேண் டுமானாலும் செய்திருக்கலாம். ஸ்ரீகாந்த் நன்றாகவே செய்திருக்கிறார்.(அசப்பில் அவரது கிருதாவும், தலைமயிரும் உங்களைப் போலவே. பொதுவாக அத்தகைய மீசையும் hair style உம் எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால், உங்களுக்கு அதுவே ஒரு தனித்த பிரைஸ்டின் தருவதாக எனக்குப் படுகிறது.)

லட்சமிதான் அசத்திவிட்டார். ஒரு கல்யாணியாகவே அவர் மாற வேண்டுமானால், எந்தளவுக்கு ஆழ்ந்து அவர் அந்த நூலைப் படித்திருக்க வேண்டும்?

உண்மையில் உங்களை inspire பண்ணுவதற்கு அவருக்கு நிறையத் தகுதிகள் இருக்கின்றன.

அந்த சினிமாப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த பலரிடம் விசாரித்தேன். பலபேர் T.V.யை switch off பண்ணி விட்டார்களாம். ஒருசில படித்த பெண்கள் கல்யாணி பற்றி ரொம்ப ஈடுபாட்டோடு பேசினார்கள். ஒரு ஆசிரியர் ரங்காவை சிலாகித்தார். ஆனால், நானோ கல்யாணியையும், ரங்காவையும் ஒருசேரவே ரசித்தேன்; புரிந்தேன்; ஏற்றுக்கொண்டேன். உங்கள் சமநிலையான பார்வைக்கு அந்தச் சினிமா- அந்த நாவல்- நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

நீங்கள் சொல்வது மாதிரி சினிமா ஒரு கலைச் சாதனமாக மட்டும் இருக்குமானால், அந்தப்படம் எத்தனை வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்? அது ஒரு common media வாக மட்டுமே இருப்பதால்தான் இன்னும் நம் மக்கள் 'நெத்தியடி'யையும், 'வைகாசி பொறந்தாச்சி'யையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலை ரொம்ப காலத்துக்கு நீடிக்குமென்றே படுகிறது.

இப்படியோர் சிறந்த நாவலை படமாக்கியதன் மூலம் -இந்த risk ஆன முயற்சி மூலம், நீங்கள் எதிர்பார்த்த பலன் கிட்டியிருக்காது என்றே நினைக்கிறேன். மக்களது ரசனை உயர் வேண்டுமென்பதே உங்களது நோக்கம்.

ஆனால், உயர் ரசனையுடையோரை மட்டுமே ஒருபடி உயர்த்துகின்றன இத்தகைய art films என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் படத்தை உங்கள் நாவலைப் படித்தோர் மட்டுமே or இதைப் புரிந்து கொள்ளாம் சக்தி படைத்தோர் மட்டுமே ரசித்திருக்கிறார்கள். சாதாரண மக்கள் had gone away.

தவிரவும், உங்கள் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', 'நல்லதோர் வீணை', 'உன்னைப்போல் ஒருவன்', எதுவுமே இங்கு வரவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

உங்கள் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' கங்கா மறக்க முடியாத இன்னொரு ஜீவன். சந்தடி மிகுந்த வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தில் அடிக்கடி மறக்கமுடியாமல் என்னுள் மின்னி மறைகின்ற நட்சத்திரம் அவள். சொல்லப்போனால், இந்தப் பெயரே ஒருவகைத் தவிப்பை என்னுள் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

வாசற்படியில் அம்மா அழுது கொண்டிருக்கும்போது, “இவளை எப்படி சமாதானப்படுத்துவது? இப்போ நான் என்ன செய்வது?” என்று யோசித்து அவள் தயங்குகிறாளே அந்த ஒரு கட்டத்தில் நான் எத்தனையோ தடவை கலங்கியதுண்டு. எத்தனையதொரு தத்ருபமான ஒரு கட்டம் அது?

கங்கா, அவளது தாய், அவள் வசிக்கும் வீடு, அந்தத் தெரு இவையெல்லாமே என்னுள் ஒரு நிதர்சனக் கனவாகப் பல தடவை விரிந்து, மறைந்ததுண்டு. நீங்கள் நம்ப மாட்டிர்கள் ஸார்! அந்த கங்காவை நான் நேரிலும் சந்தித்திருக்கிறேன். எனது தோழி அவள். பெயர் மட்டும் வித்தியாசம். மற்றப்படி உங்கள் கங்காவைப் போன்றதே ஒரு பாத்திரம் அது. ஆனால், தனக்கு நடந்த-தன்னையறியாமலேயே நடந்த- அத்தனையதொரு விபர்த்ததை அவள் யாரிடமும் சொல்லவில்லை, என்னைத்தவிர. கங்காவுக்கு நேர்ந்த கதி அவளுக்கு நேராமல் போயிற்று. இத்தனைக்கும் அவள் உங்களையோ, உங்கள் கங்காவையோ, அறிந்தவளுமல்ல. நான்தான் உங்களை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன்.

அது மட்டுமல்ல ஸார்! அவள் மாமாகூட அசல் உங்கள் வெங்கட் மாமாதான். கதைக்கதையாய் அவரது இரட்டைவேட விளையாட்டுக்கள் பற்றி அவள் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். அதைக் கேட்ட பிறகு எனக்குள் ஏற்பட்ட வியப்புக்கு அளவேயில்லை.

அப்பாவி கங்காவையும், sadist ஆன வெங்கட் மாமாவையும் படித்த யாருக்குமே உங்களது நாவல் ஒரு வக்ரப் படைப்பாகவே தோன்றியிருக்கும். ஆனால், எனக்கு மட்டும் ஒரு நிஜப்படைப்பாகவே உங்கள் கதை தோன்றிற்று. அதன் காரணமாகவே அந்த நாவல் எனது பிரியமான உங்களது இன்னொரு நாவல் ஆயிற்று.

ஆனால், உங்கள் கங்காவைவிட எனது தோழி புத்திசாலி. இப்போது மனமுடித்து கணவனுடன் இன்பமாக வாழ்கிறாள். ஞாபகமா, கங்காகூட தான் புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடாதா என்று ஓரிடத்தில் கவலைப்படுகிறாளே..

எப் படி யோ ஒரு விதத் தில் அப் படி யொரு மனோவியாதிக்காரியை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதற்குப் பிராயச்சித்தமாகவோ என்னவோ, ‘கங்கை எங்கே போகிறாள்?’ நாவலைப் படைத்துவிட்டிர்கள்!

அந்த இரண்டாம் பாகத்தை படைத்ததன் மூலம் உன்மையிலேயே உங்களுக்குள்ள மானுடம் பற்றிய நற்கருத்தும், நல்ல சித்தமும் இன்னும் பிரத்யட்சமாகத் தெரிகின்றது.

ஏதோ ஓரிடத்தில் அவள் தவறி விட்டாலும், தனது வாழ்க்கையின் இறுதி முச்சுவரை அவள் இந்தியத் தமிழ்ப்பெண்ணாகவே இருந்தாள் என்கின்ற ரீதியிலான அந்த முடிவு இந்தியப் பண்பாட்டின் மீது உங்களுக்கிருந்த இருக்கின்ற அசைக்கமுடியா நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தி விட்டது.

“எவ்வளவுதான் சிக்கல் மிகுந்திருந்த போதிலும், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் முரண்பாடுகளே மலிந்திருப்பினும், மனித வாழ்க்கையின் பொதுவான கதி உன்னதமாய்த்தான் இருக்கின்றது என்பது வாழ்க்கையை ஒரு வெறியோடு வாழ்ந்து அனுபவித்தவர்கள் மட்டுமே உணர்த்தக்க ஒரு ஞானம்” என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். என் வாழ்க்கையில் சிக்கல்கள் நிறைந்து பூதாகரமாகத் தோன்றும் போதெல்லாம், உங்கள் வரிகளே எனக்கு மிகுந்த ஆறுதல் அளிக்கின்றன. அதன் காரணமாகவே ஒருமுறையே கிடைக்கும் இந்த வாழ்க்கையின்மீது எனது பற்றும் அதிகரித்திருக்கின்றது. இல்லையென்றால், எத்தனையோ பிரச்சினைகள் என்னை ஆட்கொண்டிருக்கும் நிலையிலும் இத்தனை சாவதானமாக உட்கார்ந்து உங்களுக்கு இந்த மடலை எழுதிக் கொண்டிருப்பேனா?

நேர்மையும், அஞ்சாமையும் எல்லாராலும் புகழப்படுகின்றது என்று உங்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்ட புயல்களை நீங்கள் ‘ஒரு இலக் கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்’ நாலில் கூறியிருக்கிறீர்கள். இத்தனைத் துணிச்சலும், வீரமும் மிக்க உங்களுக்கே அப்படியென்றால் இந்தச் சிறுமி.....?

எனினும், எனது ஒவ்வொரு மைல்கல்லிலும் நான் உங்களது அந்த வரிகளையே மார்க் பண்ணுவதற்குச் சங்கல்பம் பூணுகிறேன்.

உங்களது பிரியத்துக்குரிய மெளனியின் ‘மாறுதல்’ கதை எனக்குப் புரியவேயில்லை ஸார். ஒரே குழப்பம்.

எனக்கென்றால் உங்கள் 'கண்ணாழுச்சி' போலவோ, 'புதுச்செருப்பு கடிக்கும்' போலவோ, 'கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்கள்' போலவோ ஒரு சிறந்த கதை தமிழில் இல்லை.

contemporary writing படிப் பதில் வையென் று கூறியிருக்கிறீர்கள். உங்களைப் போன்ற பெரிய இலக்கியவாதி ஒருவருக்கு அது சாத்தியம். நமக்கு எங்கே ஸார்? ஆமாம் அப்படி நீங்கள் சொல்லக் காரணம் என்ன?

பதினாறு வயதிலேயே முதல் கதை எழுதியிருக்கிறீர்கள். எனது முதல் கதையும், கவிதையும் என் இருபத்தொரு வயதில் பிரசுரமாகின. களம் 'மல்லிகை'.

உங்களது எழுத்தையே எனது மானசீகமான கோட்பாடாகக் கொண்டு தொடர்ந்தும் எழுத வேண்டும் என்பதே எனது தீராத ஆசை.

கடைசியாக ஒரு விஷயம் ஸார், போதைப் பொருள் பாவனை பற்றி நிறைய எழுதியிருக்கிறீர்கள். பாரதியார் போன்ற பெரிய மனிதர்களையும் உதாரணம் காட்டியிருக்கிறீர்கள். உங்களைப் போன்ற முதிர்ந்த, வாழ்வு பற்றிய தீர்க்கமான பார்வை கொண்ட இலக்கியவாதிக்கு அது சாத்தியமாகலாம். எனக்கென்றால் அது சரியாகப் படவில்லை. கூறுவது பிழையாயின் மன்னித்து விடுங்கள்.

"ஒரு இலக்கியவாதி ஓய்ந்து விட்டால் மற்றவர்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்" என்று குறை கூறியிருந்தீர்கள். 'குழுதம்' படித்தபிறகு அது உங்களைப் பற்றி நீங்களே கூறியதோ என்று தோன்றுகிறது.

ஏன் ஸார் இப்போது நீங்கள் எழுதுவதில்லை? உங்களிடமிருந்து ஏதாவது ஒரு சிறுஷ்டி எமக்குக் கிடைத்தாலும், அதைப் பொக்கிடமாகக் காப்பாற்ற நாங்கள் தயார். Please தொடர்ந்து எழுதுங்கள்.

இந்தக் கடிதத்தை எந்தளவு நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்கள் என்பது பற்றி நான்றியேன். படித்துவிட்டு குப்பையில் கூடப் போடலாம். ஆனால், என் முதலும், இறுதியுமான ஆசை உங்களுக்கு எழுதவேண்டுமென்பது.

குறைந்த பட்சம் உங்களிடமிருந்து ஒரு வரியில் ஒரு post card வந்தாலும் மிக மகிழ்வேன்.

நானும், என் கணவரும் (இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் திருமணம். proposed marriage) சிலவேளை வெகு விரைவில் அங்கு வரவுள்ளோம். முன்னர் ஒருமுறை புறப்பட்டு ராஜீவ் காந்தி கொலையின் பின் மனசில்லாது போயிற்று.

வந்தால் உங்களை உங்கள் office இல் சந்திக்கலாமா? நான் படிக்காத உங்கள் நாவல்கள் ஏராளமுண்டு. அங்கு கிடைக்குமா? அறிய ஆவல்.

பதில் எதிர்பார்த்து இந்தச் சிறுமி ஸஹானா.

உங்களது படைப்புகள் எல்லாம் உங்களது சொந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகள்தானா?

அனுபவம்தான். பிறருடைய அனுபவங்களை- மாந்தர் மட்டுமென்று பிற ஜீவராசிகளதும் அனுபவங்களைத்- தனது சொந்த அனுபவமாக ஆக்கிக் கொள்வதாலேயே ஒருவன் படைப்பாளியாகின்றான். படைப்பாளியும் ஒரு சாதாரண மனிதன் என்கிற முறையில், அவனுக்கும் தன் சாதாரண சொந்த அனுபவம் நிறைய உண்டு. அவற்றைச் சலித்தெடுத்துச் சொல்வதில்தான் படைப்பின் ரகசியம் அடங்கியிருக்கிறது. சொந்த அனுபவங்களை அப்படியே எழுதினால் சகிக்காது;

பயனும் தராது. தற்கால எழுத்தாளர்கள் பலர் இந்தச் சக்தியில் விழுந்து தத்தளிப்பவர்களே.

பெண் எழுத்தாளர்கள் சித்தரித்துக்காட்டாத அளவுக்கு, ஆண்களைச் சித்தரித்துக் காட்டுமளவே தங்களால் எப்படி பெண்களையும் சித்தரிக்க முடிகிறது?

ஆண் எழுத்தாளர்களைல்லாம் என்ன ஆண்மையைப் பரத்திவிட்டார்கள்? ஆண், பெண் என்கிற நிலை கடந்து ஆத்மாவைப் பார்ப்பவர்களுக்கே எழுத்தாளர்கள் என்று பெயர். அப் படிப்பட்டவர் கள் ஆணாயிருந்தாலென்ன, பெண்ணாயிருந்தலென்ன? ஆனால், இன்று பலபேர் அலிகளாக இருக்கிறார்கள் என்பதால்தான் திருமதி. ஸஹானாவுக்கு “என்னை இறைவன் சமைத்திருப்பதாய்த் தோன்றுகிறது- தன்னை நன்கு தமிழ் செய்யுமாறு...!”

ஒரு தம்பி இறந்து விட்டதாகக் கூறியிருக்கிறீர்கள். பிறகு ஒரு தம்பி :பாக்டரியில் வேலை பார்ப்பதாக எப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?

ஒருவனுக்கு ஒரு தம்பிதான் இருக்க முடியுமா?

இன்றைக்கு வரும் படைப்புகளைப் படிக்கும் பழக்கம் உண்டா? படிப்பதில்லை எனில் ஏன்?

1. எனக்குப் பழக்கமில்லை.
2. என்னுடைய எழுத்துப்பணிக்கு என் காலத்துக்கு முந்தைய காலத்து இலக்கியங்களைப் படிப்பதே எனக்கு உதவி புரிகின்றது. தற்காலப் படைப்புகளைப் படித்தால் என் எழுத்துக்கள் அவை பற்றிய விமரிசனங்களாகவே மாறிப் போகும் என்கிற பயம். சிலர் விடயத்தில் நான் பலாத்காரவாதியாக ஆகிவிட வேண்டும் என்கிற அச்சம். எனது சமகாலத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்களுடன் வாழ்கிற சௌஜன்யம் கெட்டு விடக் கூடாது என்கிற நல்லெண்ணம். இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லி விடுகின்றேன். நான் படிக்காமல் இல்லை; நான் படித்தேன் என்று சொல்ல வெட்கப்படுகிறேன். இதனை நான் எல்லோருக்கும் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்காதீர்கள். உங்களைப் போன்ற நல்ல எழுத்தாளர்களுக்கு நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்று புரியும்.

போதைப் பொருள் உபயோகம் பற்றித் தங்கள் கருத்தை அந்த அம்மையார் மீண்டும் அறிய விரும்புகிறாரே...?

அது பற்றி நான் சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாயிற்று. இனி அது பற்றி பகிரங்கமாக விவாதிக்காமலிருப்பது சமுக நன்மைக்கு உகந்தது என நினைக்கிறேன்.

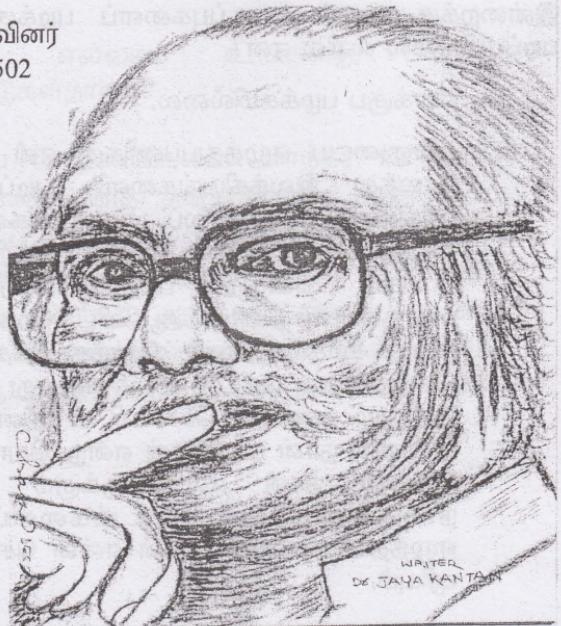
ஏன் இப்பொழுது எழுதுவதில்லை?

நான் எழுதிய அனைத்தையும் எல்லோரும் படிக்கவில்லை என் பதால் நான் இப்போது எழுதுவதில்லை. நான் எழுதியதையெல்லாம் மற்றவர்கள் படித்துவிட்ட பிறகுதான் நான் எழுதுவது சரி. முன்போல் எழுதுவதில்லை. ஆனால், எழுதி என்ன ஆக வேண்டுமோ அதைச் செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன். கிராக்கியிருக்கிறது என்பதால் உற்பத்தி செய்கிறவனில்லை நான்.

'தொடரும்' இதழ் குறித்து தங்கள் கருத்தறிய விரும்புகிறோம்.

அச்சில் வருதலும், அதிக வாசகர்களைப் பெறுதலும் வேண்டும்...!

நன்றி:- 'தொடரும்' குழுவினர்
கிருங்காக்கோட்டை 624502
பசும்பொன் மாவட்டம்
10-7-1993

ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்தேன்

'காதம்பரி' எனப் பெயர் குறிப்பிட்ட அந்தப் பழையமையான மாடி வீட்டிற்கு முன்பாக நின்றிருந்தபோது கால்கள் சில்லிட்டன. ஏற்கனவே ஜெயகாந்தனைக்கு அறிமுகமானவள்தான் நான். சில வருடங்களுக்கு முன் நான் அவருக்கெழுதிய கடிதம் ஒன்றை 'தொடரும்' எனும் சிற்றிலக்கிய ஏட்டில் பிரசுரித்து எனது கேள்விகளுக்கு விடையும் அளித்திருந்தாராயினும், தமிழுலகம் வியந்து போற்றும் அந்த மாபெரும் இலக்கியவாதியை அவரது சொந்த இல்லத்தில் நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கப் போகிறோம் என்கிற உணர்வு என்னுள் உள்ளூர் மகிழ்வையும், கலக்கத்தையும் ஒருசேர ஏற்படுத்திற்று.

சில கணங்களுக்குப் பின் 'வணக்கம்' எனக் கூப்பிய கைகளுடன் அவர் வந்து நின்றபோது, மூப்பினாலும், இயலாமையினாலும் சற்றே தளர்ந்திருப்பினும் எடுப்பான அவரது தோற்றம் கண்ணுள் நிறைந்து போயிற்று. எம்மை வரவேற்று அமரவைத்து, புன்னகை மாறாத முகத்துடன் "What's next?" என்பது போல் ஒரு பார்வை.

"உங்களோடு பேச வேண்டிய விடயங்களைக் குறித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், பேசலாமா?" என்று நான் கேட்க, மீண்டும் புன்னகை மாறாத சம்மதம். அந்தப் புன்முறுவலும், இங்கிதமும் தனது குடைக்குக்கு தெரியாத்தனமாய் வந்து, தன்னையே கேள்வி கேட்கும் சின்னங்கிறு அணில் குஞ்சொன்றை, கம்பீரமும், வலிமையும் பொருந்திய சிங்கம் பெருந்தன்மையுடன் அங்கீரிப்பது போன்றிருந்தது.

"ஏற்கனவே எழுதி எல்லோரது அபிமானத்தையும் பெற்று விட்டேன். இனி எழுதி அதை இழக்க விரும்பவில்லை என்று நீங்கள் கூறியிருப்பதாக 'இந்தியா டூடே'யில் படித்தேன். அப்படியானால், இன்றைய புதிய சூழல், புதிய பரிமாணங்கள் குறித்து எழும் சிந்தனைகளைப் பதிவு செய்யும் நோக்கம் உங்களுக்கு இல்லையா?" என்ற எனது முதல் கேள்விக்கு, "ஆமாமா, அப்படியொரு ஸ்டேட்மன்டு நா கொடுத்ததுதான்" என்று ஒப்புக் கொண்டார். "என் போன்ற ரசிகர்களை ஏமாற்றத்துக்குள்ளாக்கி விடாதீர்கள்" என்று வினயமாக நான் வேண்டிக் கொண்டபோது, "முன்னம் நான் எழுதியதைப் பாதுகாத்து வாருங்கள் அது போதும்" என்று அவரும் வேண்டிக் கொண்டார்.

"இலங்கையில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கிய வகை ஒன்று தோன்றியுள்ளது. இதனைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று கேட்டேன். "புலம் பெயர்ந்த எனும் ஒரு யதார்த்தம் உருவாகும்போது, புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமும் தோன்றும். அதில் தப்பில்லை." என்று கூறினார்.

"எனது பெண்மக்கள் தமது கணவன்மார்களுக்கு சிறந்த மனைவியராகவும், தமது பிள்ளைகளுக்கு வணங்கத்தக்க அன்னையராகவும் ஆதல் எனக்கு விருப்பம்" என்று 'ஒரு இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்' முடிவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளிருக்களே, அந்தப் பெண்மக்களது தற்போதைய நிலை பற்றி நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்று பவ்யமாக வினவினேன்.

"ஆமாம், ஓவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஓவ்வொரு வகையான எதிர்ப்பார்ப்பு இருக்கும். எனது எதிர்ப்பார்ப்பு அது. எனது பெண்மக்கள் அதனை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்" என்று நவின்றார்.

நானும் விடாது தொடர்ந்து கேட்டேன். "உங்களுக்கு கோபம் வரலாம். ஆனாலும், கேட்கிறேன். உங்களது நாவல்களில் வரும் பெண்களுக்கும், உங்கள் பெண்மக்கள் பற்றிய இக்கருத்துக்கும் ஏதோ முரண்பாடுகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே..."

"நாவல்களில் ஓவ்வொரு பாத்திரத்தினதும் குணாம்சங்களை விபரிக்கிறேன். அவ்வளவே. யதார்த்தத்தில் எனது எதிர்ப்பார்ப்பு இதுவே" என்று சுருக்கமாக விபரித்தார்.

"'இலக்கணம் மீறிய கவிதை' என்றொரு கதை எழுதியிருக்கிறீர்கள். அக்கதை மூலம் நங்கள் சொல்ல வருவது என்ன?" என்பதாக எனது அடுத்த வினா அமைந்தது. மணமுடித்து, பெண்டாட்டியை வாழ வைப்பதற்கு வழி இல்லாத ஒருவன், தனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக விபசாரியை நாடிச் செல்வதை அக்கதை விபரிக்கிறது.

“சிலருக்கு வாழ்க்கையில் சில தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தங்கள் தோன்றுவதுண்டு. அத்தகைய நிர்ப்பந்தங்களின் போதும், அந்த ஜீவன்கள் மனிதாபிமானத்தை சிறிதும் இழந்துவிடாது, எவ்வாறு வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்லுதற்காகவே அக்கதையை எழுதினேன்” என்று அவர் நவின்றபோது, அந்தக் கதை புதியதோரு கோணத்தில் என்னுள் விரியலாயிற்று.

சில வினாடிகளின் பின்பு மீண்டும் எமது உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“‘சினிமாவுக்குப் போன சித்தாஞ்’ எனும் உங்கள் நாவலை சமீபத்தில் தான் படித்தேன். அதில், நேரடியாகவே ‘வாத்தியார்’ எனக் குறிப்பிட்டு, எம்.ஜி.ஆரை விமர்சித்திருக்கிறீர்கள். அக்கதையை எழுதிய காலத்தில் நிறைய எதிர்ப்புகள் தோன்றியிருக்குமே” என்றபோது எனது கேள்வியை உடனடியாக மறுத்தார்.

“இல்லையே..! அக்கதை அந்தக் காலத்திலேயே எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டது. குறிப்பாக வாத்தியாரே என்னை நேரடியாகப் பாராட்டினார்” என்று சிரிப்புடன் செப்பினார்.

“நீலபத்மநாபனுடைய புதிய நாவல் ஒன்று பற்றி, அசோக மித்திரின் என்று நினைக்கிறேன் ‘இந்தியா டூடே’யில் எழுதும்போது, ‘முன்பு மிகச் சிறப்பாக எழுதியோர் பிற்காலத்தில் எழுதும்போது, முன்பிருந்த வீரியம் குறைந்து விடுவதுண்டு. நீலபத்மநாபனும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லர்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தக் கருத்துக்கும், தங்களுடைய இப்போதைய எழுத்துலக ஓய்வுக்கும் இடையில் ஏதேனும் தொடர்புகள் இருக்கின்றனவா?” என்று தயங்கியபடியே இழுத்தேன்.

மீண்டும் புன்னகை மாறாத பதில் வந்தது. “அது உண்மைதான். அதை ஏற்கிறேன். அப்படி எழுதியிருப்பவருக்கும் இக்கருத்து பிற்காலத்தில் பொருந்தும்” என்று எவ்விதக் குழப்பமும் இன்றி அவர் சொல்ல, எனது சிந்தனைகள் மீண்டும் எங்கோ சென்றன. மேன்மக்கள் என்போர் யார்? மேன்மைக் குணம் என்பது என்ன?

சற்று வித்தியாசமாக ஏதாவது பேசலாம் என்று பட்டது. “பெண் விடுதலை என்று ஒன்று உண்டா?” என்றேன். சிரித்தார்.

“விடுதலை என்பது கட்டாயமாக வேண்டும். ஆனால், எதிலிருந்து விடுதலை என்பதுதான் கேள்வி.” அவரது விடையே கேள்வியானது.

“நா.பார்த்தசாரதி, கல்கி, அகிலன் ஆகியவர்களை எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்வது கூட ஒரு வசதிக்காகத்தான் என்று ஒரு கருத்து இப்போது தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளதே.. இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டபோது, சில கணங்கள் யோசித்தபின் பதிலளித்தார். “இந்தக் கருத்துக்கள் பூரணத்துவம் அற்றவை. நா.பார்த்தசாரதி சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் எழுத்தாளர்தான். அவரது எழுத்துபற்றி இன்றும் தமிழுலகம் பேசுகின்றது.”

இத்தனை நேரமும் எம்மிடையே நிலவிய அமைதியைக் கெடுத்துவிடுமோ என்றஞ்சியபடியே எனது இறுதிக் கேள்வியை ஒரு முன்னுரையுடன் ஆரம்பித்தேன்.

“ “படைப்பில் பாத்திரங்கள் அவரவர் மனநிலைக்கேற்ப, சம்பவங்களின் தன்மைக்கேற்ப வெளிப்படுத்தும் சிந்தனைகள், சிந்தனையுலகின் மேலான நிலைக்கு உயர் வேண்டும் என்பதில்லை. படைப்பனுபவங்களின் தன்மைக்கேற்பவாவது உயர் வேண்டும். பாத்திரத்தின் தன்மைக்குப் பொருத்தமற்று ஜெயகாந்தனால் சிதறப்படும் கருத்துக்கள் படைப்புகளின் தரநிலையில் கூடப் பலஹீனமானவையே. இந்தப் பலஹீனமும் இவர் நாவல்களில் ஆர்ப்பாட்டமான தோற்றும் கொண்டு விடுகின்றது. இதன் காரணமாக, ததும்பித் ததும்பித் தன்னைத் தானே நினைத்துக் கொண்டு நிற்கும் வெட்கக் கேடான் தோற்றுத்தை இவரது நாவல்கள் பெற்று விடுகின்றன” என்று ‘நாவல்கலையின் அவசியமும், தமிழில் அதன் நிலையும்’ எனும் கட்டுரையில் சி.மோகன் என்பவர் எழுதியுள்ளார். இது குறித்து உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?”

ஒருவேளை இது முன்பே பலரும் கேட்ட கேள்வியோ? விடைகூறி அலுத்துப்போன கேள்வியோ?

மென்னகை மாறாமலே மீண்டும் மறுமொழி கூறினார். “அது அவரது தனிப்பட்ட கருத்து. ஒவ்வொருவருக்கும் விமரிசிப்பதற்கு உரிமை உண்டு. இந்தத் தனி மனிதக் கருத்து முழுமையான இலக்கியப்பதிவு ஆகாது. எனது நாவல்கள் சிறந்தவையா, இல்லையா என்பதை நீங்கள்தான் சொல்ல வேண்டும்...”

தமிழில் மிகச்சிறந்த நாவல் இதுவரை எழுதப்படவில்லை என்றும், சிறந்த நாவல் எனில், தி.ஜூன்கிராமனின் 'மோக முள்' என்றும், சுந்தர ராமசாமியின் 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்' நூலையும், ப.சி.ங்காரத்தின் 'புயலிலே ஒரு தோணி'யையும் கூறலாம் என்றும், குறிப்பிடத்தக்க நாவல்கள் எனும் வரிசையில், ஜெயகாந்தனின் 'ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்' நாவலை வைக்கலாம் எனவும், 'புது யுகம்' சஞ்சிகையில் சி.மோகன் வரிசைப்படுத்தியுள்ள முறைமையில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஜெயகாந்தன் இந்த விமரிசனத்தை மிக நாகரீகமாக ஏற்றுக் கொண்டமை என்னை மீண்டும் வியப்படைய வைத்தது.

அவருக்கு சாகித்திய அகாடமியின் சிறப்பு விருது வழங்கப்பட்டிருப்பது குறித்து வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்: நன்றிக்கூறி வாழ்த்தை ஏற்றுக் கொண்டார். சென்ற வருடம் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் நடாத்திய வெளிவாரிப் பரீட்சையில் தமிழ்பாடத்தில் ஜெயகாந்தன் பற்றி வினா வந்திருந்ததையும், அதற்கு நான் ஒரு booklet பூராகவும் விடையளித்ததையும் கூறினேன். “அதன் பிரதியை நீங்கள் ஒரு நூலாகவே பிரசுரித்திருக்கலாம்” என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்.

சோவியத் தமிழினரும், ஜெயகாந்தனின் நண்பருமான விதாவி பூர்ணிகாவுடன் அவர் எடுத்துக் கொண்ட, நான் டயறியில் வைத்துப் பாதுகாக்கும் புகைப்படத்தை அவருக்குக் காட்டினேன். முகமலர்ந்து சிரித்தார்.

“மீண்டும் உங்களோடு தொடர்பு கொள்ளலாமா?” என்று வினவுகையில், அகசியமாய் என்னை நோக்கி “அது அத்தனை அவசியமில்லை” என்று கூறுவார் என்று எதிர்ப்பார்த்தேன். “தாராளமாக எழுதுங்கள்” என்று புன்னகைத்தார்.

எமது எனிய செவ்வியை முடித்து விடைபெற்று எழுகையில் படலைவரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார். ஆட்டோவில் வரும்போது பொங்கும் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தத் முடியாதவளாக, சிறிய தந்தையார் பாத்திமா மைந்தனுடன் ஜெயகாந்தனது இலக்கிய சாதனைகள் பற்றி உரத்த குரலில் பேசிக் கொண்டே வந்தேன். ஆட்டோ டிரைவர் திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஜெயகாந் தன் பத்தி இவ்வளவு தெரிஞ் சுவச்சிருக்கியேம்மா! அவரு 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' னு ஒரு நாவல் எழுதியிருக்காரு படிச்சிருப்பியே...! குப்பரா இருக்குல்ல...”

ஒரு ஆட்டோ டிரைவரைக்கூட ஜெயகாந்தனின் எழுத்து சென்றடைந்திருக்கிறது; கவர்ந்திருக்கிறது. இதுவே அவரது ஜெயம் என எனக்குப் பட்டது!

தினகரன் வாரமஞ்சரி 1996 மார்ச் மாதம் 31ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை

மறுபடியும் நினைத்துப்
பார்க்கிறேன் - 15

ஜெயகாந்தன்

ஓம்புள்ளி

வெறுநாள்

திருமதி ஸஹானா அவர்கள் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லிம் பெண் மணி. நல்ல தமிழ் எழுத் தாளார் ஒரு முறை எனது வீட்டுக்கு வந்து சந்தித் திருக்கிறார். இலங்கை யிலிருந்து வருகிற நன்பார் களின் மூலமும் கடிதங் களின் மூலமும் இவரை நமது சம்ருதயர்களில் ஒரு வர் என்று கண்டு கொண்டேன்.

பொதுவாகவே கடிதங் களுக்குப் பதில் எழுதுவதில் ஆகட்டும் பார்க்கலாம். என்று அடிக்கடி நினைத் துத் தன்னிப் போடுகிறவன் நான். இது ஒரு குறையோ, நிறையோ? இது என்றுணம்.

ஸஹானாவின் கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதுகிற வாய்ப்பை அன்னமையில் அவரிட மிருந்து வந்த கடிதம் தந்துள்ளது. தமது கடிதத் தில் அவர் பல கேள்விகளை முன் வைத்துள்ளார்.

மறுபடியும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தொடரில் இது பற்றி எழுதுங்களேன் என்ற யோசனையும் அந்தக் கடிதம் தந்ததே.

இந்தியாவும் சோவியத் ரஷ்யாவும் கொள்ள டிருந்த அத்யந்த உறவுகளின் இன்றைய நிலை? என்ற ஒரு கேள்வி, மறுபடியும் நினைத்துப் பார்க்கத் துண்டுகிற கேள்விதான்.

பிரிட்டிக்காரர்கள் நம்மை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது கூட இங்கிலாந்து நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை அவர்களால் நம்பித்து கமத்த முடியவில்லை.

உலக யுத்தத்தில் இந்தியா சேருவதா, இல்லையா?, காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருந்த நாடு களுக்கு எத்தகைய வழிகாட்டுவது, ஸ்பெயின் சர்வாதி

[நாளை] 12.2001

கார்த்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த நாட்டு மக்களுக்கு எத்தகைய முறையில் உதவி புரிவது, சியாங்கே ஷேக்கை எதிர்த்து மக்கள் பிரட்சியை உருவாக்கிய மாசேதுங்கோடு எத் தகைய உறவு கொள்வது, ஏகாதிபத் தியங்களால் முற்றுகைபிடப்பட்டிருந்த சோவியத் யூனியனோடு எத் தகைய நட்புறவு கொள்வது' என் பதையெல்லாம் விடுதலைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த இந்தியதேசிய இயக்கமே தீர்மானித்தது.

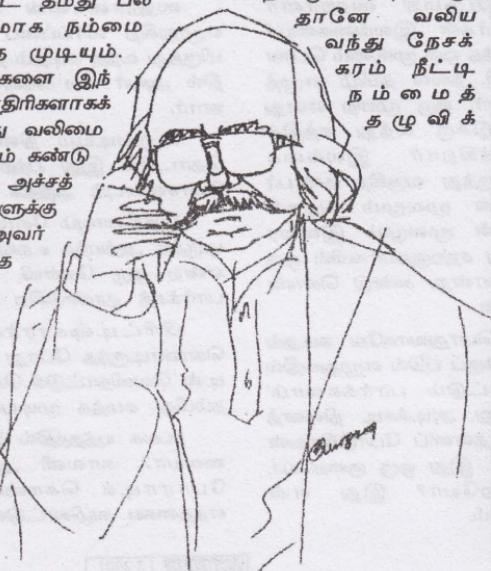
இந்தியாவைச் சுற்றியுள்ள நாடுகள் எல்லாம் மதச்சார்புடையவை. மதச்சார்பின்மையையும் ஜனநாயகத்தையும் இடைவிடாது பாதுகாத்து இவர்களின் நடுவே உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கிற மாபெரும் சக்தி பாரத சமுதாயம்.

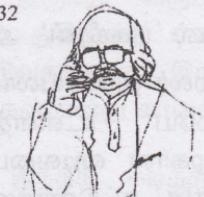
பாகிஸ்தானும், இலங்கையும் ஏன்
பங்களாதேவும் கூட தமது பல
வீன்த்தின் காரணமாக நம்மை
எதிரிகளாகக் கருத முடியும்.
ஆனால் இந்த நாடுகளை இந்
தியா எப்படி தனது எதிரிகளாகக்
கருத முடியும்? எமது வலிமை
யையும் வளர்ச்சியையும் கண்டு
அவர்களுக்கு ஏற்படும் அச்சத்
தெப்போக்கி, அவர்களுக்கு
உதவிகள் செய்து அவர்
களோடு சமாதானத்தை
யும் நட்பையும்
எற்படுத்திக் கொள்
எவே இந்தியா முய
லும்.

சோவியத் யூனி
யனுக்கும் இந்தியா
வக்கும் ஏற்பட்ட
நட்பு ஏதோ
இரண்டு அரசு
களுக்கிடையே

எற்பட்ட நட்பு மாதிரிம் அல்ல. அது இரண்டு சித்தாந்தங்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட நட்பாகும். ஏதோ இந்திய சுதந் தாத்துக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ராஜீவ் உறவு மட்டுமல்ல அது. தாக்கும் மொதிலா ஹம், கவியரசி சரோஜினி தேவியும், பிரேம் சந்தும் கட்டி வளர்த்த இலக்கிய நட்புமும் ஆகும் இது.

இந்தியாவை அதன்
விடுதலைப் போராட்டக்
காலத்திலிருந்தே சோவியத்
யூனியன் ஆதரித்து வந்திருக்கிறது. இந்தியா சுதந்தரம்
பெற்ற பிறகு நம்முடைய
பொருளாதார தொழில்
நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஜூரோப்
பிய - அமெரிக்க நாடுகள்
உதவ முன்வராதபோது
தானே வலிய
வந்து நேசக்
கரம் நீட்டி-
நம் மைத்
து விடுதலைப் போராட்டக்
காலத்திலிருந்தே சோவியத்
யூனியன் ஆதரித்து வந்திருக்கிறது. இந்தியா சுதந்தரம்
பெற்ற பிறகு நம்முடைய
பொருளாதார தொழில்
நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஜூரோப்
பிய - அமெரிக்க நாடுகள்
உதவ முன்வராதபோது
தானே வலிய
வந்து நேசக்
கரம் நீட்டி-
நம் மைத்

மறுபடியும் நினைந்துப்
பார்க்கிறேன் - 15

ஜெயகாந்தன்

கொண்டது சோவியத் யூனியன்.

சனா இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தபோது, சனா ஒரு கம்யூனிஸ்ட் நாடாக இருந்தபோதும் அதைக் கண்டனம் செய்து இந்தியாவை ஆதரித்து நின்றது சோவியத் யூனியன்.

பாகிஸ்தான், இந்தியா மீது படையெடுத்தபோது நமக்கு எதிராக, பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக தனது பேது கடற்படையை ஏவி விடத் தயாராக நின்றது அமெரிக்கா, அமெரிக்கா அப்படிச் செய்யும் பட்சத் தில் சோவியத் யூனியன் பதிலடி கொடுக்கும் என்று ரஷ்யா எச்சரித்த பிறகே பின் வாங்கியது அமெரிக்கா.

தனது கைக்கெட்டிய தாரத்திலிருப்பதால் விடு தலை பெற்ற கியூபாவை நொறுக்கிவிடலாம் என்று அமெரிக்கா முனைந்த போது, கியூபாவின் எல் லைக்கே தனது கடற்படையை அனுப்பி, அமெரிக்காவைத் தடுத்து பின்

வாங்கச் செய்தது சோவியத் யூனியன்.

உலகமே இரண்டு முகாம்களாகப் பிரிந்து மோதிக் கொள்கிற அபாயம் நிலவியபோது மூன்றாம் உலகத்தைச் சேர்ந்த நூறு நாடுகளை அணி திரட்டி மூன்றாம் உலக யுத்தத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தது இந்தியாவும், சோவியத் யூனியனும் செய்த தெல்லிப் பிரகடனம் ஆகும்.

இவ்வாறு உலக அரசியலில் மிக முற்போக கான பாத்திரம் வகித்த பெருமை கடந்த நூற்றாண்டின் வரலாற்றில் இந்தியாவுக்கும், சோவியத் யூனியனுக்கும் உண்டு.

நமது மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தையும், நமது விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்க்கியையும் கண்டு அமெரிக்க அரசியல் ஆலோசகர்கள் அஞ்சி நடுங்கிய காலம் மாறிவருகிறது. எதிர் காலத்தில் நமது மக்கள் பெருக்கத்தின் சாதனையாகவே நாம் ஒரு பலமான சக்தியாக ஆசியாவில் ஆகிவிடுவோம் என்ற உண்மையை அமெரிக்கா அனுசரணையாகவே புரிந்து கொண்டு வருகிறது.

யாரும் அஞ்சகிற விதமாய் ஆக்கிரமிப்பு சக்தியாகவோ, அண்டை நாடுகளை அடக்கி வைக்கிற வல்லரசாகவோ இந்தியா ஒரு போதும் மாறாது. மாறாத பஞ்சஸீலக் கொலையை நிலைநாட்டி நட்பும் சோதரத்துவமும் கொண்ட ஓர் ஆசியக் குடும்பத்தை உருவாக்கவே இந்தியா முனைந்து நிற்கும். நிற்கிறது. ஜவஹர்லால் நேரு காலம் தொடங்கி இன்று வரை இந்த நோக்கமே இந்தியாவின் கொள்கையும் நடைமுறையுமாகும்.

இன்று அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும், சௌஷாவும் இந்தியாவின் இந்த உண்ணத் தீவை உணர்ந்து எம்மோடு இணைந்து நிற்பது இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே துவாம்பரமாகத் தெரிகிறது.

அங்குள்ள ஸஹானா,

நல்வாழ்த்துகள். உங்கள் கடிதத் தில் இன்னும் பல மறுபடியும் நினைந்துப் பார்க்கத் தக்க கேள்விகளை முன் வைத்துள்ளீர்கள். உரிய நேரம் வரும்போது மறுபடியும் எழுதுவேன். இன்ஷா அல்லாத!

மறுபடியும்

[முதல் 1.2.2001]

எங்கள் ஜெயகாந்தன் sir

கடந்த ஏப்ரல் மாதத்தில் தமிழ்நாட்டில் 'நக்கீரன்' அழகுற அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்த 'JK75 பவளவிமா' மலர் தற்செயலாக என்கையில் கிடைத்தது. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உள்ளத்தைக் கொள்ளின கொண்ட அட்டைப் படமும், அழகான வடிவமைப்பும், கண்ணைக் கவரும் அச்சுப் பதிப்பும், தரமான கட்டுரைகளுமாக மலர் ரொம்பக் கனதியானது. கட்டுரையாளர்களை எவ்வளம் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்ற ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது, நாகரான் முதல், மனோத்ததுவ வைத்தியர் ருத்ரன் வரை பல்வேறு திறத்தாரும் வழங்கியிருந்த கருத்துக்களைப் படிக்கும்போது. மிக அவசரமாகத் தயாரானதால் ஏற்பட்ட ஒன்றிரண்டு அச்சுப் பிழைகளைத்தவிர, மலரில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த புகைப்படங்கள், அவற்றைத் தெரிவு செய்திருந்த விதம் அருமை. இலங்கையின் தலைநகரில் கூட இவ்வளவு விரைவாக ஜெயகாந்தன் அபிமானிகளின் கரம் கிட்ட முடியாத அம்மலரை எனது சிறிய தந்தை பாத்திமா மெந்தன் (தினத்தந்தி--ஆசிரிய பீடம்) எனக்கு உடனடியாக அனுப்பி வைத்திருந்தார். ஏறக்குறைய கையைவிட்டு இறக்காமலேயே நான் படித்து முடித்த பின்னர், எனது நண்பர்களுக்கும் படிக்கக் கொடுத்த அம்மலர் என்னுள் பூவாய் நுரைத்துப் பொங்கித் தழுவுகின்ற அலைகளைப்போன்று ஆயிரக்கணக்கான மெல்லிய நினைவுகளைக் கிளரிவிட்டதன் காரணமாகவே இதை எழுதுகிறேன்.

அந்த மலரைக் கண்டவுடனே எனது சகோதரிகள் கேட்டார்கள்:- "நீயும் இதில் எழுதியிருக்கலாமோ?" என்று. உடனே அதை மறுத்து "இவ்வளவு பெரிய மனிதர்கள் எழுதியுள்ள இம்மலரில் என்னைச் சேர்ப்பார்களா?" என்று கேட்டேன். ஆனால், மலரைப் படித்து அது குறித்து சிறப்பானதொரு கருத்துப் பரிமாறலை ஜெயகாந்தன் அவர்களுடன் மேற்கொண்டு, அவரும் அனுமதியளித்தபிறகு, இக்கட்டுரையை உங்கள் நாட்டுப் பத்திரிகைக்கும், எனது நாட்டில் நாற்பத்து முன்று ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வெளிவருகின்ற 'மல்லிகை'க்கும் ஒரே சமயத்தில் அனுப்பி வைக்க உளங்கொண்டேன்.

ஜெயகாந்தன் sir உடனான எனது வெளிப்படையான உறவு கடந்த இருபது வருடங்களாக நீடித்து வருகின்றது. அதற்கும் அப்பால், துரோணர் ஏகலைவன் போன்ற மானசீக் உறவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதானால் இன்னும் மேலே சென்று ஏற்ததாழ முப்பது வருடங்கள் என்று காலவரையறை செய்யலாம்.

'இந்தக் கடிதத்துக்கு பதில் வருமோ, வராதோ' என்று சந்தேகத்தில் நான் எனது இருபத்திரண்டாம் வயதில், 90 களில் எழுதியனுப்பி வைத்த நீண்ட மடலை, நானே சிறிதும் எதிர்பார்க்காத விதமாக 'தொடரும்' ஆண்டு மலரில் வெளியிட வைத்து, எனது வினாக்களுக்கு விடையும் பகர்ந்தது மட்டுமென்றி, அந்த முதல் கடிதத்திலேயே 'உங்களைப் போன்ற நல்ல எழுத்தாளர்களுக்கு' என்று 'பிரம்மரிஷி' பட்டம் வழங்கி, என்னை ஆச்சரிய மழையில் மூங்கடித்த மாபெரும் இலக்கியவாதி ஜெயகாந்தன் அவர்களை நான் உடன் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டேன். அதன் பிறகு அவரது ஒவ்வொரு நூலையும் படிக்கும் தோறும் எனக்குள் ஏற்பட்ட உணர்வுகளை, கருத்துக்களை கடிதங்கள் மூலம் பதியவைத்து அனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தேன்.

1996இல், திடீரென்று எனது இந்திய விஜயம் நிகழ்ந்தது. எனது உறவுகளான பாத்திமா மைந்தன், சாஹ்ல் ஹமீது ('மாலைமுரகு' பிரதம புகைப்படப்பிடிப்பாளராகப் பணியாற்றியவர்) ஆகியோர் புடைகுழு ஒருநாள் அவரைச் சந்தித்தேன். ஏற்ததாழ பதினெண்ந்து நிமிடங்களே பேசிக் கொண்டோம்.

அதிலும் பெரும்பாலும் நானே பேசிக் கொண்டிருந்தேன். என்கேள்விகளுக்கு அவர் ஓரிரு வார்த்தைகளில் விடை சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். எனினும், அந்தச் சிறு சந்திப்பிலேயே அவரிடம் தெள்ளெனத் துலங்கிய நற்பண்புகளை இன்னும் நான் எண்ணியெண்ணி வியந்து கொண்டிருக்கிறேன். உள்ளத்தின் அடியாழத்திலிருந்து பிறந்த அன்பையும், மனிதனேயத்தையும், பண்பாட்டையும், இவற்றின் அடித்தளமாக ஓடிக்கொண்டேயிருந்த...

இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிற----வெட்கம் தோய்ந்த மென்னகையையும் என்னவென்பது? மேடைகளில் சிங்கமெனக் கார்ஜித்த, புலிபோல் உறுமிய ஜெயகாந்தன் அவர்களை நான் கண்முன்னே கண்டபோது, உயர் குலத்து ஆடவர் ஒருவர் தம்மோடு சலசலவென்று பேசுகின்ற, பொதுவான சம்பிரதாயங்களையெல்லாம் மீறிவிட்டு மேலே வந்து நிற்கின்ற, ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணைத் தனக்கேயுரிய முதிர்ச்சியோடும், வியப்போடும் பார்க்கின்றபோது ஏற்பட்ட நாணமா? திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற ஆண்களுக்கான நாணுடைமை போன்று அந்த வெட்கம் அவரிடத்தே ஏற்பட்டிருக்கலாம் என நினைக்கிறேன். இன்றுவரை, ஜெயகாந்தன் sir உடனான அந்தச் சந்திப்பையே எனது சாதனையாகக் கருதுகிறேன்.

இலங்கை திரும்பிய பின்பு, அந்த அனுபவத்தை உடனடியாகப் பதிவு செய்து 'தினகரன் வாரமஞ்சரி'யில் புகைப்படத்துடன் வெளியிட்டேன். அந்தக் கட்டுரையின் ஒரு cutting ஐ ஜெயகாந்தன் sir இற்கும் அனுப்பி வைத்தேன்.

பின்னரும், அவரது ஓவ்வொரு புத்தகத்தையும் படித்து எனது கருத்துகளை----அவரது பதில் வராது எனத் தெரிந்தும் - அனுப்பிக்கொண்டேயிருந்தேன். மீண்டும் தீட்ரென நான் ஆண்த வெள்ளத்திலே முழுக் நேர்ந்தது, 'மறுபடியும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்' எனும் தலைப்பில் 'குழுதத்'தில் தொடராக எழுதிவந்த கட்டுரைகளில் இன்றைய இந்தியா பற்றிய எனது கேள்வியொன்றுக்கான பதிலை, 'அன்புள்ள ஸஹானாவுக்கு' எனும் மகுடத்தோடு அவர் எழுதியதைப் படித்தபோது. அதைவிடப் பிரமிப்பு என்னவென்றால், "இவரை எனது சஹ்ருதயர்களில் ஒருவர் என உணர்ந்துகொண்டேன்" என்று ஜெயகாந்தன் அவர்கள் என்னைப்பற்றி அதில் குறிப்பிட்டிருந்தததான். இதை நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை!.

பின்னரும் நான் கடிதத்தொடர்பு கொண்டிருந்தபோதும், அது எனக்குத் திருப்தியளிக் கவில்லை. ஏனெனில், எனது விமர்சனங்களுக்கான பதிலொன்றும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

ஜெயகாந்தன் sir கடிதங்களுக்குப் பதில் அனுப்பும் வழக்கம் கொண்டவர் அல்லரோ! எனவே, அவரது வீட்டுத் தொலைபேசி இலக்கத்தை இடையறாது தேடி, கடந்த மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு கண்டுபிடித்தேன். அதன் பின்னர் எல்லாமே இலகுவாகப் போயிற்று. அவரது நூல் களைப் படித்து ஏற்படும் எண்ணவோட்டங்களைக் கடிதத்தில் வடித்து அனுப்பிச் சரியாகப் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு, தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எனது வினாக்களுக்கான அவரது பதிலைப் பெற்றுக் கொள்வேன். நேரில் பார்த்ததைவிட மென்மையாக, இங்கிதமாக. பொறுமையாக அவர் விடையளிப்பார். சில சமயங்களில், “நண்பர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்பார். நான் உரையாடலை முடித்துக்கொள்வேன்.

இவ்வாறான தருணங்களில் ஒருமுறை அப்புவோடு (ஜேகேயின் மகன்) பேச நேர்ந்தது. “சிலோன்ஸ்யிருந்து ஸஹானா பேசுறேன்” என்றதுமே, “ஓ! ஸஹானாவா? உங்கள் நன்னாத் தெரியுமே” என்றார். “எப்படி?” என்று கேட்டேன். “:போட்டோவில் பாத்திருக்கேன். அப்பா உங்களப் பத்தி எழுதியிருக்காங்க, இல்லையா?” என்று கேட்டார். தொடர்ந்து நாட்டு நடப்புக்களையெல்லாம் சரளமாக அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இடையில் கேட்டேன். “நீங்க நரசிம்மன் தானே?”

“இல்ல, ரொம்பப் பேரு அப்படித்தான் சொல்றா....நீங்க சொன்னதுல் பின்பாதிதான் சரி. எல்லாரும் கூப்பிட்ற மாதிரி அப்புன்னு கூப்பிடலாமே....” என்றார். எத்தனையோ முறை கேட்டுப் பார்த்தேன். அவர் தனது சரியான பெயரைக் கூறவேயில்லை. அடுத்தநாளே ஜெயகாந்தன் sir இடம் இந்தக் கதையைக் கூறி, “அவர் பெயர் நரசிம்மன் இல்லையா?” என்று கேட்டேன். ஏனெனில், ஜெயகாந்தன் sir இன் வாழ்க்கை வரலாறு எனது விரல் நுனியில் இருக்கிறது என்ற எனது ஈகோவை அப்பு தூளாக்கி விட்டது என்னை என்னவோ செய்தது. ஜெயகாந்தன் sir , “அவர் பேரு ஜெயசிம்மன்” என்று திருத்திச் சொல்லித் தந்தார்.

பின்னொரு நாள் அவரது மனைவியுடன் பேசினேன். “அவரோட ரசிகையா நீ ?” என்று கேட்டவர், “அவரோட cell லுக்கு எடுத்து நேரடியாப் பேசு” என்று கூறி ஜெயகாந்தன் sir உடைய கைத்தொலைபேசி இலக்கத்தை தந்தார்கள்.

அது முதற்கொண்டு எவ்வித தங்கு தடையுமின்றி அவருடன் உரையாடி வருகிறேன்.

2004 டிசம்பரில் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளைப் பெருமளவில் சின்னாபின்னப் படுத்திய சனாமி என்னை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. அதுபற்றி அவருடன் பேசினேன். அப்போது அவர் சொன்னார். “சனாமியப் பத்தி பயப்பட வேண்டாம். அது எப்பவாவது ஒரு தடவைதான் வரும்.”

ஒரு அழிவுக்குப் பிறகும் உலகம் தழைக்கும், தழைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற இந்த மானுடப் பேர்பிமானத்தை சனாமி குறித்து முன்வைக்கப்பட்ட ஒலங்களையெல்லாம் விட, கருத்துக்களையெல்லாம் விட, மிக வலிமையானதாக நான் மதிக்கிறேன்.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு 'தினகரன்' பத்திரிகை ஆசிரியர் அருள் சத்தியநாதன் தமிழகத்துக்குச் சென்று ஜெயகாந்தன் sir ஜெயகாந்தித்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து, அந்தப் பயண அனுபவங்களைத் தொடராக 'தினகரன் வாரமஞ்சரி'யில் வெளியிட்டார். அதில் ஒரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார் : 'இலங்கையிலிருந்து எத்தனையோ பேர் தமிழகம் சென்று ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவரோடொமினிக் ஜீவாவையும், அந்தனி ஜீவாவையும் மட்டுமே நினைவில் வைத்திருக்கிறார்.'

இந்த வரிகள் என்னைத் துணுக்குறச் செய்தன. அதெப்படி ஜெயகாந்தன் sir அப்படிக் கூறலாம்? அவருடனான எனது நீண்ட கால உறவு என்னைத் தார்மீகக் கோபம் கொள்ள வைத்தது. உடனடியாகத் தொலைபேசியைச் சமுற்றி “அப்படிச் சொன்னீர்களா?” என்று கேட்டேன். எனது குரல் மூலமாகவே எனது வேகத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஜெயகாந்தன் sir , “இல்லையே...நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே....” என்று வழக்கமான வெட்கம் கூடிய சிரிப்போடு மறுத்தார்.

அப்படி ஒரு பத்திரிகையாளரைச் சந்தித்த ஞாபகமே தனக்கில்லை என்று கூறிய அவர், அந்தப் பத்திரிகையின் நறுக்குகளை அனுப்பிவைக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். நான் வானலோகத்தில் மிதக்கலானேன். ஜெயகாந்தன் sir என்னிடம் உதவி கேட்பதென்றால்...ஓ!

உடனடியாக அந்தத் தொடரின் இரண்டு நறுக்குகளை அனுப்பிவைத்த நான், முன்றாவது நறுக்கை மிகமிகத் தாமதமாகவே அனுப்பினேன். அவரோ வழக்கம் போலவே. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் எவ்வளவு சின்னத்தனமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்ற இழிவுணர்வு என்னைக் கேவி செய்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, அவரது சில கருத்துகளில் முரண் படுகின்ற நான், (உதாரணமாக...அமெரிக்கா, உலகமயமாக்கல், பூகோளக் கிராமம் பற்றிய கருத்துகள்) அவருடனான எதிர்வாதத்தை காரசாரமாக முன்வைத்துக் கடிதங்கள் எழுதுவேன். அவரோ மாறாத அதே அன்போடு...! ஆழமாக யோசித்துப் பார்க்கும் போது, நன்னோக்குடைய ஓர் உள்ளத்திலிருந்து அத்தகைய கருத்துகள் வெளிவருவது இயல்பே என்று உண்மையாகவே உணர்கிறேன். 'நக்கீரன்' மலர் படித்து முடித்தபின் அவர் மீதான அன்பும், மரியாதையும் மிக அதிகரிக்கக் காண்கிறேன். ஹென்றியாகவே வாழ்ந்து, ஹென்றியைப் படைத்த ஒருவரிடமிருந்து இத்தகைய கருத்துகள் எழுவது இயல்போகும் என்றும் முடிவு கொள்கிறேன்.

கடந்த ஜனவரியில் அவர் சுகவீனமுற்று தீவிர சிகிச்சைக்கு உட்பட்ட செய்தியைத் தூரதிர்ஷ்டவசமாக இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகே அறிந்து கொண்டேன். உடனே பேசினேன். “ஒரு மாசமா ஹாஸ்பிடல்ல இருந்தேன்” என்று மிகச் சாதாரணமாகச் சொன்னார். என்னுள்ளம் உடைந்து போனது. உடனே சென்று அவரைப் பாக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை மிகுந்தது.

ஏப்ரல் 24ம் திகதி இரவு ஏழை மணியளவில் அவருக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்துச் சொல்ல காற்றலை வழியே தொடர்பு கொண்டபோது பின்வருமாறு கேட்டேன் :

“புதிதாக ஏதும் எழுதவில்லையா sir? ”

“வரும்” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் சிரிப்புடன் விடை கூறினார். அந்த ஒரு சொல் என்னுள் ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்களை எழுப்பிவிட, உற்சாகமாகக் கூறினேன்.

“எப்பவுமே எதிர்காலத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்வதுதான் உங்களது plus point sir . அதுமட்டுமல்ல , எப்பவும் நல்லதையே நினைத்து, நல்லவற்றின் மீது மட்டும் நம்பிக்கை கொள்வீர்களே....உங்களது இந்தக் குணம்தான் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கிறது.”

சிரித்துக் கொண்டார்.

தொடர்ந்து கூறினேன்.

“sir, உங்களுக்குச் சுகவீனம் என்றதுமே உடனே வந்து பார்க்கணும்னு நெனக்கிறேன். குழந்தை குட்டிகளால் தான் ஒண்டும் செய்ய முடியல...”

“அழைச்சின்டு வாங்கோ....”

“நீடுமி வாழுமூம் sir நீங்க ” என்று அவரை வாழ்த்திவிட்டுப் பின்வருமாறு கூறினேன். “ sir , நீங்க வாழும் காலத்துல வாழுமோம் என்பது எங்களுக்கெல்லாம் பெருமை. ஆனா, அதுல ஒரு சிறிய குறையும் இருக்கு. நீங்க தீவிரமா எழுதின காலத்துல உங்களோடு ஒரு friend ஆக அல்ல, ஒரு வாசகியாகவாவது தொடர்பு கொள்ள என்னால் முடியாமல் போயிட்டுதே என்ற கவலை எனக்கு எப்பவும் உண்டு.”

எனது இந்த அபிப்ராயத்தைக் கேட்டு வழக்கம் போலவே சிரித்து வைப்பார் என்று எதிர்பார்த்த என்னை, அவரது பதில் திக்குமுக்காடச் செய்தது.

“ஆமாமா....வாழுக்கையில் சில பகுதிகள் நாம தவற விட்டிருக்கோம....” இந்த வாசகங்களுக்கு நிகராக வேறு எந்தப் பெரிய பரிசுதான் கிடைத்திருந்தாலுமே நான் அவ்வளவு புளகாங்கிதம் அடைந்திருப்பேனா? அறியேன்.

அவரது பவளவிழா ஞாபகார்த்தமாக 'நக்கீரன்' வெளியிட்ட மலரைப் படித்தவுடன் என்னுள் ஏற்பட்ட உணர்வுகள் அனந்தம். அவற்றை ஒழுங்காகப் பதிவு செய்தபின்னர், எனது நன்பர்களுக்கு மலரைப் படிக்கக் கொடுத்தேன். கடந்த வாரங்களில் ஒருநாள் ஜெயகாந்தன் sir உடன் இது சம்பந்தமாகப் பேச என்னித் தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றினேன். பொதுவாகவே உரையாடலின் ஆரம்பத்தில் லேசான ஈடுபாடின்மையைக் காட்டுவது அவருடைய வழக்கம்.

அதற்கு அவரது அவ்வப்போதைய மன்றிலைகள் காரணமாக இருக்கலாம். தொலைபேசி உரையாடல் ஒன்றுக்கு நான் முற்று முழுதாகத் தயாராகி அவரை அழைக்கின்ற அவ்வேளை, சிலவேளை அவருக்கு எக்கச்சக்கமான நேரமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

அன்று நடந்த சம்பாஷணையை அப்படியே பதிவு செய்கிறேன்.

நான் : உங்களோடு 'நக்கீரன்' பவளவிழா மலரைப் படிச்சேன். அதுபத்தி பேச விரும்புகிறேன் sir....

JK : அப்படியா? (லேசாகச் சிரிக்கிறார்.)

நான் : மலர் பிடிச்சிருக்கா sir....?

JK : ம்.

நான் : (அவர் என் நுடன் உரையாடவதற் குத் தயாராகவில்லை என்பதை உணர்ந்தவளாகக் கேட்கிறேன்) 'நக்கீரன்' செஞ்சா அது நல்லாருக்காது, உங்களுடைய இலக்கியப் பங்களிப்பை அது முழுமையா வெளிக் கொணராது என்று ஒரு கருத்து இருக்கு sir....அதனாலதான் கேட்டேன்.

- JK :** இல்ல...இல்ல... நன்னாவே செஞ்சிருக்கா.
- நான் :** ஆமாமா...அட்டைப்படம்கூட அருமையா வந்திருக்கு, இல்லையா sir....?
- JK :** (லேசாகச் சிரிக்கிறார்.)
- நான் :** மலர முழுசா படிச்சிட்டங்களா sir....?
- அவசரமா செஞ்சதால ஒன்றிரண்டு அச்சுப் பிழைகள் இருக்கு. மத்தபடி எவ்வளவு பெரிய நண்பர்கள் வட்டம்... எவ்வளவு உயர்வான கருத்துகள்... என்னப் பதிவுகள்...எல்லாமே என்னை மலைக்க வெச்சிருச்சி sir...
- JK :** (மெளனம்.)
(அவரது மூட நல்லபடியாக இருக்கிறது என்பது எனக்குப் புரிகிறது.)
- நான் :** வழக்கமா நா போன் பண்ணினா நண்பர்கள் வந்திருக்காங்கன்னு சொல்லிட்டு என்கிட்டயிருந்து தப்பிச்சு போயிருவீங்களே.. இன்னக்கி நா எப்படியும் பேசுதா இருக்கேன். இப்ப முடியாட்டி நாளைக்குப் பேசுவேன்...
- JK :** (நான் வேண்டுமென்றே முன்வைத்த குற்றச்சாட்டை அவசரமாக மறுக்கிறார்.) இல்ல...அப்படியெல்லாம் ஒன்னும் இல்ல...பேசங்க.
- நான் :** ஏன் sir இதுல ஸ்ரீகாந்த sir , நாகேஷ் sir எல்லாம் எழுதலை?
ஸ்ரீகாந்த sir நல்லாயிருக்காரா?
- JK :** நல்லாயிருக்காரு. நான்தான் திரும்பத் திரும்ப ஒரேமாதிரியான கருத்துக்களைப் போடவேணாம்னு சொன்னேன். அவங்கள்ளாம் என்னுடைய மணிவிழா மலர் ஒண்ணு வந்திச்சே....அதுல எழுதியிருக்காங்க.

நான் : உங்கட 'சிட்டுக்குருவி பாடுது , தன் பெட்டைத் துணையைத் தேடுது'ன்கற பாட்டப் பாடின ஜோசுதாஸ் sir இற்கு இதுல இடம் கொடுத்திருக்கலாமே sir ?

JK : அதப் பாடினது அவர் இல்லையே.....

நான் : அப்போ PB ஸ்ரீனிவாஸ் சாரா? நா அந்தப் பாட்ட ரெண்டு முறைதான் கேட்டிருக்கேன்.

JK : ஆமா ஸ்ரீனிவாஸ்....

நான் : ரெண்டு பேர் குரலும் ஒரு மாதிரித்தானே. அதனால் நா தப்பா வெளங்கிட்டேன்.

JK : ஒன்று போலத் தான் இருக்கும். ஆனா பழகினவங்களுக்கு வித்தியாசம் புரியும்.

நான் : (கே.ஆர்.விஜயாவுக்கு ஏன் இடம் கொடுக்கவில்லை என்று கேட்க எண்ணியிருந்தபோதும், தொடர்ந்து இதே பாணியில் கேள்வி கேட்பது அவருக்கு அலுப்பை உண்டாக்கும் என உணர்ந்து பேச்சைத் திசை மாற்றுகிறேன்.) ஏற்கனவே 'கையில் ஒரு விளக்கு' கதையில் படிச்சிருந்தாலும், உங்களுக்கு பாரதி மேலுள்ள பற்று... உங்களுடைய மிகப் பெரிய நண்பர்கள் வட்டம்....இதப் பத்தியெல்லாம் இந்தப் புத்தகத்தால்தான் முழுசா அறிய முடிஞ்சது. உங்களுடைய மேடைப் பேச்களைப் பத்தி ஏற்கனவே 'அரசியல் அனுபவங்கள்'ல் படிச்சிருந்தாலும், இந்தப் புத்தகத்துல் உங்களுடைய மேடைப் பேச்களைல் எடுத்த சில போட்டோக்களைப் பாக்குறபோது, நீங்க எவ்வளவு ஆவேசமா பேசியிருப்பீங்கன்னு உணர முடியது ஸார்.

JK : (லேசான வெட்கம் கலந்து சிரிக்கிறார்.)

நான் : திரும்பவும் எனக்குக் கவலை வருது ஸார்....அந்தக் காலங்கள்ல உங்களோட நான் தொடர்பு கொள்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டல்லியேன்னு....

JK : எங்களுக்கு முன்பும் சில காலங்கள் நாம தவற விட்டிருக்கோம். எங்களுக்கு பின்பும் சில காலங்கள் தவற விட்டிருக்கோம். இப்ப கையில இருப்பது நிகழ்காலம் மட்டும்தான்.

நான் : (அவர் எந்த அர்த்தத்தில் கூறுகிறார் என்பது எனக்குப் புலனாகவில்லை. ஏதோ ஒரு நல்ல அர்த்தமே இருக்கும் என்ற எண்ணியவளாகத் தொடர்ந்து பேசுகிறேன்) இந்த மலர்ல எவ்வளவோ பெரிய மனுஷர்கள் உங்கள் வாழ்த்தத் தகுதியில்லாததால் வணங்குறோம்னு சொல்லியிருக்காங்க. அதப் படிச்சபிறகு, நீங்க என்னதான் என் னை ச ஹ் ரு தயர்களில் ஒரு வர்னு சொல்லிட்டாலுமே, உங்களுக்கு நான் பிறந்தநாள் வாழ்த்து சொன்னதெல்லாம் பெரியதனமோன்னு தோணுது ஸார்.

JK : உண்மையான அன்பு இருந்தா வாழ்த்தலாம்.... அதுல தப்பில்ல...

நான் : வயது கூடிய நண்பர்கள் பற்றி உங்க அபிப்ராயம் என்ன? (JK கேள்வி புரியாதது போன்று மொனம் காக்கிறார். திரும்பவும் கேட்கிறேன்.) ஏன்னா, எனக்கும் வயது கூடிய நண்பர்கள் இருக்காங்க, அதனாலதான் கேட்டேன்.

JK : அவங் களுக்கு உரிய மரியாதையைக் கொடுத்துட்டா சரி.

நான் : இந்த மலர்ல நாலு பெண்கள் எழுதியிருக்காங்க. அதுல ரெண்டு பேர் உங்களப் பத்தி மோசமா எழுதியிருக்காங்க. வாஸந்தி ஆணவம் என்ற சொல்லப் பாவிச் சிருக்காங்க. லட்சமி அகங்காரம்ன்ற சொல்லப் பாவிச்சிருக்காங்க. எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு sir.

JK : இல்லயே...முன்ன அப்படியிருந்தேன். இப்ப அப்படியில்லன்னுதானே எழுதியிருக்காங்க? (அவர் இயல்பாகவே தனக்கு வாய்க்கப்பெற்ற நல்லியல்பின் காரணமாகவே இப்படிக் கூறுகிறார் என்று நான் உணர்கிறேன். அவர் தொடர்கிறார்.) ஒருவேளை நா அப்படியிருந்திருப்பேன்....சின்னப் பிள்ளைகளப் பயங்காட்டுற மாதிரி...

நான் : பத்மா சுப்பிரமணியன் ஏற்கனவே உங்க குடும்பத்துக்கு நெருக்கமானவரு. ஆரோவில் இரா. மீனாட்சி புதியவர்தானே...இப்பதானே உங்களோட பழக்கம்?

JK : ஆமாமா....புதுசாதான் தெரியும்.

நான் : அவர்தான் மிகச்சரியா எழுதியிருக்காரு. பாரதிபுரம் பத்தி எழுதியிருக்காரே... பாரதிபுரத்திலுள்ள எண்பது வீடுகளிலும் ஜெயகாந்தன் வழங்கிய பாரதியார் கவிதைகள் வழக்கில் இருக்கின்றனன்னு. அந்த வரிகளப் படிச்சு நா அழுதுட்டேன்.

JK : (கனத்த மெளனம் காக்கிறார்.)

நான் : வாழ்க்கையைப் பத்தின உங்களுடைய கருத்து படிக்கும்போது ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது sir. எங்களுக்கெல்லாம் வாழ்க்கைனா என்னன்னு தெரிஞ்சிருக்கு. ஆனா, வாழத்தான் தெரியலன்னு நீங்களே சொன்னா, நாங்க என்ன sir சொல்லுறது ?

JK : எந்தச் சந்தர்ப்பத்துல் அப்படிச் சொல்லியிருக்கேன் னு பாக்கணும்.

நான் : It's a creative silence னனு ரவி சுப்பிரமணியன் சொல்லியிருக்காரே, அதுப் படிச்சபிறகு, இனிமே புதுசா எழுதல்லியான்னு உங்கள அடிக்கடி கேக்குறத நிறுத்திடனும்னு நெனக்கிறேன் sir .

JK : இல்ல...இல்ல...கேக்கத்தான் செய்வா.

நான் : ஆமாமா. எழுதுறதுக்கு எவ்வளவு தைரியம் வேணுமோ, அதேயளவு தைரியம் எழுதுறத நிறுத்துறதுக்கும் வேணும்னு சொல்லியிருக்காரே... ரொம்பச் சரி...உங்களப்போல ஆரம்பத்துல எழுதிக் குவித்த ஒருவர் இப்போ எழுதாம இருக்காரேன்னு யாரும் யோசிக்கிறது தவறில்லத்தானே...அதுசரி sir. அந்தத் தேவாரம் கதையைக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.

JK : (ஒரு குழந்தைக்குச் சொல்வதுபோல அந்தக் கதையைக் கூறி முடித்தபிறகு சொல்கிறார்.) அவரு ஒரு போலிஸ் சூப்பிரண்டன்டு. மத்தபடி, அவருக்கும் எனக்கும் எந்த விரோதமும் இல்ல.

நான் : ஆனா, அந்த மீசை உங்களுக்கு ரொம்பப் பொருத்தம் sir.

JK : அகலமான முகத்துக்குப் பெரிய மீசை எடுப்பாயிருக்கும்.

நான் : எம்.ஜி.ஆர். எங்கு போட்டியிட்டாலும் அவரை எதிர்த்து அங்கு நான் போட்டியிடுவேன்னு சொல்லியிருக்கீங்களே, அவருடைய தனிப்பட்ட குணநலன் கள், தயாளகுணம்... இதப் பத்தியெல்லாம் உங்க கருத்தென்ன? உதாரணமா சொல்றதுன்னா, ஒருத்தா சொல்லியிருக்காரு, உலைய அடுப்புல வெச்சிட்டு எம்.ஜி.ஆர்.கிட்ட போகலாம், நிச்சயமா அரிசி கிடைக்கும்னு. அவ்வளவு நம்பிக்கையோட மக்கள் அவரப் பாத்திருக்காங்களே.... இதப்பத்தி என்ன நெனக்கிறீங்க?

JK : பிச் சைக் காரங் கஞக்கு வேணா அது பெருசாப்படலாம். எல்லாரும் சமமா வாழுணும்னு நெனக்கிற ஒருவனுக்கு அது சரிப்படாது. உண்மையில், அவர் அப்படி இருக்கவும் இல்ல. பிரபலம் பெர்றதுக்காக அப்படி செஞ்சாரு. ஜனநாயகத்துல மக்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெர்றது ஒரு முக்கியமான அம்சம் இல்லியா?

நான் : இந்த மலர்ல உள்ள கட்டுரைத் தலைப்புகளிலேயே எனக்குப் பிடிச்ச தலைப்பு என்ன தெரியுமா? 'தொடரும்' சந்திரகாந்தன் எழுதியிருக்காரே, 'அன்பென்னும் பிடிக்குள் அகப்படும் மலை'ன்னு. அதுதான். மத்தது, 'காந்தன் எத்தனை காந்தனாடி?'

JK : (மெல்லிய ஓசையுடன் சிரிக்கிறார்)

நான் : சாவித்திரி கண்ணன் சொல்லியிருக்காரே... ஜெயகாந்தனைப் போல் யாரும் வாழக்கூடாதுன்னு. இதப்பத்தி...?

JK : அது அவர் கருத்து. ஒவ்வொருத்தர் கருத்துக்கும் நா போய் பதில் சொல்லிட்டு இருக்க முடியுமா?

நான் : உங்க நண்பர்கள்கேயே பிரின்ஸ் நீல்தான் விந்தியாசமான அனுபவங்களப் பகிர்ந்துகிட்டிருக்காரு. உதாரணமா, அவருடைய பர்ஸ் காணாமல் போனது, உடல் நலமில்லாத 23 வயது மகன்..

JK : ஆமாமா.

நான் : உங்க ஏகபத்தினி விரதன் ஜோக்...அது வேற யாரு சொல்லியிருந்தாலுமே எனக்குப் பிடிச்சிருக்காது. ஆனா, நீங்க சொன்னதினால் பிடிச்சிருக்கு.

JK : என்ன அது?

நான் : ஒரு ஏகபத்தினி விரதனா வாழத்தான் விரும்புறேன். அந்தப் பத்தினிதான் யார்னு தெரியல்ல...இந்த ஜோக்தான்.

JK : (சிறிது சத்தமாகச் சிரிக்கிறார்.)

நான் : உங்க சோவியத் நண்பர் விதாலி பூர்ணிகாவோட படம் ஏன் வரல்ல?

JK : அவா வந்து : .பைலைக் கேட்டா, கொடுத்தேன். அள்ளிட்டுப் போயிட்டா. அந்தப் படம் உங்கக்கிட்ட இருக்கா? இருந்தா அனுப்புங்களேன். பூர்ணிகா என்னைவிடப் பத்து வயது இளையவரு. இப்ப இல்ல. காலமாகிட்டாரு.

நான் : (அவருடைய ஞாபக சக்தியை வியக்கிறேன். ஏனெனில், 1996 இல் அவரைச் சந்தித்தபோது, “எனக்குப் பிடிச்ச படம்” என்று சொல்லி அந்தப் படத்தைக் காட்டியிருக்கிறேன்.) முந்தி உங்கக்கிட்ட காட்டினேனே அந்தப் படம்....’குங்கும்’த்துல வந்தது...அது இருக்கு. கட்டாயம் அனுப்புறேன் sir. எங்கள் மாதிரி இளைய தலைமுறைக்கு நீங்க என்ன சொல்ல விரும்புறீங்க? குறிப்பா...பாரதிக்குப் பிறகு கவிதை எழுதுற யாரைப் பத்தியுமே நீங்க நல்லபடி சொன் ன து கீடையா து ன் னு ம ல ர ஸ படிச்சேன்....(நான் எனது கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றை அவருக்கு வழங்கியின்னர், சிறிது நாள் கழித்து, “படிச்சீங்களா?” என்று கேட்க, “ஆமா” என்பதைத்தவிர அவரிடமிருந்து வேறு வார்த்தை வரவில்லை. நல்லவேணா, போன என்பதால் தப்பினேன். அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டேன்.)

JK : நா யாருக்குமே குறிப்பா எதுவும் சொன்னது கிடையாது.

நான் : எத்தனை பெண்ணீயக் கருத்துகள் புதிதா வந்தாலுமே நீங்க சொன்ன பெண்ணீயக் கருத்துகளுக்கு ஈடாகாது sir.

JK : ஆமா.... பெண்ணீயம் இப்ப விபரீதமாத்தான் போயின்டிருக்கு.

நான் : பெண்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புறீங்க?

JK : பெண்கள் தைரியமா இருக்கணும்.

நான் : நாம பேசின்தையெல்லாம் ‘நக்கீரனு’க்கு எழுதி அனுப்பவா sir?

JK : சரிம்மா.

இந்த உரையாடலிலே நான் ஜெயகாந்தன் என்கின்ற மாமனிதரிடம் நம்மைப் போன்றவர்கள் கற்றுக் கொள்வதற்கு இன்னும் ஏராளமான விடயங்கள் உண்டென்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். “ஜெயகாந்தனுக்கு மேலே நீ இன்னும் வளரவில்லை” என்று எனக்கு எனது நண்பர்கள் சொல்வதுண்டு. ஜெயகாந்தனுக்கு மேலே வளர்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

நாக்கு நுனிவரை வந்தும் அவரிடம் நான் கேட்காமலே விட்டுவிட்ட சில கேள்விகளையும் இங்கு குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். அவை :

1. உங்களை காங்கிரஸ் தலைவரா ஆக்கணும்னு அரசு நாச்சியப்பன் சொல்லியிருக்காரே?
2. கிரேஸி மோகன் முதல் கானா பாடகன் நாகரான்வரை பல திறத்தவரையும் நீங்கள் கவர்ந்தது எப்படி?
3. உங்களது அவ்வளவு பெரிய நண்பர்கள் சபையில் ஏன் ஒரு பெண்கூட இல்லை?
4. உங்கள் பக்கத்து வீட்டு ஆட்கள்கூட, உங்களைப்போல வித்தியாசமாவே இருக்காங்கன்னு திரைப்பட இயக்குனர் ராஜகுமாரன் சொல்லியிருக்காரே.... உதாரணமா.... பார்த்திபன், மனிவண்ணன் இவங்கள்ளாம்....?
5. ஆலமரம்' பாடலை சந்தோஷமாப் பாடுவீங்களா? இல்ல அழுதுகிட்டு பாடுவீங்களா?
6. ஏதாவது ஒரு பாரதி பாடலைப் பாடிக் காட்டுங்களேன்...?

மல்லிகை ஆகஸ்ட் 2008

எனது இரண்டாவது தமிழக விஜயம்

ஜெயகாந்தனை மீண்டும் சந்தித்தேன்.

26.08.2008 அன்று காலையில் தொலைபேசியில் பேசி அனுமதி பெற்றிருந்தேன். மாலை ஆறு மணிக்கு வருவதாகக் கூறியிருந்தபோதும், போக்குவரத்து நெரிசல் காரணமாக, கலைஞர் கருணாநிதி வீதியிலிருக்கும் அவரது வீட்டைக் கண்டுபிடித்துச் சேர்வதற்கிடையில் ஏழரை மணியாகிவிட்டிருந்தது. வீட்டு முன் வாசலில் அவரது மனைவியுடன் நம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம். “ஓ! ஸஹானாவா? வாங்க.. வாங்க..” என்று வரவேற்றவர், தொடர்ந்து “he is waiting from six” என்று கூறி வெளிமாடிப்படிகளை சுட்டிக்காட்டினார்.

படிகளில் ஏறி, மாடியில் ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்த குடிசையையடைந் தோம். பிரகாசமான விளக் கொளியில் மேஜையருகே அமர்ந்திருந்தார் ஜெயகாந்தன். கைகூப்பி வரவேற்றார். தளர்ச்சியும், முதுமையும் துலாம்பரமாகத் தெரிந்த போதிலும், அதையும் மீறிய மகிழ்ச்சியும், புன்முறுவலும் எனக்குத் தெம்பு ஊட்டிற்று.

“உங்களது மடத்திற்கு வந்ததில்லை. உங்கள் ஆசிரமத்திற்குத்தான் என்னால் வர முடிந்திருக்கிறது.” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினேன். ஜே.கே.அகலமாகப் புன்னகைத்தார். “ஸார், இவள்தான் உங்கள் பிறந்த தினத்திற்கு அடுத்த நாள் பிறந்த எனது மகள்” என்று எனது முன்று வயது கடைக்குட்டியை அறிமுகப்படுத்தினேன். குழந்தையை மடியில் இருத்திக் கொண்டார். அவ்வாறே புகைப்படத்துக்கும் ‘போஸ்’ கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் அவள் சின்னங்கிக் கொண்டு கீழேயிறங்க, “அம்மாதான் கிட்ட இருக்கானே.. ஏன் அழே..?” என்று அன்போடு கேட்டார்.

நான் ஆகஸ்ட் மாத 'மல்லிகை'யில் வெளிவந்த எனது 'எங்கள் ஜெயகாந்தன் ஸேர்' கட்டுரையைக் கொடுத்தேன். முதலிரண்டு, மூன்று பந்திகளைக் கவனமாகப் படித்தார். பிறகு முடிவிட்டு நிமிர்ந்தார். அத்துடன் விதாவி பூர்ணிகா படத்தையும் (கம்ப்யூட்டர் பிரின்ட் அவுட்) அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேன். சந்தோஷமாகப் பெற்றுக் கொண்டார்.

சமீபத்தில் நான் படித்த அவரது 'சிந்தையில் ஆயிரம்' (1987) பற்றி பேச்சைத் தொடங்கினேன். அந்நாலின் இறுதிப்பகுதியில், ஜெயகாந்தன் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்:- "இப்போதும் இந்தியாவிலிருந்து நல்விடை பெற்றுச் செல்லும் இலங்கை நண்பர்கள் என்னை அழைக்கிறார்கள். இப்போதும் நான் சொல்கிறேன். எனது படைப்புகளின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்றே நான் இலங்கை வருவதற்கான பாலமாய் அமையும்."

இதைப்படித்த பின்னர் உடனடியாக இதுபற்றி 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, கவிஞர் மேமன்கவி, இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர் ரஸ்மின் ஆகியோருடன் ஏலவே பேசியிருந்தேன். ஜெயகாந்தனின் அனுமதி கிடைத்தவுடன் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைத் தொடங்கலாம் என்று ஜீவா கூறியிருந்தார். மொழிபெயர்ப்புக்கு உரிய நூல் ஒன்றையும் யோசித்து வைத்திருந்தேன். 'தேவன் வருவாரா?'

நான் கேட்டதும் உடனடியாகச் சம்மதம் சொன்ன ஜெயகாந்தன் எந்த நூலை வெளியிடுவதென்று என்று சிறிது யோசனை செய்தார். 'சுதந்திர சிந்தனை', 'சிந்தையில் ஆயிரம்', 'ஒரு இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்' ஆகிய நூல்களில் இந்தியா பற்றிய செய்திகள் அதிகம் இடம் பெறுவதால், அவை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு அதிகம் பொருந்தா எனக்கூறி, "தேவன் வருவாரா?" மிகப் பொருத்தம் ஸார், அதில் நீங்கள் கூறியுள்ள சிறுவர் பிரச்சினைகள் இன்றைக்கும் பேசப்படுகின்றன" என்றேன். ஓப்புக்கொண்டார். அது மட்டுமல்ல, தனது நூலின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு வரும்போது அதன் வெளியீட்டு விழாவில் கண்டிப்பாகக் கலந்து கொள்வதாகவும் கூறினார். தள்ளாத வயதிலும் அவர் அப்படிக் கூறும்போது, எதிர்காலம் பற்றி அவர் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை தெள்ளென ஒளிர்வதைக் கண்டேன்.

"கி.பி.2000 இல் நாடுகளிடையே சுரண்டல் ஒழிந்து போகும் எனக் கூறியிருக்கிறீர்கள். இப்போது அதுபற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?" என்று கேட்டேன். "வெற்றியடையும், வெற்றியடைய வேண்டும்." என்று சுருக்கமாக விடை வந்தது. ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை விகவாசிக்கின்ற ஒரு optimist ஆக அவர் எனக்கு மீண்டும் தரிசனமானார்.

“குழந்தை இல்லாமல் குடும்பம் நடத்துகின்ற வாழ்க்கையைச் சொல்லித்தருகின்ற கயமைக்கு ஆட்படாமல் இளைய தலைமுறையினர் வாழுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். இதுபற்றி ‘கரு’ எனுங் தலைப்பில் ஒரு கதையும் எழுதியிருக்கிறீர்கள். எனக்கு மிக விருப்பமான கருத்து இது. இது எப்படி உங்களுக்குள் வந்தது?” என்று வினவினேன்.

“நானே யோசிச்ச சொன்னதுதான். குழந்தை இல்லாத வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை?” என்று திருப்பிக் கேட்டார்.

“சினிமாவுல கீழ்த்தரம் இல்லாத நகைச்சுவை வழங்கியவர் என்று என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் பற்றிக் கூறியிருக்கிறீர்கள். இப்போதைய சினிமா நகைச்சுவை பற்றி என்ன சொல்லலாம்?” இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் கூறுவார் என்பதை ஏற்ததாழ ஊகித்தபடியே வினவுகிறேன்.

“நான் இப்போது சினிமா பார்க்குறதில்லை. அந்தக் காலத்துல அவுங்க அப்படி செஞ்சு காட்டினாங்க. அப்பவும் அதற்கு எதிர்மாறான விஷயங்கள் இருந்தன. எல்லாக் காலத்துலயும் அப்படி ஒரு பகுதி இருந்துகிட்டுதானிருக்கும்” என்றார்.

“அந்தக் காலத்துலயே அப்பண்ணா இப்போ எப்படி?” என்று கூறிச் சிரித்த நான் தொடர்ந்து கேட்டேன். “அந்தக் காலத்துல நீங்க செஞ்சு சாதனை மாதிரி இப்ப, இந்தக்காலத்துல யாராவது செய்ய முடியும்னு நீங்க நெனக்கிறீங்களா ஸார்? இப்போ தொழில்நுட்பம் ரொம்ப வளர்ந்திருக்கு. நிறையப் பேர் எழுதறாங்க. இதையெல்லாம் தாண்டிதான்.”

சிறிது யோசித்தவிட்டுச் சொல்கிறார். “ஆமா, என்னைப் படித்தவர்கள் என்னைப் பயின்றவர்கள்..... என்னைப் போலவே எழுதனும்னு ஆசைப்பட்டு எழுதறவங்க இருக்காங்க.. என்னை மிஞ்சியும் எழுதறாங்க. சாதனை செஞ்சிருக்காங்க.”

இவ்வாறு அவர் கூறும் போது, அதில் எந்தச் செயற்கைத்தனமும் கலக்காத அடக்கத்தை இயல்பாகவே உணர முடிகிறது. ஒரு காலத்தில் “தமிழ்நாட்டில் ஒரேயொரு ஜெயகாந்தன் தான் உண்டு” என்று முழங்கியவர் இன்று இப்படிச் சொல்வதுவும் ஒருவகை பரிணாம வளர்ச்சிதான் என்று எனக்குப் பட்டது.

மீண்டும் வினா தொடுக்கிறேன். “இன்றைய இந்தியா..! அமெரிக்காவுடன் அணுசக்தி ஒப்பந்தம் ...!! இது பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?”

“ஓரு அரசாங்கம் எப்பவும் நல்லதையே செய்யும். நாட்டு முன்னேற்றத்துக்காக அது போடும் திட்டங்களை நாம் எதிர்க்க கூடாது. பொறுப்பில்லாம் கருத்துச் சொல்லக் கூடாது. அதுவும் நான் சொல்லக் கூடாது...”

“சொன்னா அதையே பெரிய topic ஆக்கி பத்திரிகைகள் போட்டுருவாங்க இல்லையா சார்?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்கிறேன். ஜே.கே. புன்னகைக்கிறார்.

“தி.மு.க -அ.தி.மு.க என்ன வேறுபாடு?” ‘குழுதம் அரசு பதில்கள்’ ரீதியில் இவ்வாறு கேட்டுவிட்டு, அவ்வாறு நறுக்கென்று கேட்பதன் நாகரீகமின்மையை உடனே உணர்ந்து, விபரமாகக் கேட்கிறேன்.

“தி.மு.க வுடன் விரும்பிச் சேர்ந்து கொள்கிறீர்கள், அ.தி.மு.கவுடன் என்ன வெறுப்பு?”

“தி.மு.க வுக்கு ஒரு கொள்கை உண்டு. அ.தி.மு.கவுக்கு கிடையாது. தி.மு.கவை எதிர்ப்பதைத் தவிர.”

தொடர்ந்து பேசியதில் ஜெயகாந்தன் சிறிது ஆயாசமுற்றவர் போலத் தோன்றினார். எனவே, வேறு திசையில் தொடர்ந்தேன்.

“நீங்களும் காணாமல் போயிருக்கீங்க.. நானும் காணாமல் போயிருக்கேன். உங்களுக்கும் குறத்திகளைப் பிடிக்கும்; எனக்கும் குறத்திகளைப் பிடிக்கும்.”

இடையில் பாத்திமா மைந்தன் சொன்னார்.

“ஓரு பொண்ணப்பத்தி நீளமா எழுதிட்டு வந்து, அவசம்பந்தப்பட்ட கடந்தகால அனுபவங்களை விபரிச்ச, கடைசியில் ‘அடி நினைவிருக்கா’ன்னு கேட்டு முடிச்சிருக்கீங்க.. ரொம்ப அருமை ஸார், சமீபத்தில் படிச்சேன்...”

நான் குறுக்கிட்டுக் கேட்டேன். “அப்பண்னா?”

அவரது ஆசிரமத்தை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். பல்வேறு புகைப்படங்கள், நடுவே காமராஜர் படம்.

“உங்களுடன் அரசியல் பேச எனக்குத் தகுதியில்லை. தெரிந்து கொள்வதற்காகக் கேட்கிறேன்” என்ற பீடிகையுடன் தொடங்குகிறேன். “காமராஜர் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.” உடனே சொல்கிறார்.

“அவர் ஒரு சிறந்த மனிதர்; அப்பழக்கற் தலைவர்; உயர்ந்த அரசியல்வாதி. அவரைப் போன்ற தூய்மையான மனிதர்களை இப்போது காண முடியாது. அதுவும் அரசியல்ல அறவே கிடையாது. அப்படி ஒரு சிலர் இருந்தாலும், அவங்களுக்கு அரசியல் வரவில்லை....”

“முதறினுர் ராஜாஜி பற்றி....?”

“அவரும் நிறைய சேவை உள்ளம் கொண்டவர். அவங்கள்ளாம் மக்களுக்காக நிறைய பாடுபட்டிருக்காங்க.”

“இந்தியா-பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஆதரிச்சவர்னு சொல்லி அவரை முன்பு எதிர்த்துப் பேசியிருக்கீங்க...” என்று அவரைத் திருப்பிக் கேட்கிறேன். எந்தத் தயக்கமுனின்றி அவர் உடனடியாக பதில் சொல்ல, எனது விழிகள் ஆச்சரியத்தால் விரிகின்றன. எப்போதும் அவருடன் கூடவே வருகின்ற நேரிய நோக்கு இப்போதும் அவருடன் ஒட்டிக் கொள்வதைக் காண எனக்கு வியப்பு மேலிடுகின்றது.

“ஆமா, அப்போ இருந்த குழப்ப நிலையில் அப்படி அவங்க நடக்கும் படியா ஆயிடுச்சி. இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் பிரிஞ்சாதான் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும்கிற நிலை இருந்தப்போ, இரண்டும் பிரிய வேண்டி வந்தது. ஆனா, பிரிஞ்சு போன பாகிஸ்தானுலயும் அமைதி நிலவல்ல; முஹம்மதவி ஜின்னா இறந்து போனாரு. லியாகத் அலிகான் சுடப்பட்டாரு...”

“முஹம்மதவி ஜின்னா சுட பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு உண்மையான காரணியா இருக்கல்லே... அவரு அதற்குத் தூண்டப்பட்டாருன்னு நா புதுசா படிச்சேன்...” என்று நான் சொல்ல, “பா.ராகவன்னு ஒரு ரெட்டர் இது பத்தி ஆழமாகவும், விபரமாகவும் ‘குழுத்தலு’ எழுதியிருக்கார்..” என்று எனது சாச்சா பாத்திமா மைந்தன கூறினார்.

ஜெயகாந்தன், பாத்திமா மைந்தன் இருவருமே சேர்ந்து விளக்கினார்கள்.

“உரிமையோட பேசும்போது ‘அடியே’ன்னு சொல்லுவாங்க இல்லையா? அப்படி உரிமையோட விளிச்சது தான் அது.” என்று ஜெயகாந்தன் கூறும் போது, எவ்வளவு பெரிய மனிதர்.. தனக்குச் சமதையாகக் கருதி எனக்கு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற பிரமிப்பு என்னுள் தோன்றிற்று.

அவருக்கு ஞாபகமிருக்குமோ என்கிற சந்தேகத்துடன் அவர் குறத்தியின் பின்னால் சென்ற கதை, ஒரு மணிநேரம் கிணற்றுக்குள் தவித்த கதை பற்றியெல்லாம் எனது சிற்றன்னையிடம் விலாவாரியாகக் கூறினேன். இடையிடையே மலர்ந்த புன்னகையுடன் ஜெயகாந்தனும் இணைந்து கொண்டார்.

நாம் பேசிக் கொண்டிருந்ததை தரையிலமர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்த அவரது உதவியாளர்களின் பக்கம் எனது பார்வை செல்ல, “இவர்களெல்லாம் ஸாருடைய உதவியாளர்களாக அல்லது ரசிகர்களாக இருக்க வேண்டும். இவங்களையும் படம் பிடிச்சுடுங்க” என்று மாமாவிடம் சொன்னேன். உடனே, ஜெயகாந்தன் “இல்ல.. உதவியாளர்கள் தான்” என்று திருத்திச் சொன்னார்.

“கீழே இறங்கறதும், வாறதும் உங்களுக்கு வேசா இருக்கா?”

“ஆம்” என்று தலையசைத்தார்.

அவரைப் பிரிய மனசின்றி மனம் நெகிழ்ந்து விடை பெற்று வரும்போது, எனது குழந்தையின் கையைப் பற்றி “குதா ஹா:பிஸ்”-(இறைவன் பாதுகாப்பானாக! என்பதைக் குறிக்கும் உருது வாசகம்)என்று கூறினார்.

கீழேயிறங்கி அவரது மனைவியிடம் வந்தனம் சொல்லிக் கொண்டோம். எம்முடன் வீதிவரை வந்த ஜெயகாந்தனின் உதவியாளர் எதிர் வீட்டைச் சுட்டிக்காட்டி “இது ஜே.கே. ஸாருடைய பொண்ணோட வீடு” என்றார்.

“யாரு காதம்பரியா?”

“இல்லை, தீபலஷ்டி”

இந்த வயோதிப் காலத்தில் ஜெயகாந்தன் ஸாருக்குத் துணையாக எதிர் வீட்டிலேயே அவரது மகள் குடியிருப்பது ஆறுதலாக இருந்தது. நேரே சென்று தீபலஷ்மியை சந்திக்க இஷ்டப்பட்டாலும், நேரம் இடம் தராததால், மனதில் ஞாபகக் குமிழிகள் நிறைந்து மோத காரில் ஏறினேன்.

அறைக்குத் திரும்பியதும் ஜெயகாந்தன், அவரது முதுமைத் தோற்றம், அவரது வீட்டின் கோலம் எல்லாம் என் மனதை அலைக்கழிக்க உடனே அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். “....உங்களையும், உங்கள் வீட்டின் வறுமைக் கோலத்தையும் கண்டபோது மனதுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது...ஊர் திரும்பியதும் உங்களுடன் பேசுவேன்.” என்று எழுதி முடித்து தபாலிடச் செய்தேன்.

சில தினங்களுக்குப் பின்னர், 'தினத்தந்தி' செய்தி ஆசிரியராக நாற்பது வருடங்கள் கடமையாற்றிய நாதன் (சண்முகநாதன்) அவர்களை அவரது புரசைவாக்கம் இல்லத்தில் சந்தித்தோம். தற்போது 'தினத்தந்தி' நிர்வாக இயக்குனரின் ஆலோசகராக இருக்கும் நாதன் தற்போது அப்பத்திரிகையில் 'வரலாற்றுச் சுவடுகள்' எனும் பகுதியை எழுதி வருவதுடன், சினிமா வரலாற்று ஆவணம் ஒன்றையும் அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவரது 'ஒரு தமிழனின் பார்வையில் இருபதாம் நாற்றாண்டு' (பூம்புகார் பதிப்பகம்) எனும் நூல் குறிப்பிட்டுப் பேசத் தக்கது. இந்நாலைப் பற்றி இந்தியாவின் தேசிய நாளிதழாகிய 'The Hindu' மதிப்புரை செய்யும் போது, "what distinguishes this book is the balanced and unbiased presentation covering events and personalities and an eye for scoops a sign of the matured journalist என்று கூறியுள்ளது.

“இது நல்ல முயற்சி ஸார். இதுல பக்கச் சார்பு தெரியலே. 'The Hundred' என்று Michel H.Hart எழுதின புத்தகத்தின் தமிழாக்கத்தை சமீபத்தில் படிச்சேன். அதுல இல்லாத விபரங்கள் கூட இதில் இருப்பது ரொம்ப நல்ல விஷயம். உதாரணமாகச் சொன்னா, பிரான்ஸிய வீராங்கனை ஜோன் ஓ.ப் ஆர்க் பற்றியோ, புரட்சித்தலைவர் சேகுவரா பற்றியோ அதுல ஏதும் தகவல் இல்ல.

கொர்பச்சேவ பற்றி அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் கூட அமெரிக்க நலன் சார்பானவை.” என்று நான் கூறியதை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நாமெல்லாம் ஜெயகாந்தன் ஸாரைக் கண்டால் எப்படிப் பயப்படுறோம்.. இவங்க எந்தப் பயமுமில்லாம் அவரோட சரிசமமா உட்கார்ந்து கேள்வி கேட்க அவரும் ரொம்ப இயல்பா விடை சொல்றாரு...” என்று பாத்திமா மைந்தன் என்னைப்பற்றி விபரிக்க, “ஜெயகாந்தன் ஸார் எப்படியிருக்கார் இப்போ?” என்று கரிசனையுடன் விசாரித்தார்.

லக்ஷ்மி கணேஷ் எம்.ஏ., எம்.எட். என்பவருடன் இணைந்து “World History –from stone age to computer age” என்ற ஆங்கில மொழி நூலையும், (Books India பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு 2007) எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இந்திய விலை ரூபா.500.00 பெறுமதியுள்ள இந்நூலை ‘பெருமதிப்புக்குரிய சகோதரி திருமதி.கெகிராவ ஸஹானா அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்களுடன்’ என்று எழுதி கையெழுத்திட்டுத் தந்தார். “தனது தமிழ் நாலுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பே இந்நூலை எழுதுவதற்குரிய பலத்தைத் தந்தது” என முன்னுரையில் கூறும் நாதன் “you might have read history books written by many. But, this one is special, since I have depicted a bird's eye view through an Indian perspective” என்று எழுதியுள்ளார். இதில் இலக்கியம், அரசியல், தத்துவம், கலாசாரம், சமயம் மற்றும் பல விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு எழுத்தாளர் மாலதி பாலனுடன் இணைத்து ‘மனோரஞ்சிதம்’ எனும் வார இதழை அவர் ஆரம்பித்து நடாத்தி கொண்டிருந்தார். “மனோரஞ்சிதம் என்ன ஆச்சு சார்?” என்று கேட்டேன்.

“ரெண்டு, முனு வருஷம் சென்றுசோம். பின்னாடி loss ஆயி நின்னு போச்ச. விளம்பரங்கள் கொஞ்சம் கெடச்சிருந்தா, கொண்டு போயிருக்கலாம்...” என்றார்.

பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், எழுத்தாளராகவும் பணியாற்றும் நாதன் பல சிறுக்கதைகளையும், நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். இலங்கை உட்பட பல நாடுகளுக்கும் விஜயம் செய்துள்ளார். தான் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள 'உலக வரலாறு' எனும் DVD யை இயக்கிக் காண்பித்தார். “இந்தக் தகவல்களையெல்லாம் எப்படிப் பெற்றீர்கள்?” என்று கேட்டேன். “இதை உருவாக்குவதற்கே எனக்கு ஐந்து வருடங்கள் சென்றன” என்றார் புன்முறுவலுடன்.

மிக அன்பாகவும், மென்மையாகவும் பழகி எனது குழந்தையின் இதயத்தையும் கவர்ந்து கொண்ட, நவீன் தொழில்நுட்பத்துடனும் தனனை வளர்த்துக் கொண்டுள்ள, எழுபத்திரண்டு வயது இளைஞராகிய நாதன், நான் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு பார்த்தபோது எப்படியிருந்தாரோ அதுபோலவே இன்றும் இருக்கிறார். மாஷா அல்லாஹ்!

பின் குறிப்பு:-

இதை எழுதிக் கொண் டிருக் கும் இத்தருணத் தில் ஜெயகாந்தன் அவர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறேன். “ஹருக்குப் போய் சேர்ந்துட்டங்களா..? என்று அன்புடன் விசாரித்தவர் பின்பு உற்சாகமாய்க் கூறுகிறார்.

“உங்க கடிதம் கெடச்சுது. நா அப்படி வாழுதுக்கு காரணம் வறுமையில் ல. அது எளிமையின் அடையாளம். எழுத்தாளர்களிலேயே செல்வந்தனாக இருப்பவன் நான்தான். காந்தி கோவணத்துடன் நிக்கிறாருன்னா, அதுக்குக் காரணம் வறுமையில்ல..எளிமைதான்.”

“இப்படி நீங்க சொல்றத கேக்கும்போது ரொம்ப சந்தோசமா இருக்க ஸார். மனசதான் பெரிய செல்வம். இல்லையா?... ‘மல்லிகை’ கட்டுரை வாசிச்சுட்டங்களா ஸார்?.. நல்லாயிருந்ததா?”

“நல்லாயிருந்தது. மனசல பட்டத எழுதினா நன்னாதான் இருக்கும்...”

“ஆமா ஸார். எந்த ஒளிவு மறைவுமில்லாம எழுதியிருக்கேன்... அன்றைய எங்கள் சந்திப்புப் பற்றியும் எழுதவா ஸார்?”

“நல்ல சந்திப்பு.. எழுதுங்க.” என்று அனுமதி தருகிறார்.

மல்லிகை நவம்பர் 2008

ஜெயகாந்தனின் கையெழுத்து

பூஷி உறவுடை வாரி எங்கு சீர்வாரி
குஞ்சன் Godage பியாஸம் பிரைஷன்
ஏவ்வார்ட் பூதி கால்பாதனை
பலியுடு குப்பை கிளைஷன்.
பிஜி பாரி எங்கு சீர்வாரி போன்
பீடி எடுங்கி இரு, பீடி எடுங்கு
பியாஸம், பீடி பில்லை சிமோ, பியாஸம் போன்
ஏவ்வார்டன்னி பீடி S.A.C.M. போன்
பலியுடு எல் எங்கு சீர்வாரி பலியுடு
குப்பை கிளைஷன்.

9

பீடி பில்லை
J. ஏசு. பீடி

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. ஒரு தேவதைக் கனவு (சிறுகதைத் தொகுதி)
2. இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள் (கவிதைத் தொகுதி)
3. ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும் (குறுநாவல்)

கெகிறாவ ஸஹானா

“வாழ்க்கையை நேளிக்கக்
கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
அதற்கு நல்ல மனம் வேண்டும்.
நல்ல மனத்தை நல்ல நூல்கள் தரும்.
எப்படி நம் உடம்பின் ஆரோக்கியத்துக்கு
நல்ல உணவும், நல்ல மருந்தும்
தேவையோ,
அதுமாதிரி நமது ஆத்மாவுக்கும்,
நமது மனத்துக்கும்
ஆரோக்கியம் தருவதற்கு
நல்ல நூல்கள்
உதவியாக அமைகின்றன.”

ISBN: 978-955-53260-0-1